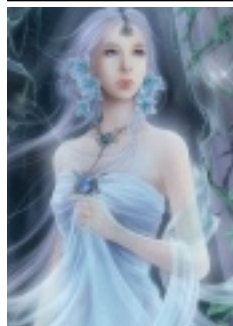

Họa Mi Điều

Contents

Họa Mi Điều	1
1. Chương 1: Lầu Nam Trân Châu Nát, Chim Quái Tối Tô Mây	1
2. Chương 2: Sương Bay Ghê Hiệp Khách, Tuổi Trẻ Khổ Giai Nhân	26
3. Chương 3: Liệt Diệm Truy Hồn Tiên, Phong Linh Đoạt Phách Tiêu	48
4. Chương 4: Thủy Hiên Quần Hiệp Hạp, Bể Lửa Một Gươm Bay	77

Họa Mi Điều

Giới thiệu

Nhà văn Hoàng Ung bắt đầu sáng tác khi ông học trung học và trở nên nổi tiếng sau khi giúp Cổ Lor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mi-dieu>

1. Chương 1: Lầu Nam Trân Châu Nát, Chim Quái Tối Tô Mây

Lầu nam nhận lướt bóng song song,
Mưa sa tàu chuối, gió lấc thùy dương
Phong linh trước cửa khua soang soảng,
Thê lương, sao không khiến người mất sầu mộng tưởng.
Nhớ người ải ngàn dặm muôn dặm, nước thăm non trường
Đợi chẳng nhớ thương, sao chẳng nhớ thương...
Nhận qua lầu nam, nhận lẻ.
Ngoài song chỉ có chuối, không có thùy dương.

Đêm nay cũng chỉ có gió, không có mưa.

Trong phòng của Trân Châu, trong lầu của Trân Châu. Nàng đang ca hát.

Nàng đang nhớ thương?

Canh hai.

Trăng mờ khói lạnh, nhận lẽ buồn thương.

Tiếng hát của Trân Châu cũng đang ngân nga trong khói trong trăng.

Tiếng hát vừa vang lên, ngoài song lại như đang có tàu chuối sa mưa, thùy dương múa gió.

Nhận lẽ bay qua lầu nam cũng mừng tượng như thành cặp thành đôi.

Rõ ràng là cuối thu, mà lại trở lại đầu thu.

Tiếng ca thật động người, tiếng ca thật say người.

Trân Châu là cục cưng của Di Hồng viện, là một người số đỏ dưới quyền Hoa Đại cô.

Hoa Đại cô biết, người trong Di Hồng viện biết, những người có tiền trong thành Lạc Dương cũng biết, Trân Châu bán nghề không bán thân, hầu rượu không hầu người.

Canh hai.

Ngày thường vào lúc này, Trân Châu đã tắt đèn đi nghỉ, nhưng hiện tại trên ngôi tiểu lầu mà Trân Châu ở một mình vẫn có ánh đèn, vẫn vang ra tiếng hát của Trân Châu.

Ngay Hoa Đại cô cũng cảm thấy kỳ quái, bà ta cơ hồ nghi ngờ cả tai mình.

Tai Hoa Đại cô không có bệnh gì, cũng không nghe lầm, đó quả thật là tiếng hát của Trân Châu.

Vì ai mà nàng đêm khuya không ngủ, đêm khuya ca hát?

Tiếng ca đầy vẻ sợ hãi, đầy vẻ bi ai.

Nàng sợ hãi chuyện gì? Bi ai chuyện gì?

Tiếng ca đột nhiên đứt ngang.

Yết hầu của Trân Châu đã đứt, tiếng ca làm sao không đứt?

Máu từ yết hầu nàng chảy ra, nhuộm đỏ bộ ngực trần trắng như bạch ngọc của nàng, thấm ướt tất cả gối nệm xô lệch trên giường nàng.

Khuôn mặt của Trân Châu đầy vẻ kinh hoàng, hai tay co lại như móc câu, hướng về phía yết hầu.

Không giống như hướng về phía yết hầu mà giống như hướng về đôi mắt.

Hai mắt nàng hoàn toàn không nhắm lại, tròng mắt cũng đầy vẻ kinh hoàng, không hề động đậy.

Tròng mắt của người chết đương nhiên không thể động đậy.

Tròng mắt của nàng tuy không động đậy, so với lúc bình thời tựa hồ hoàn toàn không có gì khác, so với người thường tựa hồ cũng không khác lắm.

Chỗ khác lúc bình thời, chỗ khác với người thường chỉ là hai hàng lông mày của nàng.

Hai hàng lông mày của nàng bỗng nhiên lại màu trắng!

Đó căn bản không giống như lông mày của con người.

Hai hàng lông mày này căn bản là được vẽ lên.

Hai hàng lông mày này vẽ rất tinh tế, rất động người.

Nhưng nếu quả thật anh nhìn thấy Trân Châu lúc chưa chết, anh sẽ cảm thấy hai hàng lông mày này không đủ tinh tế, không đủ động người.

Hai hàng lông mày của Trân Châu vốn động người hơn, tinh tế hơn.
 Trân Châu đương nhiên rất tiếc hai hàng lông mày vốn có.
 Nếu có người nhấn tâm cạo hai hàng lông mày của nàng đi, nhất định nàng sẽ không chịu.
 Quả nhiên có người nhấn tâm như thế.
 Cho nên Trân Châu muốn ra tay giữ hai hàng lông mày của mình.
 Hai tay nàng thật ra hoàn toàn không phải hướng về đôi mắt.
 Chỉ tiếc là tuy nàng không chịu, tuy nàng động thủ, nhưng đó không phải là chuyện nàng làm chủ được.
 Trên chiếc gối thêu uyên ương rơi rụng rất nhiều cọng lông mày, trên mặt cạnh mắt Trân Châu cũng có ít nhiều.
 Đó mới là lông mày của Trân Châu.
 Xem tình hình, hai hàng lông mày của Trân Châu mới bị cạo không lâu, hai hàng lông mày hiện tại là mới được vẽ lên.
 Là ai cạo lông mày của nàng? Là ai vẽ lại lông mày cho nàng?
 Một cánh cửa sổ mở tung.
 Ngoài cửa sổ có vài tiếng chim hót.
 Những người ưa thích chim chóc không khó nhận ra được rằng đó là tiếng của loài chim nào.
 Chỉ có một loài chim hót như thế.
 Chim họa mi!
 Tiếng hót của chim họa mi rất dễ nghe.
 Nhưng cho dù có dễ nghe hơn, Trân Châu cũng không nghe được nữa.
 Gió từ cửa sổ thổi vào.
 Gió thổi đi tiếng chim họa mi hót.
 Gió thổi tan nước mắt như trân châu của Trân Châu.
 * * * * *

Gió lại vi vút, đem lại mệnh mông.
 Gió đêm nay càng gấp.
 Nhưng gió gấp tới bao nhiêu cũng không thổi tan được trân châu trong phòng khuê của Giả Như Hoa.
 Từng hạt từng hạt trân châu kết thành một chuỗi trân châu.
 Từng chuỗi từng chuỗi trân châu kết thành một tấm rèm trân châu.
 Rèm trân châu treo trên móc ngọc trắng.
 Màn Lưu tô thì treo trên móc vàng tía.
 Trong màn có máu, trên giường có người, máu tươi đầy giường, một cô gái khỏa thân nằm tấm màn Lưu tô, ngã trong vũng máu, trước giường ngà.
 Giả Như Hoa!
 Giả Như Hoa quả thật xinh đẹp như hoa.
 Người biết Giả Nhân Nghĩa đều không ai không kinh ngạc về việc Giả Nhân Nghĩa như con vịt lại có được đứa con gái như Giả Như Hoa.

Chuyện đó thật ra cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Giả Nhân Nghĩa tuy giống một con vịt, nhưng thê thiếp đều là mỹ nhân trong các mỹ nhân.

Y có tất cả mười phòng thê thiếp.

Thê thiếp mỗi phòng cơ hồ đều sinh hạ cho y mười đứa con.

Y đã có ba mươi ba con trai, sáu mươi sáu con gái.

Năm nay y chỉ mới bốn mươi tuổi.

Mỗi khi nghĩ tới điểm ấy, ngay Giả Nhân Nghĩa cũng có phần cảm thấy khâm phục chính mình.

Muốn duy trì một gia đình lớn như thế quả thật không phải là chuyện đơn giản, bản lĩnh kiếm tiền của Giả Nhân Nghĩa ra sao có thể đoán mà biết được.

Mười đại phú gia trong thành Lạc Dương bất kể thế nào cũng không thể không có một phần của y.

Quả thật phải kể ra mười người thì mới có y, nhưng chín người kia cộng lại cũng không có được một nửa số con cái của y.

Cho nên có người nói chỉ cần Giả Nhân Nghĩa ít con cái đi một chút, thì người giàu nhất thành Lạc Dương phải kể tới y trước, rồi mới tới Trương Hổ Hầu.

Điều đó không phải không có đạo lý.

Trong chín mươi chín người con của Giả Nhân Nghĩa, đã có chín mươi tám đều là cục cưng rất giỏi tiêu tiền.

Chỉ có một người là ngoại lệ.

Giả Như Hoa.

Chỉ đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.

Giả Như Hoa là chết trong phòng khuê, trên giường nệm thêu.

Khuôn mặt nàng co rút, răng cắn chặt môi, miệng đầy máu tươi, hai bàn tay nắm góc màn Lưu tô rất chặt, gân xanh nổi hết cả lên.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi của nàng trước khi chết to lớn tới mức nào.

Mái tóc trên đầu nàng xõa tung, như một thác nước đổ xuống vai, đổ xuống gối, đổ xuống trước ngực, đổ xuống trước trán.

Gió lại thổi vào rèm châu.

Gió thổi bay mớ tóc trước trán nàng, để lộ ra trán nàng, lộ ra lông mày của nàng.

Nàng không có lông mày.

Hai hàng lông mày của nàng rõ ràng là được vẽ lên.

Hai hàng lông mày vẽ rất tinh tế, rất động người.

Đáng tiếc là màu trắng, màu tử bạch.

Trên mặt một cô gái trẻ như thế lại thêm hai hàng lông mày như thế, anh nói có bao nhiêu phần rùng rợn thì có bấy nhiêu.

Gió thổi vào rèm châu.

Gió thổi vào tiếng chim hót.

Chim họa mi.

Chẳng lẽ hai hàng lông mày màu tử bạch của Giả Như Hoa là do con chim họa mi kia vẽ cho nàng sao?

Chim hót ngoài rèm.

Ngoài rèm châu trắng sáng sao thưa.

* * * * *

Trăng sáng sao thưa trời lạnh lạnh, Đêm dài lậu nhỏ khí trầm trầm.

Đây hoàn toàn không phải là lúc luyện kiếm.

Nhưng kiếm của Hồ Kiều đã tuốt ra khỏi vỏ.

Hồ Kiều căn bản cũng không có ý luyện kiếm, kiếm của nàng tuốt ra khỏi vỏ chẳng qua chỉ là để giữ mình, chỉ là để giết người.

Giết người xúc phạm nàng.

Kiếm cắm trên tường.

Kiếm hoàn toàn không nằm trong bàn tay thôn thôn trắng muốt của Hồ Kiều.

Kiếm cắm vào tường lún sâu nửa thước.

Nhát kiếm ấy của Hồ Kiều quả thật không phải tầm thường.

Chỉ đáng tiếc nhất kiếm ấy chỉ đâm vào tường, nhất kiếm ấy hoàn toàn không đâm trúng người kẻ muốn xúc phạm nàng.

Một kiếm ấy có lợi hại hơn cũng vô dụng.

Nhát kiếm ấy của Hồ Kiều đánh trượt, thanh kiếm ấy tung ra khỏi tay, hậu quả quả thật không thể tưởng tượng.

Quả thật không thể tưởng tượng.

Máu tươi nhuộm đỏ chăn nệm trên chiếc giường thêu, nhuộm đỏ bộ quần áo màu thủy lục của Hồ Kiều.

Quần áo rơi tung tóe dưới đất, người thì trên giường.

Hồ Kiều xuất thân từ Phi Yến môn, là cao thủ có hạng trong Phi Yến môn, là nữ tiêu sư duy nhất trong vòng một trăm dặm chung quanh thành Lạc Dương.

Nữ tiêu sư độc hành.

Với võ công của Hồ Kiều, cho dù mất võ khí, muốn khinh rẻ nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chiếc chăn gấm đẹp đề lúc ấy đã tan nát thành hàng trăm hàng ngàn mảnh, sợi bông vương vãi trên giường.

Hồ Kiều đã dùng hết sức lực.

Tròng mắt nàng đầy tia máu, hai hàm răng bạc cơ hồ đều bị nghiền nát, sự sợ hãi giận dữ ấy không phải là người ngoài cuộc có thể tưởng tượng được.

Nếu nàng còn có lông mày, thì lúc này hai hàng lông mày ắt sẽ nhíu lại, vẻ sợ hãi giận dữ trên mặt ắt còn tăng thêm mấy phần.

Chỉ đáng tiếc là nàng căn bản không có lông mày.

Hai hàng lông mày của nàng là vẽ lên, màu tử bạch.

Lông mày màu tử bạch, tròng mắt đỏ như máu, sợi bông trắng xóa đầy giường, khuôn mặt tức giận đỏ bừng.

Chỉ thêm vào một chút, sẽ thành một bức tranh chạm mắt là ghê lòng.

Vẫn không giống một bức tranh.

Bức tranh là vật chết, nhưng ở đây còn có sức sống, còn có sinh khí.

Gió đang thổi.

Tấm màn sa xanh lay động trong gió.

Phong linh trước rèm cửa đang khua thành tiếng.
Trong gió còn có tiếng chim hót.
Chim họa mi.
Gió xuyên qua cửa sổ đi ra.
Gió đi xa, tiếng chim họa mi hót càng đi xa.
Lúc gió lại thổi vào cửa sổ lần nữa, tiếng họa mi hót đã không biết ở nơi nào.
Phong linh lại khua vang, tấm màn sa lại lay động.
Sợi bông như hoa tuyết từng mảnh từng mảnh bay múa trong gió.

* * * * *

Hoa tuyết bay bay.
Hoa tuyết lả tả.
Hoa tuyết đầy trời như sợi bông bay, giống bướm bướm múa, tựa lông ngỗng rắc.
Thẩm Thăng Y đi giữa hoa tuyết đầy trời.
Hoa tuyết rơi trắng mái tóc xõa của y, rơi trắng hai vai y, làm mũi y đỏ lên, làm mặt y đỏ lên.
Y vốn mặc áo trắng đi hài trắng, lại thêm bấy nhiêu tuyết trắng phủ lên, toàn thân giống hệt một con gà trống lông trắng.
Đây là lần tuyết rơi đầu tiên ở thành Lạc Dương từ lúc vào đông đến nay.
Đây là hôm thứ hai từ lúc y vào thành Lạc Dương.
Sáng sớm y chui ra khỏi chăn, ra ngoài khách sạn, lang thang đầu phố dưới gió tuyết.
Phố dài vắng vẻ.
Băng lạnh làm ướt áo y, làm ướt ngực y.
Một bầu máu nóng, một sự kích động khó nói dâng lên tràn ngập lòng y.
Y không kìm được ưỡn ngực ra, lấy giọng há miệng, rướn cổ hát lớn.
Tuyết ngập trời,
Chín trời ngọc vụn bay.
Muôn dặm minh châu hiện,
Như vẩy rồng ngoài mây giương.
Như lông ngỗng trên sông hiện,
Như hoa dương cuộn cuộn rồi bông bay.
Như cánh bướm con trong gió chuyển,
Tuyết ùn sóng ngàn đồi.
Tuyết cất hoa tung sáu cánh,
Tuyết đề liễu ngủ ba canh.
Giọng hát tuy không hay, nhưng tiếng hát vô cùng vang dội.
Giọng của y ít nhất cũng to gấp mười lần tiếng gà trống.

Vừa tới câu Muôn dặm minh châu hiển thì hai bên phố ít nhất cũng có hai mươi nhà mở tung cửa sổ, ít nhất đã có hai mươi chín trong ba mươi người cào tuyết trên khung cửa sổ năm thành năm ném túi bụi vào y.

Lúc ấy y mới nhớ ra giọng hát của mình rất dở.

Lúc ấy y mới nhớ ra rằng lúc này đang còn quá sớm.

Nắm tuyết đầu tiên ném tới, thân hình y đã như con thỏ bị cộp đuổi, nhảy bật lên bỏ chạy.

Y chạy một mạch trở về khách sạn.

Cổng khách sạn chỉ đóng hờ.

Bọn người làm trong khách sạn căn bản còn chưa dậy, y căn bản là lén mở cửa lớn ra.

Y đóng cửa lại xong, vừa thở phào một hơi, đột nhiên phát hiện ra bên cạnh có một đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình.

Trên mặt quầy sát cửa có một con mèo vằn lớn đang cuộn tròn, hai mắt con mèo vằn lớn vừa to vừa tròn.

Con mèo vằn lớn đang trừng mắt nhìn y.

Y đưa tay vuốt vuốt mang tai con mèo vằn.

Con mèo vằn dụi đầu vào tay y lật người một cái trên mặt quầy.

“Mèo con, bây giờ còn sớm à?”, y hỏi con mèo vằn vừa lật người cái nữa đối diện với y.

Mắt con mèo vằn cũng vừa to vừa tròn.

Anh có biết lúc nào mắt mèo mới vừa to vừa tròn không?

“Quả nhiên còn sớm”, Thẩm Thăng Y cười một tiếng, một tay bế xốc con mèo vào lòng, nhón chân đi lên thang, mò mẫm vào tới trước cửa phòng mình.

Cửa phòng cũng khép hờ.

Thẩm Thăng Y nhẹ nhàng đẩy ra.

Cửa vừa đẩy ra, một mùi máu tanh xộc vào mặt.

Con mèo vằn vô cùng hoảng sợ, ngoao một tiếng giẫy ra khỏi tay Thẩm Thăng Y, nhảy phóc xuống đất rồi lập tức chạy mất hút.

Thẩm Thăng Y cũng hoảng sợ nhảy dựng lên.

Y chỉ hy vọng mùi máu tanh hoàn toàn không phải từ trong phòng mình bốc lên.

Chỉ tiếc y vừa nhìn một cái đã thấy một người.

Người chết.

Một cô gái quần áo đầy máu nằm chết trên giường y.

Chỉ nhìn một cái y đã biết cô gái này là người chết.

Sắc mặt của người chết rõ ràng rất khác người sống.

Ai?

Y nheo nheo mắt nhìn.

Cái y nhìn thấy là một khuôn mặt xa lạ.

Y cơ hồ lập tức có thể khẳng định trước lúc đó chưa bao giờ gặp cô gái này.

Cô gái nhỏ xa lạ này lại chết trên giường của mình như thế, y quả thật không sao tin được.

Nhưng y không thể không tin, vì sự thật hiển hiện trước mắt.

Trước khi y rời đi, trên giường hoàn toàn không có người chết, người gì cũng không có, kể cả nữ nhân.

Người chết là trong thời gian y rời đi đã vào phòng y.

Y bước tới trước giường, nắm cánh tay trái của người chết rũ xuống mép giường.

Máu trên áo đã đông lại, làn da người chết đã lạnh như băng.

Rõ ràng người chết đã chết một thời gian khá dài.

Nhưng thời gian y rời khỏi khách sạn thì rất ngắn rất ngắn.

Người chết không thể chết trong gian phòng của mình.

Người chết không thể đi, người chết đương nhiên không thể tự động bước vào phòng mình.

Là ai đưa người chết vào phòng mình? Thẩm Thăng Y rơi vào cỏi trầm tư.

Trong thời gian mình rời khỏi đây, rốt lại có người nào đã vào phòng mình?

Thẩm Thăng Y quả thật muốn tìm một người để hỏi một câu.

Y nhẹ nhàng buông cánh tay người chết xuống, thông thả xoay nửa người lại.

Y tựa hồ định bước tới nhưng lập tức thu bước chân lại.

Vừa xoay người y đã nhìn thấy hai người.

Y không thể không nhìn thấy hai người này.

Bất kể người nào trong hai người này thân hình cũng to gấp đôi y, đứng ở ngoài cửa, quả thật giống hệt hai hòn núi.

Cửa phòng có thể đủ cho hai Thẩm Thăng Y sóng vai bước qua, mà một trong hai người ấy cũng đã bằng hai Thẩm Thăng Y, chỉ một người đứng ở đó, Thẩm Thăng Y muốn bước ra cũng đã không dễ, huống hồ là hai người?

Vóc dáng hai người ấy tuy giống nhau, nhưng tướng mạo lại khác nhau, một người mặt rỗ, một người râu rậm.

Người râu rậm xem ra có vẻ oai phong hơn người mặt rỗ, ít nhất là chiếc lông gà cắm trên mũ y cũng đặc biệt dài hơn.

Loại mũ ấy chỉ có một loại người được đội.

Bổ khoái.

Hai người này cũng ăn mặc lối bổ khoái.

Vừa nhìn thấy hai người bổ khoái này, Thẩm Thăng Y đã thấy lòng bùng trong đầu.

Y biết sự phiền phức đối với mình lại tới, vả lại lần phiền phức này hoàn toàn không phải là ít.

Một nữ nhân chết trong phòng y, chết trên giường y, thì người bị nghi ngờ nhiều nhất là ai?

Chuyện đó cho dù anh hỏi chính y, y cũng chỉ còn cách trả lời anh là chính y.

Hai người bổ khoái kia chưa hỏi y, nhưng ánh mắt ấy, dáng vẻ ấy rõ ràng là đã coi y như hung thủ.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách cười gượng.

Người râu rậm cũng cười, hàm râu như lông nhím cũng dựng lên.

“May là chúng ta còn tới kịp thời”, té ra người râu rậm muốn nói chuyện.

Câu ấy đương nhiên là nói với người mặt rỗ bên cạnh.

“Không phải sao?”, những nốt rỗ trên mặt người mặt rỗ lập tức nở tung ra như hoa “Người này đang định bỏ trốn, nếu chậm một bước thì chúng ta đã không tới kịp”.

“Xem kìa, còn cười nữa chứ”.

“Thế thì có đáng gì?”

“Thì là trong mắt không người”.

“Đại bổ đầu thành Lạc Dương Xích Thủ Cầm Cữu Tặc Khâu Lão Lục Khâu lão gia của bọn ta cũng không coi vào đâu, ngay cả Phó bổ đầu Tào Tiểu Thất ta cũng thấy tức giận”.

Hai người này lại là Chánh Phó bổ đầu thành Lạc Dương Khâu Lục và Tào Thất.

Thẩm Thăng Y quả thật có chút khâm phục.

Thời tiết thế này, giờ giấc thế này.

Phần tin tức linh thông ấy, phần tinh thần làm việc ấy, quả thật không dễ mà thấy được.

Y còn chưa kịp biểu lộ sự khâm phục, Khâu Lục và Tào Thất đã nhấc chân bước vào.

Khâu Lão Lục vừa nhích động, đã đứng chặn cửa sổ, cánh cửa sổ duy nhất.

Thẩm Thăng Y quả thật rất khâm phục.

Chuyện kể đó lại càng khiến y khâm phục.

Khâu Lão Lục chỉ liếc mắt lên giường một cái đã biết người chết là ai.

“Đó không phải là Trương Kim Phượng con gái duy nhất của Trương Hồ Hầu sao?”

“Đúng là Trương tiểu thư”, ánh mắt của Tào Tiểu Thất cũng không kém gì Khâu Lão Lục.

“Trương Hồ Hầu là người giàu có nhất chỗ chúng ta, con gái duy nhất của y bị người ta giết chết, chúng ta ở đây, không khỏi bị y quây cho long trời lở đất, nhưng tính ra chúng ta tin tức linh thông, tính ra chúng ta hành động cũng còn mau lẹ”.

“Không biết Trương tiểu thư còn có hy vọng gì không?”

“Một kiếm đâm xuyên yết hầu, ta thấy không có đâu”.

Chỉ trong một cái nhìn mới rồi, Khâu Lão Lục thậm chí cả nguyên nhân cái chết và võ khí mà kẻ sát nhân sử dụng cũng đều thấy rõ.

Tinh minh tới mức như thế, chức vụ Bổ đầu của Khâu Lão Lục xem ra không phải may mắn mà có được.

“Trước khi chết dường như Trương tiểu thư còn trải qua một phen giãy giụa”.

“Sống chết là chuyện nhỏ, nhất là hoàng hoa khuê nữ, đời nào lại cam tâm chịu nhục”, Khâu Lão Lục thậm chí cũng nhìn rõ cả động cơ của hung thủ.

“Người nhìn hai hàng lông mày của Trương tiểu thư kìa”, Tào Tiểu Thất đột nhiên la lên.

“Ta đã sớm thấy rồi”.

“Tại sao lại là màu trắng?”

“Người đã thấy chim họa mi chưa?”

“Thấy rồi”.

“Lông mi trên mắt chim họa mi là màu gì?”

“Màu trắng”.

“Người có nhìn thấy chim họa mi giết người chưa?”

“Chim họa mi cũng biết giết người à?”

“Tại sao không biết? Trần Châu ở Di Hồng viện, Giả Như Hoa con gái Giả Nhân Nghĩa, Hồ Kiều nữ tiêu sư độc hành không phải là chết dưới tay Họa Mi Điểu sao?”

“Được người nhắc tới, ta cũng nhớ ra rồi”. Tào Tiểu Thất giống như sự nhớ ra, tròn mắt đảo một cái “Người là nói tới Họa Mi Điếu trong mấy tháng nay quây tung cả thành Lạc Dương này lên phải không?”

Khâu Lão Lục gật đầu hỏi lại “Họa Mi Điếu sau khi giết người luôn luôn không quên một chuyện, người biết là chuyện gì không?”

“Vẽ lông mày”.

“Vẽ lông mày thế nào?”

“Cạo hết hai hàng lông mày đen vốn có của người chết, vẽ hai hàng lông mày trắng như của mình lên”.

“Tác phong giết người của Họa Mi Điếu là thế nào?”

“Trước cường gian sau giết chết”.

“Hung khí sát nhân là gì?”

“Kiếm”.

“Kiếm đâm vào chỗ nào?”

“Yết hầu”.

“Người nhìn xem vết thương trí mạng của Trương tiểu thư ở chỗ nào?”

“Yết hầu”.

“Là vật gì gây ra vết thương ấy?”

“Kiếm”.

“Trương tiểu thư y phục tán loạn, người cho rằng vì sao cô ta chết?”

“Trước bị cường gian, sau bị giết chết”.

“Sau khi cô ta chết, trên mặt thiếu mất một cái, người biết là cái gì không?”

“Lông mày”, Tào Tiểu Thất có hỏi là đáp, mà lại đáp rất mau. “Hai hàng lông mày của cô ta bị cạo đi rồi vẽ lên, vẽ lên lông mày trắng của chim họa mi”.

“Được rồi, vậy người nói người giết cô ta là ai?”

“Đương nhiên là Họa Mi Điếu”, Thẩm Thăng Y bắt giác buột miệng trả lời.

Lần này thì Tào Tiểu Thất lại không đủ nhanh.

Khâu Lão Lục ánh mắt lập tức chuyển qua Thẩm Thăng Y “Người trú trong gian phòng này à?”

“Ờ”, Thẩm Thăng Y không phủ nhận.

“Trương tiểu thư là chết chỗ người phải không?”

“Ờ”, Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

“Trương tiểu thư là chết dưới kiếm của Họa Mi Điếu chứ gì?”

“Ờ”, Thẩm Thăng Y cũng tin có thể đó là sự thật.

“Đủ rồi, vậy người trả lời ta một câu, Họa Mi Điếu là ai?”

Đương nhiên là ta!

Câu ấy Thẩm Thăng Y suýt nói thành tiếng.

Đó quả thật giống như hỏi một cọng một có phải là hai không.

Người trả lời không được thì có thể xếp vào trẻ em thiếu năng.

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không phải là trẻ em thiếu năng.

Tào Tiểu Thất cũng không phải, Thẩm Thăng Y không trả lời, y bèn trả lời thay Thẩm Thăng Y “Cần gì hỏi, đương nhiên chính là kẻ trước mắt chúng ta đây”.

Ánh mắt của Khâu Lão Lục lại chuyển qua mặt Tào Tiểu Thất “Nghe nói võ công của Họa Mi Điều quả thật cũng có vài chiêu đây”.

“Đâu phải chỉ là vài chiêu, ta thấy là mười phần lợi hại, nếu không thì làm sao giết được Hồ Kiều?”

“Cũng không thể giết được Trương Kim Phượng”.

“Ta suýt nữa quên mất, một thanh đao hai bàn tay của Trương đại gia năm xưa cũng từng oai chấn giang hồ, Trương tiểu thư luyện võ từ nhỏ, nghe nói đã được bảy phần hỏa hầu của Trương đại gia, cộng sức hai người chúng ta cũng chỉ e chưa phải là đối thủ của cô ta”.

“Nhưng Họa Mi Điều lại một kiếm giết chết cô ta!”

“Đó là nói võ công của Họa Mi Điều cao hơn Trương tiểu thư rất nhiều, cao hơn chúng ta rất nhiều, Trương tiểu thư không phải là đối thủ của Họa Mi Điều, thì chúng ta càng không phải là đối thủ của Họa Mi Điều”.

“Trương tiểu thư gặp Họa Mi Điều chỉ có một đường chết, chúng ta gặp Họa Mi Điều cũng chỉ có một đường chết như thế”.

“Không phải hiện chúng ta đã gặp Họa Mi Điều sao?”

“Hiện tại không gặp thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp”.

“Trước mắt chúng ta há không phải chỉ có một đường chết sao?”

“Biết rõ là đường chết, chúng ta vẫn cứ phải đi!”. Khâu Lão Lục đột nhiên ưỡn ngực ra quát lớn một tiếng “Tào Tiểu Thất!”

“Có thuộc hạ!”. Tào Tiểu Thất ứng tiếng ưỡn ngực ra.

“Hiện tại chính là lúc ta và người vì nước tận trung, vì dân hiến mạng, xấu tốt gì ta và người cũng phải liều mạng với Họa Mi Điều!”. Khâu Lão Lục sống một tiếng tuốt thanh bội đao ở lưng ra, trên mặt đầy vẻ bi tráng khích liệt.

Thẩm Thăng Y lập tức trong đầu lại càng lúng túng.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người hoàn toàn không biết Thẩm Thăng Y đau đầu như thế, vừa tuốt đao khỏi vỏ, đã nhắc chân sấn tới.

Thẩm Thăng Y biết nếu không biện hộ giúp mình vài câu thì sẽ không còn kịp, vội vàng vung tay một cái.

Khâu Lão Lục Tào Tiểu Thất hai người vừa thấy Thẩm Thăng Y động thủ, bắt giắc khẩn trương hẳn lên, vội vàng thu chân, dồn thể chờ phát.

Thẩm Thăng Y cười gượng một lúc, nói “Đừng hiểu lầm, ta chẳng qua chỉ là muốn xin hai vị tạm thời thu đao về, nghe ta nói vài câu đã”.

“Câu gì?”, Khâu Lão Lục liếc mắt ngạo nghễ nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y xoay nửa người trên, ánh mắt rơi vào người Trương tiểu thư “Vị Trương tiểu thư này tuy chết trên giường ta, nhưng không phải là chết trên giường ta”.

“Chết trong phòng người cũng thế”, Khâu Lão Lục đảo mắt một cái “Cho dù người không muốn làm kinh động người khác, đẩy xuống gầm giường đâm một kiếm mới dờ lên giường, thì cũng không khó khăn gì”.

“Quả thật không có gì khó khăn, vấn đề là Trương tiểu thư đã không chết trên giường ta, cũng không phải chết trong phòng ta”.

“Vậy thì chết ở đâu?”

“Ở đâu thì không biết nhưng chắc chắn không phải ở đây”.

“Bằng vào đâu mà khẳng định?”

“Trương tiểu thư toàn thân đầm máu, nếu cô ta chết ở đây, cho dù trên mặt đất không có máu, thì trên giường cũng phải có máu, hiện tại trên mặt đất vốn không có máu, trên giường cũng không có máu như thế, Trương tiểu thư là sau khi đã chết, máu tươi đã khô rồi mới tới phòng ta, lên trên giường ta”.

“Người chết không đi được”.

“Ta không nói là cô ta tự đi tới đây”.

“Vậy thì là người dời tới”. Khâu Lão Lục nheo nheo mắt “Nói cho ta biết, cô ta vốn chết ở đâu? Vốn là người giết cô ta ở chỗ nào?”

“Ta căn bản không biết có Trương Kim Phụng, người này căn bản cũng không phải chết dưới tay ta”. Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Nếu chết dưới tay ta, thì tại sao ta lại dời xác cô ta vào phòng mình?”

“Ai mà biết được tại sao người làm như thế”, Khâu Lão Lục cười nhạt.

“Ta nói nhé”, Tào Tiểu Thất nhin không được chen vào “Người này mồm mép lợi hại như thế, nói chuyện với y cũng không biết phải nói đến lúc nào, theo ý ta cứ bắt y trước, tra hỏi một phen cho kỹ”.

“Ý hay”, Khâu Lão Lục sờ sờ cằm.

“Thứ nhất là kiểm tra thanh kiếm của y”.

Tào Tiểu Thất ánh mắt dời vào hông Thẩm Thăng Y “Ta dám nói thanh kiếm của y vẫn còn vết máu”.

Câu nói chưa dứt, soảng một tiếng, Thẩm Thăng Y đột nhiên tuốt kiếm khỏi vỏ.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người giật nảy mình.

“Người nhìn thấy chưa!”, Tào Tiểu Thất nắm vai Khâu Lão Lục, cả giọng nói cơ hồ cũng đã thay đổi “Con chim họa mi này bị chúng ta nắm đúng chỗ yếu, lập tức trở mặt, muốn động binh khí rồi”.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách thở dài “Ta chẳng qua chỉ là muốn cho người kiểm tra thanh kiếm của ta rốt lại có vết máu hay không mà thôi”.

Tào Tiểu Thất nhìn thanh kiếm một cái “Sao người chùi vết máu trên thanh kiếm mau thế?”

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách thở dài “Thanh kiếm này của ta vốn không có vết máu, vị Trương Kim Phụng nằm trên giường ta vốn không phải chết dưới kiếm, trước khi kiếm đâm vào yết hầu cô ta, cô ta đã chết rồi!”

“Vậy người nói nguyên nhân cái chết của cô ta là gì?”, Khâu Lão Lục bên cạnh hỏi riết tới.

“Da thịt trên mặt co rút, tứ chi cứng đờ, máu chảy ra đỏ bầm, thì lý do cái chết rốt lại là gì?”

“Là gì?”

“Đương nhiên là trúng độc”.

“Ừa?”, Khâu Lão Lục sững sốt, lại hỏi “Người làm thế nào để hạ độc cô ta?”

Lần này thì đến lượt Thẩm Thăng Y sững sốt.

“Cường bức cô ta uống à?”, Khâu Lão Lục hỏi tiếp.

Thẩm Thăng Y vừa tức giận lại vừa buồn cười, lắc lắc đầu “Ta hoàn toàn không cưỡng bức cô ta, ta là để cô ta thích thế nào thì thích như thế”.

“Đây rốt lại là chuyện gì?”

“Trước tiên ta lấy ra một viên thuốc, nói với cô ta đây là độc dược, lại nói muốn giới thiệu với cô ta làm quen với Lục đại bồ đầu, Khâu phó bồ đầu ở đây một lúc, tùy cô ta chọn lựa, không ngờ cô ta lại thà chọn cách thứ nhất, nuốt luôn viên độc dược xuống”.

Câu nói chưa dứt Thẩm Thăng Y đã buông tiếng cười lớn.

Khâu Lão Lục không cười.

Tào Tiểu Thất cũng không cười.

Hai người mặt xám xanh, nhìn chằm chằm vào Thẩm Thắng Y.

Khó khăn lắm mới chờ Thẩm Thắng Y thu tiếng cười lại, Khâu Lão Lục ánh mắt lúc ấy mới nhìn qua Tào Tiểu Thất “Tiểu Thất, người nghe thấy có thú vị không?”

“Không”, Tào Tiểu Thất xo vai “Ta cũng không ngờ bản lãnh nói đùa của con chim họa mi này lại cao cường như thế”.

“Đó chưa chắc đã không phải là một chuyện hay, không phải đại nhân của chúng ta rất thích nghe chuyện cười sao?”

“Ta đang muốn gặp đại nhân của các người một lần, nói chuyện với y rõ ràng một phen”, Thẩm Thắng Y bên cạnh ứng tiếng thu kiếm về.

“Thật như thế à?”, Khâu Lão Lục chợt quay phát lại.

Thẩm Thắng Y sửa lại y phục “Lời ta nói các người đều không tin, thì cũng chỉ còn cách ấy thôi”.

Khâu Lão Lục lại sững sốt, lại quay qua Tào Tiểu Thất “Tiểu Thất, nghe khẩu khí của y, thì người này dường như quả thật không phải là con chim họa mi kia”.

“Sự thật đã bày ra trước mắt, chúng ta không có lý do gì mà nghe lời nói một phía của y”.

“Thế cũng đúng, nhưng bất kể thế nào, chúng ta trước tiên cũng phải hỏi rõ lai lịch của y”. Khâu Lão Lục quay lại Thẩm Thắng Y “Người nói không phải là Họa Mi Điểu, vậy nói tên họ của người ra đi”.

“Thẩm Thắng Y”.

“Người ở đâu... Ồ”, Khâu Lão Lục hỏi một câu xong đột nhiên kêu lên một tiếng kỳ quái “Người nói người là Thẩm gì?”

“Thẩm Thắng Y”.

“Thẩm Thắng Y nào?”, Khâu Lão Lục hỏi riết tới.

“Theo chỗ ta biết, trước nay chỉ có một Thẩm Thắng Y”.

“Người trong một đêm phá vụ án Bạch Tri Thủ ở phủ Ứng Thiên cũng là người à?”

“Chuyện ấy tính ra cũng còn gần đây, ta cũng còn nhớ”.

Khâu Lão Lục không nói gì, ngẩn ra ở đó, lại nhìn nhìn Thẩm Thắng Y.

Tào Tiểu Thất cũng ngẩn ra bên cạnh.

Ánh mắt hai người đều đầy vẻ ngờ vực.

Bị hai người đàn ông nhìn nhìn như thế, quả thật không thú vị gì, Thẩm Thắng Y toàn thân thấy khó chịu, may mà hai người đàn ông này rất mau lẹ thu ánh mắt lại.

“Tiểu Thất”, Khâu Lão Lục hạ giọng nói “Xem ra người này rất giống Thẩm đại hiệp trong truyền thuyết đấy”.

“Ồ”, Tào Tiểu Thất còn hạ giọng thấp hơn “Nếu đúng là Thẩm đại hiệp, thì nhất định không phải là Họa Mi Điểu, nhất định không làm loại chuyện này”.

“Khó nói lắm”, Khâu Lão Lục sờ sờ cằm, lại hạ giọng “Đại hiệp là người, Họa Mi Điểu cũng là người, lòng người khó lường”.

“Chúng ta nên làm thế nào?”

“Thẩm đại hiệp mang lòng hiệp nghĩa, nếu người này đúng là Thẩm đại hiệp, không phải là Họa Mi Điểu, nhất định không bỏ qua con chim họa mi này”.

Khâu Lão Lục tuy đã hạ giọng tới mức thấp nhất, nhưng vẫn không đủ thấp, Thẩm Thăng Y vẫn có thể nghe được, thở hắt ra một hơi “Ý tứ của hai vị Đại bồ đầu chắc là muốn ta tìm ra con chim họa mi kia, tìm ra hung thủ giết người thật sự để rửa sạch mối hiềm nghi cho mình chứ gì?”

“Cũng chỉ có cách ấy”.

Khâu Lão Lục quay qua Thẩm Thăng Y, xo xo vai, dáng vẻ như không biết làm sao.

Thẩm Thăng Y chỉ thở dài.

“Với võ công của Thẩm đại hiệp, căn bản có thể không coi con chim họa mi ấy vào đâu”.

“Với lối hành sự mau lẹ của Thẩm đại hiệp, trong một đêm đã bắt được con nhện trắng ở phủ Ứng Thiên, thì muốn bắt con chim họa mi ở thành Lạc Dương cũng không phải là chuyện hai ba ngày đâu”, Tào Tiểu Thất bên cạnh nói tiếp.

“Vì người vì mình, nhất cử lưỡng đắc, Thẩm đại hiệp có chỗ nào không vui vẻ mà làm chứ?”, Khâu Lão Lục lại bổ sung một câu.

“Nói như thế là vị Thẩm đại hiệp ta không có lý do gì từ chối, nếu không ưng thuận thì không xong rồi”, Thẩm Thăng Y cười gượng.

“Thẩm đại hiệp thế là ưng thuận phải không?”, Khâu Lão Lục vội vàng hỏi riết tới, không chịu bỏ qua.

“Ờ”, Thẩm Thăng Y cười gượng gật đầu.

“Một lời đã nói ra xe bốn ngựa khó đuổi”, Khâu Lão Lục lập tức buông ra câu ấy.

“Nhưng tám con ngựa thì có thể đuổi kịp đấy”.

Khâu Lão Lục sững sốt “Thẩm đại hiệp cũng thích nói đùa”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, ngồi xuống.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng thở phào một tiếng.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất rõ, sờ sờ mũi “Chuyện này giống như có vẻ kỳ lạ”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người ứng tiếng quay nhìn Thẩm Thăng Y đồng thanh nói “Không có gì kỳ lạ đâu”.

“Ủa?”, Thẩm Thăng Y càng ngạc nhiên, ngạc nhiên nhìn nhìn Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất lại luống cuống.

“Các người giống như có chuyện gì giấu diếm ta”, Thẩm Thăng Y đột nhiên nhảy bật lên.

Bình một tiếng, hai cánh cửa phòng tung ra hai bên, suýt nữa đổ sập luôn xuống.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất vô cùng hoảng sợ, hai người nhảy bật lên so với Thẩm Thăng Y còn cao hơn.

Cửa phòng vừa mở ra, một người xuất hiện phía ngoài.

Một người đỏ rực như lửa.

Người này toàn thân y phục màu đỏ, tuổi khoảng hơn năm mươi, cao hơn bảy thước, râu dài tới ngực, mặt như hai quả táo chồng lên nhau, tướng mạo đường đường.

Thẩm Thăng Y không quen người này.

Người này cũng không đếm xỉa gì tới Thẩm Thăng Y, ánh mắt rơi vào mặt Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất.

Vừa nhìn thấy người ấy, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất lập tức biến sắc.

Vừa chạm vào ánh mắt của người ấy, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất lập tức cúi đầu xuống.

Sau lưng người ấy còn có một người.

Người kia toàn thân mặc y phục màu xanh, nhiều lắm cũng không đầy ba mươi tuổi, rất anh tuấn, rất tiêu sái.

Thẩm Thăng Y cũng không biết y.

Người áo xanh cũng không đếm xỉa gì tới Thẩm Thăng Y, ánh mắt cũng rơi vào mặt Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất.

“Hai vị chính là Khâu tổng bổ đầu, Tào phó bổ đầu trong thành Lạc Dương chúng ta”, người áo xanh lên tiếng trước.

Câu ấy đương nhiên là nói với người áo đỏ.

“Ừa, Khâu tổng bổ đầu, Tào phó bổ đầu”, người áo đỏ cười nhạt.

“Không dám”, Tào Tiểu Thất đầu càng cúi thấp.

Khâu Lão Lục run rẩy hỏi một câu “Không biết Trương đại gia có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo à?”, người áo đỏ chỉ cười nhạt “Chỉ giáo thì không dám, ta chỉ muốn biết hai vị Bổ đầu rốt lại muốn làm gì con gái ta”.

“Không có gì, tiểu thư hiện tại đang trên giường kia”.

Khâu Lão Lục câu nói còn chưa dứt, người áo đỏ đã như một mũi tên bắn vào phòng, sẵn tới trước giường.

Trương Kim Phượng là con gái của người áo đỏ này, thì người áo đỏ không phải là Trương Hổ Hầu giàu có nhất thành Lạc Dương thì là ai?

Tay đã lạnh như băng.

Hai tay của người chết vốn là như thế.

Trương Hổ Hầu chạm vào tay, toàn thân lập tức run lên.

Sắc mặt Trương Kim Phượng trắng bệch, sắc mặt của Trương Hổ Hầu trong chớp mắt ấy đã từ đỏ chuyển sang trắng, trắng xanh.

Y chỉ có một con gái là Trương Kim Phượng.

Y hoàn toàn không phải là một người chưa bị trúng đòn, nhưng lần này đòn đánh đối với y mà nói không khỏi quá nặng.

Y cắn chặt môi, tựa hồ còn muốn khống chế sự kích động trong lòng.

Vốn y không phải là một người dễ dàng bộc lộ tình cảm trước mặt người khác.

Y quả nhiên không chế được tâm tình trong lòng.

Thân hình của y không ngừng run lên, nhưng ánh mắt đã trở lại cứng cõi.

Y thông thả ngồi xuống cạnh giường, lạnh lùng nhìn Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất.

“Mới rồi ta nhận được tin, nói con gái ta bị Họa Mi Điều cường gian giết chết ở Phi Mộng tiên, nhưng lúc ta tới chỉ thấy máu không thấy người, hỏi ra mới biết là hai vị Đại bổ đầu đã mang người đi rồi”.

Té ra Trương Kim Phượng chết ở Phi Mộng tiên.

Thẩm Thăng Y đến hiện tại rốt lại đã biết.

Tào Tiểu Thất và Khâu Lão Lục hai người lại đã biết sớm hơn.

Thi thể còn do hai người mang đi.

Một phen mang đi, hai người mang thi thể tới chỗ nào?

Thẩm Thăng Y cười nhạt.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất nghe thấy, nhìn trộm Thẩm Thăng Y một cái, đều cùng thở dài một tiếng. Trương Hồ Hầu ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Vì thế ta tới nha môn, ngờ đâu người trong nha môn hoàn toàn không biết chuyện này, mấy lần hỏi dò, mới biết hai vị Đại bổ đầu đem xác con ta tới đây, đặt lên cái giường này”.

Trương Hồ Hầu sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo “Ta quả thật đoán không ra hai vị Đại bổ đầu có ý gì, hai vị Đại bổ đầu tốt nhất là cho ta một lời giải thích rõ ràng, nếu không thì, ha ha”.

Nếu không thì thế nào?

Bằng vào địa vị của Trương Hồ Hầu ở thành Lạc Dương, muốn thế nào thì là thế ấy.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người lập tức biến sắc.

Khâu Lão Lục trầm ngâm một lúc lại thở dài một tiếng “Chuyện này phải nói từ đầu”.

“Đầu cũng được, đuôi cũng được, chỉ cần người giải - thích - rõ - ràng”. Trương Hồ Hầu từng tiếng từng tiếng buông ra.

“Trong tháng này Họa Mi Điều quây tới mức cả thành mưa gió, chuyện ấy chắc Trương đại gia đã nghe”.

“Đâu chỉ có nghe, hiện tại còn đã chính mắt nhìn thấy”.

“Họa Mi Điều võ công cao cường, hành tung bí ẩn, những chuyện xảy ra trước nay, ngoài tiếng hót của chim họa mi thì không có bất cứ một manh mối nào lưu lại”.

“Tiếng hót của chim họa mi cũng tính là một đầu mối à?”

“Đương nhiên không tính, nuôi chim họa mi vốn là trò chơi thời thượng năm nay, người nuôi chim họa mi trong nhà không chỉ có hàng ngàn hàng vạn, nhưng bọn ta không thể coi đó là hung thủ”. Khâu Lão Lục khẽ chép miệng “Không có cách nào, bọn ta chỉ còn dốc hết sức lực, tăng cường nhân thủ, bắt kể ngày đêm đổ ra bốn phía theo dõi, một mặt đề phòng chuyện tương tự phát sinh, một mặt truy tìm những nhân vật khả nghi”.

“Đó thì tính là biện pháp gì?”, người áo xanh đi theo Trương Hồ Hầu chen vào một câu chế nhạo.

“Lúc không có biện pháp...”, Khâu Lão Lục cơ hồ không ngẩng đầu lên được.

“Biện pháp lúc không có biện pháp hay thật”, người áo xanh vẽ chế nhạo trên mặt càng dày.

Khâu Lão Lục còn chưa kịp trả lời, Trương Hồ Hầu đã quay đầu quát im “Người bớt nói vài câu có được không?”

Người áo xanh chột đỏ mặt, im bặt.

Trương Hồ Hầu lúc ấy mới quay qua Khâu Lão Lục nói “Nói tiếp đi”.

“Biện pháp lúc không có biện pháp, nhưng kết quả cũng giúp bọn ta phát hiện được một người”.

“Họa Mi Điều à?”

“Không phải Họa Mi Điều, nhưng người này mà tới, thì Họa Mi Điều sẽ gặp rủi ro”.

“Chuyện đó có quan hệ gì với tiểu thư bọn ta?”, người áo xanh nhin không được lại chen vào “Họa Mi Điều còn chưa gặp rủi ro, tiểu thư bọn ta đã gặp rủi ro, người kia tới hay không tới có gì khác nhau?”

Khâu Lão Lục không nói gì.

Lần này Trương Hồ Hầu cũng không quát bảo im.

Người áo xanh lại nói nhiều hơn “Họa Mi Điều tới một lần tới lần nữa, phạm tội một lần phạm tội lần nữa, ta quả thật ngạc nhiên là các vị lão gia Bổ đầu chỗ chúng ta rốt lại muốn làm chuyện gì”.

Khâu Lão Lục lại thở dài một tiếng “Chuyện tiểu thư quả thật bọn ta rất xấu hổ, nhưng sự tình không phát sinh cũng phát sinh rồi, trước mắt chuyện bọn ta phải làm chỉ là tìm ra hung thủ nhanh nhất, ra sức đề phòng những chuyện như thế lại phát sinh”.

“Lại đề phòng”, người áo xanh hoàn toàn không khách sáo “Rốt lại các người muốn dung túng cho Họa Mi Điều bao lâu nữa?”

Đây lại là một câu hỏi khó.

Khâu Lão Lục cũng không biết nên trả lời thế nào, còn đang trầm ngâm, bên kia Thẩm Thăng Y chợt chen vào một câu “Vị này vui vẻ như thế, chẳng lẽ phát sinh hứng thú với chức vụ Bồ đầu sao?”

Người áo xanh dường như đến lúc ấy mới biết có sự tồn tại của Thẩm Thăng Y, ứng tiếng trừng mắt “Người là cái gì?”

“Ta không phải là cái gì, ta là người”. Thẩm Thăng Y hỏi lại “Còn người?”

Khâu Lão Lục vội vàng nói ngay “Vị này là Cố Hoàn Ba công tử, chủ nhân Phi Mộng tiên”.

“Ừa?”

“Nghe rõ chưa hả?”, Cố Hoàn Ba còn định nói gì nữa, Trương Hồ Hân bên kia đã gầm lớn “Các người định kéo câu chuyện đi đâu?”

Một tiếng gầm lớn, ít nhất có hai người im bật như con ve mùa rét.

Trương Hồ Hân lập tức chỉ vào Khâu Lão Lục “Mới rồi người nói phát hiện ra cái gì?”

“Không phải là cái gì, mà là người”, Khâu Lão Lục học giọng nói của Thẩm Thăng Y giống hệt.

“Người nào?”

“Thẩm đại hiệp”.

“Thẩm đại hiệp nào?”

“Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp”.

“Thẩm Thăng Y lại là...”, giọng nói của Trương Hồ Hân đột nhiên hạ thấp xuống một lúc “Người là nói Thẩm Thăng Y nào?”

“Người nào nữa, theo chỗ ta biết trước nay chỉ có một Thẩm Thăng Y”.

“Là người đánh nhau ngang tay với Tổ Kinh Hồng, đánh bại Kim Ty Yến, Liễu Mi Nhi, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh và Ứng Kiếm công tử à?”

“Chính là người ấy”.

“Là người một kiếm quét sạch mười ba sát thủ, trong một đêm phá được vụ án Bạch Tri Thù ở phủ Ứng Thiên à?”

“Chính là người ấy”.

Trương Hồ Hân đột nhiên vỗ mạnh đầu gối “Ta nhất sinh rất thích kết giao với anh hùng hào kiệt, một anh hùng hào kiệt như thế tới đây, tại sao ta lại hoàn toàn không nghe thấy tin tức gì?”

“Bọn ta cũng chỉ mới biết hôm qua”.

Hôm qua Thẩm Thăng Y mới tới Lạc Dương.

Té ra y vừa vào tới Lạc Dương, hai người Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất đã biết.

Thẩm Thăng Y lại sững sốt, trừng mắt nhìn Khâu Lão Lục.

Khâu Lão Lục né tránh ánh mắt của Thẩm Thăng Y.

“Các người phát hiện ra Thẩm Thăng Y thì sao?”, Trương Hồ Hân hỏi ngay.

“Thẩm đại hiệp trong một đêm phá được vụ án Bạch Tri Thù, thì loại giặc cướp nhãi nhép như Họa Mi Điều đương nhiên càng không là cái gì đối với y”.

“Ừa”, người áo xanh lại nắm chắc cơ hội ấy “Té ra Đại bổ đầu trong thành Lạc Dương chúng ta không đối phó được với cả một gã giặc cướp nhãi nhép”.

Khâu Lão Lục không sao chịu nổi.

Trương Hổ Hầu tính ra cũng quát ngăn Cổ Hoàn Ba giúp Khâu Lão Lục “Nếu người chỉ biết nói những chuyện ngoài lề như thế, thì tốt nhất câm mồm lại cho ta”.

“Ta vốn cũng không muốn thế”, Cổ Hoàn Ba liếc Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất một cái “Chẳng qua đối với hai người được gọi là Đại bổ đầu này, có lúc quả thật không sao kìm được”.

“Rất nhiều chuyện, người đều không kìm được”, Trương Hổ Hầu cười nhạt “Ví dụ như không biết lễ phép, ví dụ như thiếu sự thông cảm, ví dụ như không biết thời vụ”.

Cổ Hoàn Ba khuôn mặt đỏ một trận xanh một trận, rốt lại im bật.

Trương Hổ Hầu lại nói lại với Khâu Lão Lục lần nữa “Nói tiếp đi”.

“Làm sao bỏ qua một cơ hội tốt thế này, bọn ta không có lý do không thỉnh giáo Thảm đại hiệp một phen, thì đúng lúc ấy, ở Phi Mộng hiện lại xảy ra vụ thảm án của tiểu thư”.

“Thế thì sao?”

“Bọn ta vốn định mời Thảm đại hiệp tới xem một phen, nhưng lại sợ Thảm đại hiệp không phải là loại người như bọn ta có thể mời được, thấy tiện đường bèn đem xác tiểu thư vào chỗ Thảm đại hiệp, để tiện thỉnh giáo”.

“Té ra là thế”, Trương Hổ Hầu tính ra đã hoàn toàn hiểu rõ.

Té ra là thế! Thảm Thăng Y tính ra đã ít nhiều minh bạch.

“Thảm Thăng Y trú ở đây à?”, Trương Hổ Hầu lập tức truy vấn.

“Chính là ở đây”.

Trương Hổ Hầu ánh mắt lập tức chuyển qua Thảm Thăng Y, trên trên dưới dưới nhìn qua mấy lượt.

Tựa hồ đến hiện tại y mới biết tới sự tồn tại của Thảm Thăng Y.

“Người là Thảm Thăng Y à?”, ánh mắt của y dừng lại trên mặt Thảm Thăng Y.

“Ta muốn nói là không phải, chỉ tiếc là ta chỉ có cái tên ấy”, Thảm Thăng Y sờ sờ mũi.

“Ừa?”, Trương Hổ Hầu ánh mắt lóe lên, liếc Cổ Hoàn Ba một cái.

Cổ Hoàn Ba hội ý gật đầu, tay phải vuốt vào lưng một cái, trong tay đã lập tức có thêm một thanh kiếm, không nói tiếng nào, một kiếm phóng thẳng vào hậu tâm Thảm Thăng Y.

Kiếm là nhuyễn kiếm, kiếm vừa động, vù một tiếng dựng thẳng lên, quả thật giống như một con độc xà.

Soạt một tiếng, một kiếm đã đâm trúng

Khâu Lão Lục Tào Tiểu Thất hai người lập tức cùng biến sắc.

Cổ Hoàn Ba cũng biến sắc.

Không có máu!

Cái ghế gỗ căn bản không có sinh mệnh, đương nhiên không có máu chảy ra.

Một kiếm ấy lại đâm trúng mặt ghế.

Cũng không biết lúc nào, tay trái Thảm Thăng Y đã quờ cái ghế gỗ bên cạnh.

Cũng không biết làm thế nào, Thảm Thăng Y đã dùng cái ghế gỗ chặn đứng một kiếm ấy của Cổ Hoàn Ba.

“Như thế thì đáng cái gì!”, Thảm Thăng Y cười nhạt.

Trương Hổ Hầu sững sốt rồi cười lớn “Chẳng qua là muốn chứng minh một phen xem Thảm Thăng Y này là thật hay giả thôi”.

“Bây giờ người chứng minh xong chưa?”

Trương Hổ Hầu gật đầu “Một kiếm ấy của Tiểu Cổ tuy không là cái gì, nhưng có thể hơi hột đốn đỡ như thế, ngoài Thảm Thăng Y nhất thời ta nghĩ không ra còn có ai khác”.

Tâng bốc ghê gớm thật!

Thảm Thăng Y cho dù khí tức đầy ruột, lúc ấy cũng không khó gì nén được xuống.

Trương Hổ Hầu lại hỏi tiếp “Thảm đại hiệp có ý kiến gì về chuyện này?”

Thảm Thăng Y còn chưa kịp trả lời, Khâu Lão Lục đã có chủ ý “Ứng thuận giúp chúng ta tìm ra con chim họa mi kia thật sớm”.

“Ồ?”, Trương Hổ Hầu gật đầu “Người chết không thể sống lại, tìm ra hung thủ sớm một ngày, ta cũng yên tâm sớm một ngày, như thế cũng được”.

Cố Hoàn Ba bên cạnh đang thu thanh nhuyển kiếm lại, nghe nói thế lập tức chen vào “Hay thì hay, có điều chuyện này do chúng ta đích thân điều tra, đích thân rửa hận thì hay hơn”.

Trương Hổ Hầu cười một tiếng “Ta lại không phải là loại người cứ khăng khăng so đo, tìm giết được Họa Mi Điều giết chết con gái ta sớm được một ngày thì ai ra tay ta cũng không quan tâm, ngoài chuyện đó ra, còn có gì hay hơn nữa chứ?”

Cố Hoàn Ba hơi biến sắc “Nhưng...”.

“Nhưng cái gì, Thảm đại hiệp trong vòng một đêm đã tìm ra Bạch Tri Thù ở phủ Ứng Thiên, muốn tìm Họa Mi Điều trong thành Lạc Dương cũng không phải là chuyện hai ba ngày, chuyện này ngoài Thảm đại hiệp, ta nghĩ không ra có ai xứng đáng được chọn lựa hơn đây”.

“Bọn ta cũng sớm có ý ấy”, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người nhất tề ứng tiếng, đương nhiên là họ tán thành.

Ánh mắt của Trương Hổ Hầu lại rơi qua mặt Thảm Thăng Y “Thảm đại hiệp!”

Đối với Thảm Thăng Y dường như y đã thay đổi cách xưng hô rất sớm, chỉ có điều tiếng gọi Thảm đại hiệp này đặc biệt trịnh trọng.

Thảm Thăng Y sững sốt “Có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám, chỉ mong Thảm đại hiệp đáp ứng ta một chuyện”.

“Còn phải xem là chuyện gì đã”.

“Chuyện này nhất định Thảm đại hiệp có thể làm được”.

“Có rất nhiều chuyện ta không làm được đâu”.

“Nếu người tìm được Họa Mi Điều, xin giao cho ta trước”.

Thảm Thăng Y còn chưa tỏ ý gì, Khâu Lão Lục đã ngẩng phắt đầu lên “Trương đại gia, chuyện này...”.

“Ta chẳng qua chỉ giữ y lại một ngày nửa buổi, sau đó sẽ giao cho các người, yên tâm đi”.

Khâu Lão Lục làm sao có thể yên tâm “Trong một ngày nửa buổi ấy...”.

“Tóm lại ta sẽ không đưa một người chết tới nha môn đâu”, Trương Hổ Hầu trên mặt lộ vẻ cực kỳ tàn nhẫn.

Khâu Lão Lục Tào Tiểu Thất nhìn thấy rất rõ, bất giác trong lòng lạnh buốt.

Hai người Thảm Thăng Y và Cố Hoàn Ba cũng không phải ngoại lệ.

Trương Hổ Hầu nói tiếp “Cho dù người đang ở trong nhà môn mà ta muốn mời tới nhà một chuyến, thì bằng vào địa vị của ta, chắc đại nhân của các người cũng không đến nỗi không nể mặt, Khâu bổ đầu, người nói có phải không?”

Khâu Lão Lục im lặng.

Trương Hổ Hầu chuyển qua Thẩm Thăng Y “Cho nên món nhân tình lớn này không ngại gì mà không làm”.

Thẩm Thăng Y nở một nụ cười xa xôi.

“Đây gần như Thẩm đại hiệp làm việc giúp ta, ta đương nhiên không để Thẩm đại hiệp người có cảm giác bị thiệt thòi”. Trương Hổ Hầu lập tức rút trong bọc ra mấy tấm ngân phiếu “Đây là ngân phiếu năm ngàn lượng vàng, là ta giao một nửa số thù lao cho Thẩm đại hiệp. Bất kể sự tình thành công hay không, năm ngàn lượng vàng này cũng là của Thẩm đại hiệp. Còn hung thủ mà giao tới tay ta, ta sẽ dâng nốt năm ngàn còn lại”.

Năm ngàn thêm năm ngàn, là chẵn một vạn.

Một vạn lượng vàng!

Đó là một con số kinh người tới mức nào.

Là ra tay ghê người tới mức nào.

Thẩm Thăng Y cũng vì thế thay đổi sắc mặt.

Khâu Lão Lục Tào Tiểu Thất trên mặt lại càng đầy vẻ cung kính ngưỡng mộ.

“Một vạn lượng vàng”, Cố Hoàn Ba cũng la hoảng một tiếng.

Trương Hổ Hầu đặt ngân phiếu xuống cái ghế bên cạnh, nở một nụ cười thâm “So với tính mạng con gái ta thì một vạn lượng vàng có đáng cái gì? Nếu có ai trả lại được cho ta một đứa con gái còn sống, cho dù y muốn mười vạn lượng vàng, chỉ cần ta đưa ra được, ta cũng đưa cho y”.

Đương nhiên không có người nào như thế.

Cho dù y đưa ra được, cũng không có ai có thể trả lại cho y một đứa con gái còn sống, để lấy của y mười vạn lượng vàng ấy.

Thẩm Thăng Y thì thậm chí cả năm ngàn lượng vàng ấy của y cũng không thấy hứng thú, lắc đầu một cái “Ta...”.

“Người muốn tìm ta thì không còn gì dễ bằng”, Trương Hổ Hầu ngắt lời Thẩm Thăng Y “Ở đây cứ tùy tiện tìm một người mà hỏi, chắc chắn họ đều có thể nói cho người biết ta ở chỗ nào”.

Vừa nói, Trương Hổ Hầu vừa bẻ xác Trương Kim Phượng lên, mấy câu ấy nói xong, thân hình y đã ngoài cửa phòng.

Lúc tới, thân hình y thẳng như ngọn bút.

Hiện tại ra đi, thân hình như ngọn bút của y đã còng xuống.

Lúc tới lúc đi, quả thật y giống như đã già đi mười năm.

Từ lúc bắt đầu đến lúc cuối cùng tuy y không nói câu nào đau khổ, nhưng một nỗi đau đớn khó nói đã hiện ra giữa hai hàng chân mày của y, trong hành động cũng bộc lộ tất cả.

Sự đau đớn ấy càng sâu càng nặng.

Thẩm Thăng Y cũng cảm nhận được sự đau đớn ấy, không nói tiếng nào.

Cố Hoàn Ba cũng không nói gì nữa, Trương Hổ Hầu vừa động thân, y cũng nhấc chân lên.

Trương Hổ Hầu ra tới ngoài phòng, y cũng bước qua bậc cửa.

Trương Hổ Hầu không quay đầu lại, nhưng y thì có quay lại, quay lại nhìn một cái.

Nhìn rất lạnh lùng.

Cái nhìn ấy giống như rơi lên mặt Thẩm Thăng Y, lại giống như rơi lên mớ ngân phiếu.

Thẩm Thăng Y không để ý, ánh mắt của y đang rơi lên mặt hai người Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người vừa tiếp xúc với ánh mắt của Thẩm Thăng Y đã cúi đầu xuống.

“Khâu tổng bỏ đầu, Tào phó bỏ đầu”, Thẩm Thăng Y sắc mặt đột nhiên lạnh băng băng.

Hai người càng cúi đầu thấp hơn.

“Ngẩng đầu lên cho ta”, Thẩm Thăng Y giọng nói càng trầm, giọng nói ấy, dáng vẻ ấy quả thật giống như đại lão gia đang tuyên án ở công đường.

Hai người ứng tiếng bất giác ngẩng đầu lên.

“Hai vị Đại bổ đầu tin tức quả thật linh thông, hành động quả thật mau lẹ!”

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất khuôn mặt nhất thời không biết để đâu.

“Trương Kim Phượng chết ở Phi Mộng hiền à?”

“Vâng”.

“Cái chết của Trương Kim Phượng không hề có quan hệ gì với ta phải không?”

“Vâng”.

“Mới rồi các người nói gì?”

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất không nói tiếng nào, giống như đều quên hết.

“Là chủ ý của ai?”

Khâu Lão Lục liếc Tào Tiểu Thất một cái.

“Là ta”, Tào Tiểu Thất thở ra một tiếng.

“Người nghĩ ra cái chủ ý khéo léo xấu xa ấy, cả ta cũng bắt đầu khâm phục đấy”.

Tào Tiểu Thất chỉ thở ra.

Khâu Lão Lục cũng thở ra một tiếng.

“Lúc đầu bọn ta chỉ định tới cửa bái phỏng, nài nỉ Thẩm đại hiệp giúp đỡ, nhưng nghĩ kỹ thì loại người như bọn ta chưa chắc Thẩm đại hiệp đã coi vào đâu, chưa chắc đã chịu giúp đỡ, còn đang ngần ngừ chưa quyết, thì gã Tào Tiểu Thất đáng chết này không biết tại sao lại nghĩ ra cái chủ ý ấy giúp ta”.

“Có đúng thế không?”

“Ta làm sao dám lừa dối Thẩm đại hiệp lần nữa, ngoài Tào Tiểu Thất, còn ai nghĩ được cái chủ ý khôn khéo như thế chứ?”

Thẩm Thăng Y trừng mắt nhìn Khâu Lão Lục, lắc đầu “Ta vốn cũng có phần tin, vấn đề là hai vị Bổ đầu các người đều là thiên tài đóng kịch, nghĩ tới nghĩ lui, nên thấy không tin là hay”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất nhìn nhau một cái, cười gượng một tiếng, đều có dáng vẻ không biết làm sao.

Thẩm Thăng Y tay trái lập tức nắm chặt chuôi kiếm “Là chủ ý của ai cũng được, hai người các người xông cả vào đi”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất bất giác giật nảy mình “Thẩm đại hiệp...”.

“Gọi ta là Họa Mi Điều được rồi”, Thẩm Thăng Y liên tiếp cười nhạt “Không phải đây là lúc các người vì nước tận trung, vì dân hiến mạng sao, bây giờ ta thành toàn cho các người”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hoảng sợ xua tay rồi rít “Thẩm đại hiệp đừng đem bọn ta ra đùa mà”.

“Đùa à? Ta cả tức giận cũng không có thời gian, thời giờ đâu mà đùa với các ngươi”. Thảm Thăng Y làm mặt lạnh “Hai thanh đao của các ngươi đã trong tay, sao không xuất thủ?”

Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất hai thanh đao vội vàng tra vào vỏ.

Khâu Lão Lục lập tức vái một vái sát đất “Lần này rõ ràng bọn ta làm chuyện quá phận, nhưng hy vọng Thảm đại hiệp ngươi hiểu rõ cho tâm tình của bọn ta lúc ấy, Thảm đại hiệp ngươi nếu vẫn còn khó chịu, trong lòng không thoải mái, thì cứ đâm cho bọn ta mỗi người một kiếm để hả giận”.

Khâu Lão Lục nói như thế, Thảm Thăng Y cho dù quả thật giận dữ đầy lòng, có muốn đâm mỗi người một kiếm cũng không nhẫn tâm được nữa.

Thảm Thăng Y cũng căn bản không có ý ấy, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai thanh đao tra lại vào vỏ, tay trái của y cũng đã rời khỏi chuôi kiếm “Mỗi người một kiếm à, ta không ở không mà có loại hứng thú ấy, nghĩ cách làm sao lớn đi còn hay hơn nhiều”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai người lúc ấy mới thật sự phát hoảng “Thảm đại hiệp...”.

Thảm Thăng Y thở dài một tiếng “Chỉ đáng tiếc là vị Thảm đại hiệp ta cả đời còn chưa ngồi xe tám ngựa, cho dù xe năm ngựa kéo cũng chưa”.

Một lời đã nói ra, xe bốn ngựa khó đuổi.

Vị Thảm đại hiệp này đã chưa từng ngồi xe tám ngựa, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất rốt lại đã yên tâm.

“Ta đã sớm biết Thảm đại hiệp thấy việc nghĩa là làm, tuyệt đối không phải là kẻ tự thủ bàng quan mà”, Khâu Lão Lục lại tăng bốc Thảm Thăng Y.

“Huống hồ hiện tại còn có một vạn lượng vàng dễ lấy”, vừa nói tới vàng, Tào Tiểu Thất bộ mặt rõ sáng bừng lên.

“Nói tới số vàng này, ta vốn không có chút hứng thú nào, quả thật cũng thấy có chỗ áy náy, nhưng hiện tại...”, Thảm Thăng Y đột nhiên đưa tay ra quờ lấy mấy tấm ngân phiếu trên ghế “Ít nhất ta cũng có thể nghĩ ra được mười lý do để thu nhận”.

Thảm Thăng Y nói thế mà làm thế thật, nhét luôn mớ ngân phiếu vào bọc, không để lại tờ nào.

Tào Tiểu Thất trở mắt ra “Làm đại hiệp té ra cũng có chỗ hay như thế”.

“Ngươi không ngại gì cũng làm thử đại hiệp một phen”, Thảm Thăng Y rút tay ra, sửa sửa lại áo.

“Ta làm sao có được bản lãnh ấy”.

“Ngươi biết đóng kịch là được”.

“Thảm đại hiệp là đùa giỡn với ta”. Tào Tiểu Thất sờ sờ cái mặt rõ “Bằng vào cái mặt rõ của ta, có người tin mới là chuyện lạ đấy”.

“Ngươi cho rằng danh tiếng đại hiệp của ta là đem cái mặt đối lấy à?”, Thảm Thăng Y nói.

“Ta không có ý ấy, có điều tự hỏi lòng, thì Thảm đại hiệp khuôn mặt tuấn tú cũng đã đủ cho người ta biết là một đại hiệp rồi”.

“Ừa?”

“Thảm đại hiệp mới rồi đón một kiếm ấy mới cực kỳ đẹp đẻ”, Tào Tiểu Thất luôn miệng “Muốn ta đóng vai đại hiệp, người ta cũng tới thử ta một kiếm như thế, ta mà không hoảng sợ thành ngu ngốc luôn thì không xong”.

“Làm đại hiệp vốn phải dựa vào bản lãnh thật”, Khâu Lão Lục bên cạnh nói tiếp “Ngươi cho rằng Thảm đại hiệp dễ mà kiếm được một vạn lượng vàng ấy à?”

Thảm Thăng Y cười một tiếng “Biết đâu một vạn lượng vàng này là để lấy cái đầu của Thảm đại hiệp ta đấy”.

“Đời nào có chuyện ấy”, Khâu Lão Lục trên mặt đầy vẻ tin tưởng “Bọn ta thấy rõ Thảm đại hiệp mà”.

Tào Tiểu Thất lập tức phụ họa “So với Thảm đại hiệp của bọn ta, thì Họa Mi Điều đã là cái gì”.

“Họa Mi Điều vốn chẳng là cái quái gì”.

“Chỉ là một thằng giặc hái hoa!”, câu ấy của Tào Tiểu Thất đặc biệt nhấn mạnh.

Khâu Lão Lục nói ngay “Thảm đại hiệp đương nhiên sẽ không bỏ qua cho thằng giặc hái hoa ấy”.

“Hiện tại muốn ta bỏ qua cho y cũng không xong”, Thảm Thăng Y phủ tay áo “Đã nhận ngân phiếu của người ta, thì Thảm đại hiệp ta cũng nên lên đường thôi”.

“Thảm đại hiệp định bắt đầu từ chỗ nào?”

“Là ai đưa ngân phiếu cho ta?”, Thảm Thăng Y hỏi lại.

“Trương Hổ Hầu”.

“Tại sao?”

“Vì Họa Mi Điều cưỡng gian giết chết Trương Kim Phượng con gái y”.

“Trương Kim Phượng chết ở đâu?”

“Phi Mộng hiền”.

“Vậy người nói ta nên bắt đầu từ Phi Mộng hiền phải không?”

“Đương nhiên là từ Phi Mộng hiền”.

“Té ra người cũng là một thần đồng”, Thảm Thăng Y cười hỏi “Phi Mộng hiền rốt lại là chỗ nào?”

“Là một nơi bán rượu”.

“Có rượu ắt sẽ say, có say sẽ có mộng, cái tên Phi Mộng hiền chắc là có ý ấy”.

“Ồ”.

“Phi Mộng hiền ấy ra sao?”

“Ta không biết Thảm đại hiệp muốn hỏi chuyện gì, nhưng nếu nói đại hiệp hỏi ở Lạc Dương nơi nào uống rượu hay nhất, cứ tùy tiện tìm một người mà hỏi, thế nào y cũng sẽ chỉ Thảm đại hiệp tới Phi Mộng hiền”.

“Ừa?”

“Thảm đại hiệp còn muốn biết gì nữa?”

“Cố Hoàn Ba là chủ nhân của Phi Mộng hiền à?”

“Mới rồi ta đã giới thiệu qua mà”.

“Phi Mộng hiền đương nhiên là một nơi kiếm tiền, thân giá của Cố Hoàn Ba đương nhiên cũng khả quan”.

“Đương nhiên đương nhiên”.

“Y đối với Trương Hổ Hầu dường như lại có một phần sợ sệt”.

“Người không sợ Trương Hổ Hầu ở vùng này dường như không có ai”.

“Trương Hổ Hầu là người giàu nhất vùng này à?”

“Người có thể tùy tiện bỏ ra một vạn lượng vàng, ở vùng này ngoài y ra chắc chắn không có người thứ hai đâu”.

“Y là làm gì?”

“Chủ nhân Bích Ngọc trai chính là y”.

“Bích Ngọc trai là cái gì?”

“Cửa hiệu châu báu”.

“Té ra y là thương nhân buôn bán châu báu”.

“Chỉ e Thắm đại hiệp lần đầu tiên tới Lạc Dương của bọn ta”.

“Sao người biết?”

“Nếu Thắm đại hiệp từng tới đây, thì không có lý do gì lại hoàn toàn không có ấn tượng với hai nơi Bích Ngọc trai và Phi Mộng hiền”.

“Ừa?”

“Thắm đại hiệp đương nhiên lại càng không biết hai chỗ Lạc Nguyệt đường, Trùng Nhị các phải không?”

“Hai chỗ ấy là thế nào?”

“Lạc Nguyệt đường là sông bạc lớn nhất ở Lạc Dương bọn ta, sông bạc ấy khác chỗ khác là không chia sáng tối, làm ăn suốt đêm, chỉ cần anh có hứng thú, cho dù anh đánh bạc tới lúc trăng lặn sao mờ cũng được, cũng có người bồi tiếp”.

“Còn Trùng Nhị các?”

“Có phải Thắm đại hiệp cảm thấy cái tên Trùng Nhị các rất kỳ lạ phải không?”

“Ồ”.

“Thật ra đó là ý Phong nguyệt vô biên”.

“Trùng nhị, ờ, quả nhiên chính là Phong nguyệt vô biên”.

“Phong nguyệt vô biên, thì Thắm đại hiệp chắc có thể tưởng tượng được Trùng Nhị các là một nơi thế nào rồi”, Khâu Lão Lục nháy mắt một cái.

Thắm Thăng Y hội ý cười khê.

“Phi Mộng hiền, Trùng Nhị các, Lạc Nguyệt đường, Bích Ngọc trai cũng chính là bốn nơi tài sắc tử khí ở Lạc Dương bọn ta”.

“Tử là Phi Mộng hiền, sắc là Trùng Nhị các, tài là Lạc Nguyệt đường, khí là Bích Ngọc trai à?”

Khâu Lão Lục gật đầu lia lịa “Cũng tức là nói thích rượu thì tới Phi Mộng hiền, hiếu sắc thì tới Trùng Nhị các, muốn phát tài thì tới Lạc Nguyệt đường, còn muốn tức giận thì có thể tới Bích Ngọc trai một chuyến”.

“Muốn tức giận thì tới Bích Ngọc trai một chuyến, câu ấy là có ý gì?”

“Những châu báu ngọc thạch Bích Ngọc trai bày ra tuy hoàn toàn không nhiều, nhưng không món nào không phải là kỳ trân hiếm có trên đời, giá trị liền thành, nằm mơ cũng khó cầu, người mua nổi có thể nói là không có cái thứ hai, Trương Hổ Hầu căn bản cũng không có ý bán, chỉ bày ra để khoe khoang thân phận của mình một phen, nếu anh không có bấy nhiêu tiền vốn mà chỉ muốn mở rộng tầm mắt, không sai, thì y cho anh xem, nhưng lúc trở ra, nhất định anh sẽ khí tức đầy lòng”.

“Ừa?”

“Vị Trương đại gia của bọn ta tính tình lúc khó lúc dễ, lúc khó chịu thì thế nào cũng tìm người để trút giận”.

“Ừa?”

“Còn có vị tiểu thư ở Bích Ngọc trai kia, là ta nói Trương Kim Phượng, nếu nói là chim phượng, không bằng nói là một con chim, chim Yên chi”.

“Ý của người là rất khó đối phó phải không?”

“Cô ta đã không nổi giận còn khá, chứ đã nổi giận thì quả thật không ai đối phó được”.

“Là nói lúc ấy những người ở bên cạnh cô ta chỉ đành chịu tức giận?”

“Ồ”, Khâu Lão Lục khẽ chép miệng một tiếng “Tóm lại sự tức giận chỗ Bích Ngọc trai đối với bọn ta mà nói là tức giận, chứ không phải hả giận”.

“Thế là nói chỗ Bích Ngọc trai ấy có thể không tới thì tốt nhất là đừng tới phải không?”

“Nhưng Thảm đại hiệp thì dường như sớm muộn gì cũng không tới một chuyến không được”.

“Không phải là người nhắc thì suýt nữa ta đã quên còn năm ngàn lượng vàng ở chỗ Bích Ngọc trai của Trương Hồ Hầu”.

“Lần này Trương Hồ Hầu có chuyện nhờ vả Thảm đại hiệp, chắc thế nào cũng không làm Thảm đại hiệp tức giận đâu”.

“Chuyện đó khó nói lắm”, Thảm Thăng Y sờ sờ mũi “Ngay cả chỗ có thể không tới thì tốt nhất là không tới ấy ta cũng phải tới, thì ba chỗ kia nếu ta không tới để biết một phen, thì có chỗ không phải với chính mình”.

Khâu Lão Lục nói “Thảm đại hiệp định tới chỗ nào để biết để biết trước tiên?”

Thảm Thăng Y nhìn Khâu Lão Lục, lập tức lắc đầu “Mới rồi ta còn nói người là một thần đồng, bây giờ ta muốn rút câu ấy lại rồi”.

“Thảm đại hiệp muốn tới Phi Mộng tiên trước à?”, Khâu Lão Lục trở thành thông minh hẳn lên.

“Chính là Phi Mộng tiên”.

* * * * *

Phi Mộng tiên.

Thảm Thăng Y chưa vào tới Phi Mộng tiên, còn đang trên đoạn cầu chín khúc, mùi rượu thơm đã theo gió bay tới.

Mùi rượu xộc vào mũi.

Mùi rượu thơm ngát, Thảm Thăng Y suýt nữa đã say ngã trên cầu, suýt nữa đã hờn bay ngoài trời.

Phi Mộng tiên quả nhiên danh bất hư truyền.

Thảm Thăng Y rốt lại cũng là một người thành thật, y biết Phi Mộng tiên này không phải những tửu lâu bình thường có thể sánh được.

Chỗ Phi Mộng tiên cũng không phải những tửu lâu khác có thể sánh được.

Hiên ở phía đông thành, ở ngoài thành, tất cả có bảy gian, xây dựng trên một cái ao lớn.

Bảy gian thủy hiên đều rất rộng rãi, nối với nhau bằng chiếc cầu chín khúc.

Nước dưới cầu đã đóng băng.

Tuyết vẫn đầy trời như cũ.

Tuyết bay rơi trên ngọn cây, trên lan can, nhỏ nước trước mái hiên.

Trong hoa tuyết bay đầy trời nhìn ra, khắp nơi chỉ là một màu mờ mịt. Người cũng mờ mịt trong hoa tuyết bay đầy trời.

Cảnh sắc ấy mới hùng tráng làm sao, mới động người làm sao.

Mùa xuân mùa hạ dưới ao đầy hương sen, dựa lan can uống một chén, tình thú lại càng không cần phải nói.

“Quả nhiên là nơi đẹp”, Thảm Thăng Y không kìm được khẽ thở dài một tiếng “Nếu được chọn lựa, nếu muốn uống rượu ta cũng sẽ chọn nơi này”.

“Rượu ở chỗ này thì không phải ai uống cũng được”, Khâu Lão Lục cũng khẽ thở dài một tiếng.

“Người là nói về giá cả à?”

“Ồ, ít nhất cũng đắt gấp đôi”.

“Rượu ngon nơi uống đẹp, có đắt gấp đôi cũng không thể tính là quá đáng”.

“Chuyện đó còn phải xem là ai, như Thảm đại hiệp thì cho dù có đắt gấp tư cũng không phải chuyện lớn”.

“Nếu đắt gấp tư thì ta cũng phải suy nghĩ cho kỹ đấy”.

“Thảm đại hiệp phải suy nghĩ chuyện gì?”

“Ở đây cách thành không xa, tiết trời thế này, bỏ nơi ẩm áp không tới, tới đây hít gió bắc, còn phải bỏ ra nhiều tiền hơn, không suy nghĩ kỹ mà được à?”

“Người cho rằng ở đây không đủ ẩm áp sao?”

Thảm Thăng Y đang định trả lời, trước mắt đột nhiên hiện ra ánh lửa sáng.

2. Chương 2: Sương Bay Ghê Hiệp Khách, Tuổi Trẻ Khổ Giai Nhân

Ánh lửa chiếu sáng thủy hiên.

Ánh lửa nhảy nhót trên chậu đồng.

Có thêm một lò sưởi, trong hiên ngoài hiên dường tượng trở thành hai thế giới khác hẳn nhau.

Ngoài hiên băng tuyết lạnh lẽo, trong hiên một cõi trời xuân.

“Lò sưởi này đốt suốt ngày, bất kể người tới lúc nào cũng thấy ấm áp”, Khâu Lão Lục lại giống như khách quen của Phi Mộng hiên, rõ ràng biết không ít chuyện.

Thảm Thăng Y không trả lời, ánh mắt rơi xuống một cái giường thêu giữa hiên.

Trong hiên trần thiết rất hoa lệ.

Chung quanh lò sưởi là một tấm nệm Ba Tư hình bán nguyệt, hai bên có bốn chiếc đôn bằng gỗ thơm chạm trổ, trên mỗi chiếc đôn đều đặt một cái khay Trông ca phách múa, một cái chén Hoa bạc lá đồng.

Trên chiếc giường thêu có chăn Lụa uyên the hạc, gối Tương tư không thấy.

Nếu lại thêm một nữ nhân phong tình vạn lối, thì nơi này há lại không trở thành làng Ôn nhu?

vẫn chưa có một nữ nhân như thế nằm trên chiếc giường thêu.

Thảm Thăng Y ánh mắt rơi xuống chiếc giường, chỉ thấy chăn gối xô lệch, vết máu loang lổ.

“Trương Kim Phụng chết ở đây à?”, Thảm Thăng Y lập tức hỏi một câu.

“Đúng là ở đây”, giọng nói trả lời lạnh lẽo mà trầm đục.

Giọng nói ấy tựa hồ xa lạ, nhưng lại tựa hồ từng nghe qua.

Thảm Thăng Y ứng tiếng xoay người, hai người Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất cũng cơ hồ đồng thời quay đầu.

Ngoài cửa hiên đã có thêm một người.

Chủ nhân Phi Mộng hiên - Cố Hoàn Ba!

“Chiều tôi hôm qua Phụng cô nương tới đây đặt chỗ ở thủy hiên”. Cố Hoàn Ba nói tiếp “Lúc đầu ta còn cho là Trương đại gia khoản đãi người nào, đang suy nghĩ điều động nhân thủ thế nào, Phụng cô nương đã phân phó nói chỉ có một mình cô ta, lấy một ít rượu thịt, rồi bảo bọn ta rời đi”.

“Cái người nói là bọn ta...”.

“Là chỉ hai a hoàn, thêm ta nữa”, Cố Hoàn Ba hững hờ cười một tiếng “Trương đại gia là người nào, con gái của y tới đây, đương nhiên ta phải đích thân tiếp đãi”.

“Vụ án phát sinh lúc nào?”

“Đại khái khoảng trước sau canh hai, bọn ta đang uống rượu trong thủy hiên phía Đông bắc, ngoài hiên chợt vang lên tiếng chim họa mi hót, vào lúc như thế, thời tiết như thế quả thật rất kỳ lạ, ta cũng sức nhớ tới một loạt các vụ án cường gian liên tiếp xảy ra cả tháng nay, chỉ e quả thật có chuyện gì xảy ra, vội chạy qua xem, nào ngờ quả thật chuyện ấy đã phát sinh”.

Thẩm Thăng Y nói “Đêm qua ở Phi Mộng hiên chỉ có một nữ khách là Trương Kim Phượng thôi à?”

“Cho nên bọn ta vừa động thân đã chạy qua tòa thủy hiên này”, Cố Hoàn Ba khẽ chép miệng “Chỉ đáng tiếc là tuy bọn ta nhanh nhưng vẫn còn chậm hơn Họa Mi Điếu, chậm hơn rất nhiều”.

“Cái người gọi là bọn ta lần này...”.

“Ngoài Giang Ngư, Từ Khả còn có ta”, Cố Hoàn Ba nói rõ thêm “Phi Mộng hiên tuyển rượu khắp nam bắc Đại Giang, không loại nào không phải là rượu ngon, người cung ứng những loại rượu ngon ấy là Từ Khả, Từ Khả chính là thương nhân buôn rượu nổi tiếng ở nam bắc Đại Giang, Giang Ngư cũng là thương nhân buôn rượu nổi tiếng nam bắc Đại Giang, nói tới bản lãnh trong trù phòng thì quả thật không mấy người có thể sánh ngang với y”.

“Ừa?”

Cố Hoàn Ba nói “Phi Mộng hiên không những cung ứng rượu ngon, mà còn có thức ăn ngon”.

“Nghe người nói như thế, ta cũng có phần động tâm rồi đấy”.

“Đây hoàn toàn không phải là ta khoe khoang, cho dù người hỏi Giang Ngư, Từ Khả, họ cũng sẽ không khiêm nhượng, cũng vì thế nên lúc rảnh rỗi là bọn ta tụ họp một chỗ, ăn uống thức ăn của mình”.

“Đêm hôm qua là được rảnh rỗi à?”

“Ồ, đêm qua chắc người đã ở trong thành Lạc Dương, tiết trời tối qua như thế, chắc là người phải có ấn tượng”.

“Ồ, tiết trời như đêm qua quả thật khó có ai chịu ra cửa”. Thẩm Thăng Y kéo kéo vạt áo, tựa hồ lại cảm thấy hơi lạnh đêm qua “Vậy là nói đêm qua ở đây tất cả có bao nhiêu khách?”

“Chỉ có một người tới”.

“Trương Kim Phượng?”

“Nếu còn ngờ vực, còn chưa tin, người có thể hỏi Từ Khả, Giang Ngư, hai người bọn họ hiện đang ngoài cửa”.

Câu ấy của Cố Hoàn Ba vừa buông ra, hai người đã xuất hiện ngoài cửa.

Hai người này thân hình cơ hồ giống hệt Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất, chỗ khác chỉ là da thịt của Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất tính ra còn rắn chắc, chứ hai người này thì giống như làm bằng đậu hũ, vừa đi động là rung rinh.

Một người nấu ăn giỏi đương nhiên sẽ không xử tệ với dạ dày của mình.

Một người thích rượu, cũng sẽ ít khi có lỗi với dạ dày của mình.

Hai người này làm việc chung một chỗ, nếu còn gầy mới là chuyện kỳ quái.

Thức ăn ngon ở Phi Mộng hiên, Cố Hoàn Ba thân làm chủ nhân đương nhiên cũng không bỏ qua, vấn đề là người trẻ tuổi vẫn thường thích tiêu sái một chút.

Muốn tiêu sái một chút, thì không thể không nhìn ngó tới dáng vẻ của mình.

Cho nên Cố Hoàn Ba chỉ đành có lỗi với dạ dày của mình.

Y rốt lại còn là một người trẻ tuổi.

Giang Ngự và Từ Khả thì không có sự úy kỵ ấy.

Hai người này đêm qua ở cùng một chỗ với Cố Hoàn Ba, Cố Hoàn Ba mà biết thì đương nhiên họ cũng biết, chuyện Cố Hoàn Ba không biết thì tựa hồ họ không có lý gì lại biết.

“Không cần đâu”, Thẩm Thăng Y cười một tiếng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y không cần, nhưng Khâu Lão Lục thì cần, ánh mắt y lướt qua hai người Giang Ngự Từ Khả, rơi lên mặt Cố Hoàn Ba, chợt hỏi “Trước đây dường như ta đã hỏi qua ngươi về chuyện này rồi?”

“Ồ”, Cố Hoàn Ba như không buồn đếm xỉa chậm rãi ứng tiếng.

“Lúc ấy ngươi không nói câu nào, giống như không biết chuyện gì cả”.

“Ồ”.

“Bây giờ ngươi lại nói rất nhiều”.

“Trước tiên ngươi phải hiểu rõ một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Con người ta có một tính xấu, đó là rất ghét rườm rà”.

Cố Hoàn Ba trên mặt lại hiện ra vẻ chế nhạo “Nói mà cũng như không nói, thì cần gì nói nhiều”.

“Ngươi có ý gì?”

“Năng lực làm việc của hai vị Đại bồ đầu ra sao? Hai vị Đại bồ đầu chắc đã tự mình biết rồi”.

Khâu Lão Lục mặt chợt đỏ bừng “Nhưng bây giờ...”.

“Bây giờ là Thẩm đại hiệp hỏi ta, mà nói lại...” , Cố Hoàn Ba ngừng lại một lúc “Hai vị Đại bồ đầu lúc ấy vội vàng rời khỏi nơi đây, cho dù ta có nói, hai vị Đại bồ đầu cũng không có thời giờ để nghe”.

“Lúc ấy bọn ta đi tìm Thẩm đại hiệp”.

“Ừ? Thẩm đại hiệp ăn lương hưởng lộc nhà nước, làm việc cho nhà nước từ bao giờ thế?”, Cố Hoàn Ba quay qua hỏi Thẩm Thăng Y.

Câu ấy bề ngoài thì như hỏi Thẩm Thăng Y, nhưng thật ra là đang móc mĩa Khâu Lão Lục.

Thẩm Thăng Y nhận ra, không nói câu nào.

Khâu Lão Lục dường như cũng nhận ra, lại đỏ mặt. “Hai vị Đại bồ đầu bỏ đi không khỏi hơi quá gấp”, Cố Hoàn Ba lại di chuyển ánh mắt, vừa nhìn thấy mặt Khâu Lão Lục đỏ lên, giọng nói của y càng lộ vẻ đắc ý “Nếu ta là hung thủ, cho dù nhất thời sơ suất, để lại manh mối gì đó, nửa đường sức nhớ ra, quay trở lại cũng còn kịp”.

Trong lời dường như còn có lời.

Lần này thì Khâu Lão Lục không nhận ra, y chỉ cho rằng Cố Hoàn Ba đang móc mĩa mình.

Nhưng Thẩm Thăng Y thì nhận ra không phải ý ấy, lập tức buông một câu thăm dò “Có lẽ Hoa Mi Điều để lại manh mối gì à?”

“Rượu thịt cố nhiên quan trọng, nhưng khung cảnh không hay, rượu thịt có ngon hơn cũng vô dụng”, Cố Hoàn Ba vừa nói vừa thông thả bước tới chiếc giường thêu loang lổ vết máu “Phi Mộng hiền cố nhiên rất để ý tới rượu thịt nhưng cũng rất để ý tới hoàn cảnh, một người khách rời đi thì chung quanh nhất định phải được dọn dẹp một phen, cho nên vật còn sót lại ở chỗ ấy nhất định không phải là vật của người khách trước đó”.

“Chẳng lẽ Trương Kim Phượng có lưu lại vật gì?”

Cố Hoàn Ba không đáp, khom người xuống, trong tay đã có thêm một chiếc cúc áo bằng vàng.

Cái cúc áo này dường như bằng vàng.

Vốn là bằng vàng.

Trên cúc áo dường như có khắc chữ.

Là hai chữ Thụy Thụy, Cố Hoàn Ba ánh mắt rơi xuống chiếc cúc “Thẩm đại hiệp thấy chiếc cúc này có chỗ nào đặc biệt?”

“Chiếc cúc này tựa hồ là của nam nhân dùng”.

“Đích xác là của nam nhân dùng, còn gì nữa?”

Thẩm Thăng Y lim dim mắt, đột nhiên mở to mắt, lắc lắc đầu “Người nói là gì?”

“Cúc đương nhiên phải thành đôi thành cặp, chiếc cúc này cũng không phải ngoại lệ, chỉ là một chiếc trong một đôi, Thẩm đại hiệp có thể đã phát giác ra hình dáng chiếc cúc này có chỗ kỳ quái, nhưng thật ra loại cúc này là đặc biệt chế tạo ra”.

“Là sở hữu của ai?”

“Ai cũng có thể sở hữu, cứ lấy Lạc Dương của bọn ta mà nói, những người dùng loại cúc này tuy không nhiều nhưng cũng không thể nói là ít”.

“Ừa?”

“Thẩm đại hiệp có từng nghe hai câu này chưa?”

“Hai câu gì?”

“Tặng chàng một cặp cúc vàng, Chỗ tim trước ngực mong chàng mãi treo”.

“Chưa”.

“Lần này người tới Lạc Dương chắc chỉ mới trong một hai hôm”.

“Tại sao người biết?”

“Nếu Thẩm đại hiệp đã ở Lạc Dương lâu rồi, thì cho dù chưa tới Trùng Nhị các Phong nguyệt vô biên, thì cũng đã nghe hai câu ấy”.

“Tặng chàng một cặp cúc vàng, Chỗ tim trước ngực mong chàng mãi treo?”

“Ồ, hai câu ấy vốn là từ Trùng Nhị các truyền ra”, Cố Hoàn Ba như có điều suy nghĩ “Chỉ cần người ở Trùng Nhị các ra tay rộng rãi một chút, đến lúc người ra đi, cô nương bên cạnh người nhất định sẽ tặng một cặp cúc áo có tên cô ta”.

“Quả thật các cô nương ở Trùng Nhị các đa tình như thế à?”

“Giả đấy”, Cố Hoàn Ba nghịch nghịch chiếc cúc vàng trong tay “Mà theo chỗ ta biết, đám nam nhân bọn ta cũng rất ít người treo chiếc cúc vàng này trước ngực”.

“Ừa?”

“Những nam nhân có tư cách tới Trùng Nhị các trong mười người thì chín người đã có vợ, nam nhân đã có vợ thì trong mười người có chín người quen thói sợ vợ, loại cúc này mà treo trước ngực, thì rõ ràng là Lạ ông tôi ở bụi này”, Cố Hoàn Ba nhếch mép một cái “Người có kinh nghiệm đều biết lối Lạ ông tôi ở bụi này ấy thường dẫn tới kết quả không hay, mà nói lại, đeo loại cúc ấy trên người cũng không phải là chuyện gì vinh dự”.

“Nghe người nói thì loại cúc này ngoài các cô nương ở Trùng Nhị các, thì tựa hồ chỉ có nam nhân mới dùng”.

“Trùng Nhị các chỉ làm ăn với nam nhân thôi”.

“Trương Kim Phụng hoàn toàn không phải là nam nhân, cũng không phải là cô nương trong Trùng Nhị các”.

“Cái cúc này chưa chắc đã là vật của Phượng cô nương”, Cố Hoàn Ba ánh mắt chợt rơi xuống “Trên giường gối chăn xô lệch, Phượng cô nương trước khi chết rõ ràng đã vật lộn một phen kịch liệt với con chim họa mi kia”.

“Cũng là nói cúc áo của con chim họa mi kia không khó gì bị cào cấu rơi ra lúc vật lộn chứ gì?”

“Không nhất định là trên áo, cũng có thể là trong người, lúc vô ý cũng có thể rơi ra”, Cố Hoàn Ba xoa xoa vai “Nếu là như thế, thì con chim họa mi kia có thể đã tới Trùng Nhị các năm ba bữa trước đó, nếu không thì không có lý do lại mang theo trong người”.

“Ồ”, Thẩm Thăng Y ánh mắt quét qua Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất “Xem ra chúng ta phải tới Trùng Nhị các một phen rồi”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất ngay cả gật đầu cũng còn không kịp, Cố Hoàn Ba bên cạnh đã cười gằn một tiếng “Đây là việc của các người, tóm lại, những gì Cố mẫu ta phải nói, phải làm đều đã nói, đã làm hết rồi, hai vị Đại bồ đầu trở đi bớt tới làm phiền Phi Mộng hiên, Phi Mộng hiên còn phải làm ăn, Cố mẫu ta thời gian cũng có hạn”.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất không nói gì.

Thẩm Thăng Y sực nghĩ ra điều gì chợt lại hỏi “Trên cúc áo chỉ khắc hai chữ Thúy Thúy thôi à?”

“Chỉ là hai chữ Thúy Thúy”.

Cố Hoàn Ba ném chiếc cúc trong tay về phía Thẩm Thăng Y “Người có thể không tin lời ta, nhưng người phải tin cái cúc này”.

Thẩm Thăng Y chụp lấy chiếc cúc, đang định nói gì đó, bên tai chợt nghe thấy tiếng chim hót.

Vào lúc này, tiết trời thế này.

Thẩm Thăng Y cơ hồ nghi ngờ tai mình.

Nếu tai y có bệnh, thì tai người khác nhất định cũng có bệnh.

Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất, Cố Hoàn Ba, Giang Ngư, Từ Khả năm người trong chớp mắt ấy không ai là ngoại lệ đều ngẩn ra tại đường trường.

Tiếng chim từ phía ngoài thủy hiên vang tới, thê lương mà uyển chuyển.

“Chim gì thế!”, Tào Tiểu Thất lắc lắc đầu, lập tức hỏi một câu.

“Chim họa mi”, Khâu Lão Lục buột miệng kêu lên, lập tức biến sắc, tuốt đao ra khỏi vỏ, vọt ra ngoài cửa.

Phản ứng của Tào Tiểu Thất cũng tuyệt nhiên không chậm hơn Khâu Lão Lục.

Thẩm Thăng Y đương nhiên còn nhanh hơn, người cuối cùng nhắc chân là y, nhưng người đầu tiên vọt ra ngoài hiên cũng là y.

Thân hình y quả thật giống như một mũi tên, vù một tiếng bắn ra ngoài hiên, lướt qua lan can, rơi xuống mặt ao đóng băng.

Một trận gió tuyết lập tức thổi vào mặt y, thổi vào ngực y!

* * * * *

Gió tuyết vẫn như cũ.

Gió bắc vù vù như tên bắn, hoa tuyết rơi rơi như vải trắng.

Giữa gió sắc tuyết lạnh, một người như con hạc lẻ đứng một mình trên mặt ao đóng băng.

Người ấy áo trắng hài trắng, cả khuôn mặt cũng bị một tấm vải sa màu trắng, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Đôi mắt ấy lấp lánh sắc bén.

So với tuyết còn lấp lánh hơn, so với gió còn sắc bén hơn.

Bàn tay trái của người ấy cũng lộ ra trong gió tuyết.

Bàn tay trái ấy cầm một cái lồng chim phủ tơ vàng.

Một tấm khăn trắng trên lồng chim bay phất phơ trong gió tuyết, một con chim run cầm cập hạ giọng hót khe giữa cái lồng, trong tấm the.

Chim họa mi!

Tiếng hót của con chim họa mi này, anh nói thê lương bao nhiêu thì thê lương bấy nhiêu, uyển chuyển bao nhiêu thì uyển chuyển bấy nhiêu.

Gió sắc, tuyết lạnh, người áo trắng che mặt, chim họa mi khe hót, không khí ấy anh nói nguy dị bao nhiêu thì nguy dị bấy nhiêu, thần bí bao nhiêu thì thần bí bấy nhiêu.

Khí trời vốn đã rất lạnh, hiện tại tựa hồ lại lạnh thêm vài phần.

Thẩm Thăng Y cũng không kìm được rung mình một cái.

“Họa Mi Điếu?”, giọng nói của y lại vẫn không hề thay đổi.

“Thẩm Thăng Y?”, giọng nói của người áo trắng che mặt cũng ổn định như thế, nhưng lại vô cùng sắc nhọn. Nghe thấy quả thật không giống như tiếng người, mà rất giống tiếng chim.

Họa Mi Điếu!

“Người biết ta à?”, Thẩm Thăng Y quả thật có phần ngạc nhiên.

“Đó là việc mới đây thôi”, Họa Mi Điếu cười một tiếng, tiếng cười của y còn sắc nhọn hơn.

“Ừa?”, Thẩm Thăng Y tựa hồ hoàn toàn không hiểu rõ.

“Sáng hôm nay trong thành có người đồn rằng tối hôm qua ta giết chết Trương Kim Phượng con gái Trương Hồ Hầu ở Phi Mộng hiên, nên ta vội tới đây, vừa khéo nghe được các người trò chuyện”.

“Ngoài hiên gió tuyết lạnh lẽo, trong hiên lò sưởi lách tách, nghe thấy giống như tiếng vạt áo lay động, muốn phát giác ra người tới quả thật là một chuyện khó khăn”.

“Con chim họa mi trong cái lồng này của ta không kêu cũng là một chuyện khó”, Họa Mi Điếu liếc con chim họa mi trong lồng một cái, lại cười.

Giọng hót của con chim họa mi trong lồng lại thay đổi, cũng rất giống tiếng cười.

Không khí chung quanh lại càng nguy dị, càng thần bí.

Thẩm Thăng Y không kìm được lại rung mình lần nữa.

Cổ Hoàn Ba đang sắp lật người qua lan can chợt thu bước lại, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất bốn cái chân run lên lập cập như đàn tỳ bà, thanh đao cầm trên tay dường như cũng nắm không chặt.

“Người còn tới đây làm gì?”, Thẩm Thăng Y vẫn tiếp tục hỏi ra điều muốn hỏi.

Họa Mi Điếu trả lời rất hay “Tối xem Trương Kim Phượng chết ra sao một phen”.

“Tối hôm qua người chưa nhìn thấy à?”

Họa Mi Điếu không đáp, trầm ngâm một lúc, chợt nói “Trần Châu là ta giết, Giả Như Hoa là ta giết, Hồ Kiều cũng là ta giết”.

“Người thừa nhận à?”

“Quả thật ta đã làm những chuyện ấy, đương nhiên ta thừa nhận”.

“Còn Trương Kim Phượng?”

“Trương Kim Phượng thì không phải do ta giết”.

“Không phải người thì là ai?”

“Nếu ta biết là ai, thì ta đã không tới đây, mà đã sớm tìm y tính sổ rồi”, Họa Mi Điếu cười nhạt “Những chuyện thế này tự mình làm mới thú vị, chứ người khác làm giúp mình, thì không hề thú vị”.

“Ừa?”

“Hoàn toàn không phải là nói những chuyện ấy chỉ có ta mới làm được, người khác làm thì không được, nếu quả y tên là Ô Nha, là Bạch Hạc, thì những chuyện thế này, y có làm một trăm lần, một ngàn lần, cũng chỉ là chuyện của y, nhưng y lại tên Họa Mi Điếu, chuyện này thì ta không thể không truy cứu”.

“Ừa?”

“Đó chính là nếu y không phải tên Họa Mi Điếu, mà là tên Thẩm Thăng Y, thì ta tin chắc vị Thẩm đại hiệp nhà người cũng tức giận như thế, cũng sẽ không bỏ qua cho y như thế”.

“May mà y hoàn toàn không phải tên Thẩm Thăng Y”.

“Họa Mi Điếu cũng không được”.

“Nghe khẩu khí của người, thì chuyện này dường như quả thật hoàn toàn không dính líu gì tới người”.

“Vốn là hoàn toàn không dính líu gì tới ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên người ở lại đây là muốn nói rõ phải không?”

“Bây giờ đã nói rõ rồi”.

“Nói rõ rồi thì sao?”

“Ngoài việc bỏ đi còn làm gì nữa?”, Họa Mi Điếu tay phải lật một cái, chụp lại tấm sa trắng bay phất phơ trong gió tuyết xuống cái lồng.

“Vụ án Trương Kim Phượng không có quan hệ gì với người à?”

“Không có quan hệ gì với ta”.

“Còn ba vụ án Trần Châu, Giả Như Hoa, Hồ Kiều thì có quan hệ với người phải không?”

“Ồ”.

“Thế thì cho dù ta để người đi, hai vị Đại bồ đầu đây cũng không để người đi đâu”.

Câu ấy chưa nói dứt, Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất bên kia đã mỗi người lật một cái tung mình qua lan can, rơi xuống mặt ao đóng băng.

Hai người vừa nhảy bật dậy, đã lập tức cùng sấn vào.

Họa Mi Điếu trong mắt dường như không thấy có sự tồn tại của hai người Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất, ánh mắt này giờ vẫn không rời khỏi mặt Thẩm Thăng Y “Ta muốn đi thì đi”.

Tiếng “đi” vừa ra khỏi miệng, Họa Mi Điếu đã bay vào trong gió, trong tuyết.

Lúc bay vọt lên còn giống một con chim, nhưng vừa bay vào trong gió tuyết, lại chỉ giống như một khối hoa tuyết, một vầng ánh tuyết.

Người trắng, tuyết trắng.

Tuyết bay múa đầy trời, còn người đâu?

Phản ứng của Thẩm Thăng Y cũng rất nhanh, Họa Mi Điếu vừa vọt lên, thân hình y cũng vọt ra.

Chỉ đáng tiếc gió quả thật rất lớn, tuyết quả thật rất lớn.

Gió tuyết lớn như thế, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tầm nhìn.

Tuyết trắng, áo trắng.

Họa Mi Điếu toàn thân mặc y phục màu trắng, trong gió tuyết lại càng khó nhận ra.

Thành tựu về khinh công của Họa Mi Điếu, lại càng là điều bất ngờ đối với Thẩm Thăng Y.

Nhìn thấy y như hoa tuyết, ánh tuyết, lướt một hơi lên máng xối, lướt một cái qua phi kiều chín khúc, phát phơ vài cái, bay được vài chặng, đã không biết bay tới chỗ nào, lướt tới chỗ nào.

Thẩm Thăng Y lập tức thấy đầu óc choáng váng.

Trong gió tuyết lập tức vang lên tiếng chim họa mi.

Chim họa mi!

Muốn một con chim không hót có lúc đích xác cũng là một điều khó khăn.

Ngay cả Họa Mi Điểu cũng phải thừa nhận điều đó.

Thẩm Thăng Y lập tức phấn chấn tinh thần, thân hình càng gấp.

Tiếng kêu của chim họa mi lại càng gấp, càng xa.

Thẩm Thăng Y hú dài một tiếng, thân hình lại tăng nhanh tốc độ đuổi theo.

Nói thật lòng, thì khinh công của Thẩm Thăng Y có thể kể là cao minh, lúc ấy y đã thi triển tới mức tốt cùng.

Nhưng tiếng hót của chim họa mi thủy chung vẫn xa xa phía trước.

Cho dù là Bộ Yên Phi cũng không nhanh được như thế.

Thẩm Thăng Y nhất thời vừa hoảng sợ, vừa khâm phục.

Nhưng y hoàn toàn không chịu thôi.

Y hoàn toàn không phải là một người dễ bỏ cuộc.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất cũng không chịu thôi.

Thẩm Thăng Y cố sức như thế, hai người quả thật không tiện không cố sức.

Thẩm Thăng Y đuổi theo tiếng hót của chim họa mi, hai người thì đuổi theo mớ tóc của Thẩm Thăng Y phát phơ trong gió.

Mớ tóc trong chớp mắt đã mất hút trong gió tuyết.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất cũng không dám xả tới, nghiêng chặt răng đuổi theo hướng cũ.

Hai người thân hình tuy không mau lẹ, nhưng cũng không phải chậm, không bao lâu, đã biến thành hai điểm tuyết trên mặt tuyết phía ngoài ao.

Cơ hồ cùng lúc ấy, trên một đồng tuyết bên cạnh phi kiều chín khúc trời lên hai đốm đen.

Là hai con mắt!

Hai con mắt của Họa Mi Điểu!

Tay trái Họa Mi Điểu vẫn cầm cái lồng chim bằng tơ vàng.

Tầm sa trắng lại bay tung trong gió tuyết, nhưng con chim họa mi trong lồng không biết đã đi đâu.

Đưa mắt nhìn về phía Thẩm Thăng Y lao đi, Họa Mi Điểu cười một tiếng, đứng thẳng người lên, rũ hoa tuyết bám đầy người rơi xuống.

* * * * *

Thẩm Thăng Y cũng đang cười, cười gượng.

Tiếng kêu của chim họa mi đã dừng lại, dừng lại trên một cành cây.

Trên cành cây, trên thân cây đều đóng đầy băng tuyết, cũng không biết đó là cây gì.

Con chim đậu trên cành cây kia rõ ràng là một con chim họa mi.

Con chim họa mi ấy nghỉ một lúc, lại giương hai cánh ra, bay vào trong gió, trong tuyết.

Thẩm Thăng Y lần này không đuổi vào trong gió, trong tuyết nữa.

“Họa Mi Điều giỏi thật”, y lại cười, vừa cười rũ hoa tuyết bám đầy người rơi xuống.

* * * * *

“Họa Mi Điều giỏi thật”.

Câu nói của Thẩm Thăng Y đương nhiên không thể vang xa tới như thế, câu ấy tuy cũng thế, nhưng kẻ nói ra lại là người khác.

Họa Mi Điều ứng tiếng quay đầu, lập tức nhìn thấy người ấy.

“Cố Hoành Ba!”, gã Họa Mi Điều này lại quen biết không ít.

“Chính là Cố Hoành Ba, còn người?”

“Họa Mi Điều!”

“Ta là hỏi tên họ của người!”, Cố Hoành Ba cười nhạt.

“Hỏi làm gì? Trương Kim Phượng không phải do ta giết”.

“Ta biết”.

“Biết thì tốt, người lại không phải là người của quan phủ, thì làm gì được ta?”

“Đương nhiên là không làm gì được, ta cũng căn bản không muốn làm gì người, chỉ đáng tiếc là người muốn truy cứu chuyện này”.

“Chuyện Trương Kim Phượng à?”

“Chỉ có chuyện ấy thôi”.

“Chẳng lẽ chuyện ấy lại...”, câu nói của Họa Mi Điều chợt đứt ngang.

Thanh nhuyễn kiếm trên hông Cố Hoành Ba đã tuốt ra khỏi vỏ.

Một khi đã dùng tới binh khí, thì không cần phải nói gì nữa.

Cố Hoành Ba thanh nhuyễn kiếm trong tay, lại vẫn nói tiếp “Người là Họa Mi Điều, ta mà muốn giết người, thì ít nhất cũng có thể tìm ra được hai mươi lý do”.

“Ừa?”

“Cho dù ta giết chết người, cũng không có ai nói ta là không phải đâu”.

“Ta mà chết, đương nhiên người càng dễ nói chuyện rồi”.

“Té ra người cũng là một người thông minh”.

“Thẩm Thăng Y cũng chưa chắc đã là một kẻ ngu ngốc”.

“Những chuyện rắc rối y gặp tuyệt đối không ít hơn người, khả năng giải quyết chuyện rắc rối của y đã đủ cho thấy rất không kém rồi”.

“Lẽ ra người nên tìm tới ta trước khi ta gặp mặt y”.

“Bây giờ cũng thế”.

“Không đâu”. Cố Hoành Ba nói “Lời của một bên, rất khó khiến người ta tin, nếu quả thật người còn có cơ hội phân biện, thì không như thế cũng chưa biết chừng, chỉ đáng tiếc là người không có cơ hội nữa”.

“Ừa?”

“Người chết làm sao mở miệng được”.

“Như thế là nói ta không chết không được phải không?”

“Ta làm việc rất thích thuận lợi mau lẹ, rất ghét gặp rắc rối, rắc rối nhỏ cố nhiên đã chán ghét, rắc rối lớn thì càng không phải nói, chuyện rắc rối mà người đưa tới vốn rất nhỏ, nhưng hiện tại người nói với Thẩm Thăng Y nhiều như thế, lại nghe ta nói nhiều như thế, thì sự rắc rối này là lớn rồi”. Cố Hoành Ba khẽ chép miệng “Ngay cả rắc rối nhỏ ta cũng còn chán ghét, thì rắc rối lớn đương nhiên ta càng khó mà chịu được”.

Họa Mi Điều cũng chép miệng nói một mình “Ta nghe người lú la lú lo một hơi như thế cũng thấy quá phiền phức rồi”.

“Người không thích ta dùng miệng, thì ta chỉ còn cách dùng tay”, Cố Hoành Ba cổ tay phải rung một cái, thanh nhuyễn kiếm vù một tiếng vạch ra nửa vòng tròn trước mặt.

Họa Mi Điều lại buông tiếng cười lớn.

Cố Hoành Ba trừng mắt nhìn Họa Mi Điều “Ta quả thật nghĩ không ra là có chuyện gì có thể khiến người cười được”.

“Ta quả thật cũng không cười chuyện gì, chẳng qua chỉ cười người lại coi chuyện này dễ dàng như thế”.

“Vốn là dễ dàng”.

“Ta cũng từng nghe nói bốn vị chủ nhân Bích Ngọc trai, Phi Mộng hiền, Lạc Nguyệt đường, Trùng Nhị các đều là cao thủ thân mang tuyệt kỹ, nhưng cao tới mức nào thì chưa từng nghe nói tới”.

“Người muốn biết thì còn gì đơn giản hơn?”

Quả thật rất đơn giản.

Kiểm đã sớm tuốt ra khỏi vỏ, Cố Hoành Ba nghiêng người một cái vươn tay ra, ong một tiếng, giữa màn hoa tuyết đầy trời có thêm hàng trăm lần ánh sáng.

Hoa tuyết trong vòng một trượng chung quanh lập tức biến thành hạt tuyết, bay tung tóe như mưa rơi.

Oai lực của một kiếm ấy quả thật không hề đơn giản.

Họa Mi Điều chính trong vòng một trượng vuông ấy, trong vòng oai lực của nhất kiếm ấy.

Chỉ nghe y quát khẽ một tiếng “Hay!”, đạp theo Thất Tinh bộ pháp, bước chân liên tiếp thay đổi qua mấy phương vị.

Cố Hoành Ba từng bước từng bước đuổi sát, kiếm thức cũng theo đó liên tiếp thay đổi.

Họa Mi Điều cười nhạt một tiếng, bước chân thay đổi càng mau lẹ.

Cố Hoành Ba thanh nhuyễn kiếm tuy nhanh, nhưng qua một đợt mười hai kiếm đường như vẫn không đuổi kịp thân hình Họa Mi Điều.

Kiểm thứ mười ba của Cố Hoành Ba vừa đâm ra, thân hình Họa Mi Điều đã ra ngoài phạm vi công kích của thanh nhuyễn kiếm.

Họa Mi Điều thân hình lập tức lại co lại.

Cố Hoành Ba sưng sốt, kiếm thứ mười bốn không đâm ra được nữa.

“Đại lão bản Phi Mộng hiền chẳng qua cũng chỉ có thế”, Họa Mi Điều khịt mũi cười mấy tiếng “Có điều so với Hồ Kiêu, thì tính ra cũng còn hơn một bậc”.

“Hồ Kiêu thì là cái gì!”, Cố Hoành Ba cười nhạt.

“Là hồn mà dưới kiếm của ta”, Họa Mi Điều câu ấy nói ra xong, trong tay đã có thêm một thanh kiếm.

Vù một tiếng thanh kiếm lập tức đâm ra.

Trước người Họa Mi Điều lập tức tung ra một đám tuyết châu.

Tuyết châu còn chưa bay tan, một kiếm của Họa Mi Điều đã phóng tới yết hầu Cố Hoành Ba.

Nhất kiếm này hoàn toàn không nguy dị, thậm chí hoàn toàn không có biến hóa, chỉ là nhanh, chỉ là độc.

Kiểm pháp của Họa Mi Điều dường như chỉ cốt thu được hiệu quả.

Một kiếm ấy tuy hoàn toàn không dễ coi, nhưng nếu một kiếm ấy đâm trúng, thì nhất định Cố Hoàn Ba sẽ biến thành người chết.

Một kiếm ấy mà đâm trúng, thì không khó gì làm vọt ra hoa máu đầy đất.

Tuyệt trắng, hoa hồng, cái đó thì rất dễ coi.

Nhưng một kiếm ấy hoàn toàn không đâm trúng.

Mặt tuyết vẫn trắng toát, trên mặt tuyết hoàn toàn không có hoa máu phun ra, Cố Hoàn Ba hoàn toàn chưa biến thành người chết.

Kiểm pháp của y hoàn toàn không thua kém Họa Mi Điều, thanh kiếm của Họa Mi Điều vừa phóng ra được một nửa, thanh nhuyễn kiếm trong tay y cũng đã đâm ra.

Choang một tiếng hai thanh kiếm chạm nhau trên không.

Họa Mi Điều cánh tay một co một duỗi, thanh kiếm rút vào phóng ra, vèo vèo vèo lại đánh ra ba kiếm.

Thanh nhuyễn kiếm trong tay Cố Hoàn Ba ong một tiếng bật ra một vàng lưới kiếm.

Tuyết châu rào rào cơ hồ đồng thời nổ tung giữa hai người, giống như trên không đột nhiên rưới xuống một trận mưa tuyết.

Bóng người bóng kiếm mờ mịt trong mưa tuyết.

Trong chớp mắt mưa tuyết tan ra, bóng người cũng phân ra.

Họa Mi Điều một kiếm án ngang ngực, tấm sa trắng che mặt ướt đầm dán sát vào mặt.

Cố Hoàn Ba thanh nhuyễn kiếm rũ xuống, mặt đầy mồ hôi, tuyết châu bay lả tả rơi xuống mặt y cũng biến thành nước ròng ròng chảy xuống.

Chợt một tiếng quát khê, thân hình hai người đang chia ra lại sấn vào nhau.

Cố Hoàn Ba thanh nhuyễn kiếm hất lên một cái, một ánh lụa trắng bay thẳng vào Mi tâm Họa Mi Điều.

Họa Mi Điều thanh kiếm trước ngực gạt ngang một nhát, định đỡ chưa đỡ, định nhắc chưa nhắc, nửa người đột nhiên rún xuống, tay trái chụp chiếc lồng chim bằng vàng giờ lên đón thanh nhuyễn kiếm phóng tới.

Động tác ấy không những bất ngờ, mà về thời gian thì chính xác tới mức khó có thể hơn được.

Lúc Cố Hoàn Ba vừa phát giác là không hay, thanh nhuyễn kiếm trong tay đã xuyên qua cái lồng chim.

Họa Mi Điều lập tức rướn người lên, nhắc tay một cái.

Cái lồng chim và thanh nhuyễn kiếm đồng thời bay tung lên, thanh kiếm trong tay Họa Mi Điều đồng thời đâm vào yết hầu Cố Hoàn Ba.

Nhát kiếm này không còn gì phải nghi ngờ là một kiếm ắt giết.

Trong chớp mắt ấy, Cố Hoàn Ba sắc mặt trắng bệch.

Cũng chính trong chớp mắt ấy, hai người đột nhiên như tia chớp vọt tới hai bên phía sau Họa Mi Điều.

Thân hình hai người ấy đều mau lẹ như nhau, linh hoạt như nhau, động tác cũng cơ hồ giống hệt nhau, hai cánh tay cùng xuyên qua, xuyên qua hai bên nách Họa Mi Điều, hai cánh tay cùng chụp, chụp cứng hai cánh tay Họa Mi Điều, hai bàn chân chênh chếch đạp xuống hai bàn chân Họa Mi Điều, hai bàn chân Họa Mi Điều cũng bị chẹn cứng.

Động tác của Họa Mi Điều trong chớp mắt ấy hoàn toàn khựng lại.

Kiểm đương nhiên cũng dừng lại.

Mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu Cố Hoàn Ba ba tấc.

Động tác của hai người kia chỉ hơi chậm thì mũi kiếm đã đâm vào yết hầu Cổ Hoàn Ba.

Xem ra hai người ấy nắm đúng thời gian không kém gì Họa Mi Diệu.

Họa Mi Diệu vô cùng hoảng sợ, chợt quay qua hai bên.

Khuôn mặt của hai người ấy lập tức hiện ra trước mắt y.

Giang Ngư, Từ Khả!

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, quả thật người ta khó có thể tin rằng hai người béo phì nung núc thịt mỡ lại có được thân thủ mau lẹ như vậy.

Họa Mi Diệu thậm chí còn chưa kịp bật tiếng la hoảng, đã nhìn thấy khuôn mặt của Cổ Hoàn Ba trước mặt.

Cổ Hoàn Ba nghiêng người sấn lên, tay trái đưa về phía Họa Mi Diệu, trong một hơi đâm vào mười tám huyệt đạo trên người Họa Mi Diệu.

Kiếm rơi xuống đất, lồng chim rơi xuống đất, Họa Mi Diệu rũ đầu xuống trước ngực.

Cổ Hoàn Ba lúc ấy mới thở phào một hơi.

“Chúng ta xử trí con chim họa mi này thế nào đây?”, Từ Khả lập tức hỏi. Cổ Hoàn Ba còn chưa trả lời, Giang Ngư một bên đã lên tiếng “Làm thịt thôi”.

“Có thể con chim họa mi này còn có giá trị lợi dụng, làm thịt như thế không khỏi có chỗ đáng tiếc”, Cổ Hoàn Ba lắc đầu.

“Hoàn toàn không có giá trị lợi dụng nào cũng chưa biết chừng”, đối với việc giết người Giang Ngư đặc biệt có cảm giác hứng thú.

Cổ Hoàn Ba trầm ngâm không nói gì.

“Thế này cũng được, chúng ta cứ nhốt con họa mi này đi rồi sẽ tính”, Từ Khả nhìn về phía sau một cái “Nếu Thẩm Thăng Y trở lại nhìn thấy, thì lại không hay”.

“Chuyện đó thì có thể yên tâm”, Cổ Hoàn Ba thông thả nhặt thanh nhuyễn kiếm lên “Họa Mi Diệu mà Thẩm Thăng Y muốn tìm là Họa Mi Diệu cường gian giết chết Trương Kim Phụng chứ không phải Họa Mi Diệu này, huống hồ chưa chắc y đã nghĩ tới việc con chim họa mi này hoàn toàn không bay đi mà đã bị chúng ta bắt được”.

“Đến khi y phát giác ra đã bị đánh tráo bằng con chim họa mi biết bay thế nào, ta tin nhất định y sẽ không tìm được cưỡi gượng”, Giang Ngư quả thật giống hệt như vừa từ bên cạnh Thẩm Thăng Y trở về.

“Bước tiếp theo chắc y sẽ cầm cái cốc áo kia tới Trùng Nhị các”. Từ Khả nhếch mép “Ta tin chắc gặp mặt bà chủ Trùng Nhị các xong, y sẽ giật nãy mình”.

“Bản lai diện mục của Họa Mi Diệu này biết đâu cũng khiến chúng ta giật nãy mình”, Cổ Hoàn Ba ánh mắt rơi xuống mặt Họa Mi Diệu “Y đã biết ta, thì chắc chắn ta không đến nỗi hoàn toàn không biết gì về y”.

Trong tiếng cười, Cổ Hoàn Ba lật tay giật tấm sa trắng che mặt Họa Mi Diệu ra.

Khuôn mặt Họa Mi Diệu lập tức lộ ra trong gió tuyết.

Cổ Hoàn Ba ánh mắt đưa tới, lập tức trợn mắt há miệng, nụ cười cũng lập tức đông cứng giữa gió tuyết.

* * * * *

Thẩm Thăng Y không trợn mắt há miệng, nhưng cũng giật nãy mình không kém gì Cổ Hoàn Ba.

Sự kinh ngạc lần này so với lần đầu tiên gặp mặt Tuyết Y Nương đương nhiên còn lớn hơn nhiều.

Lần đầu tiên y gặp Tuyết Y Nương là vào một buổi chiều mùa thu năm năm về trước, trong núi Thê Hà, trước chùa Thê Hà.

* * * * *

Chuông tối vọng rừng đông, hồng tối bay trời nam.

Trăng non chiều buông nhô lưỡi liềm.

Thẩm Thăng Y lại ít nhất cũng đã chờ ba giờ rồi.

Chim hồng chiều tối đã bay hết, tiếng chuông của hòa thượng chùa Thê Hà cũng đã tắt, Thẩm Thăng Y mới nhìn thấy bốn phụ nữ bàn chân to khiêng một chiếc kiệu đạp đẽ đi tới, dưới ánh đèn lồng trong tay bốn thiếu nữ trẻ tuổi từ dưới núi đi lên.

Lúc đầu y còn cho rằng đó là khách dâng hương lên tá túc, đến khi chiếc kiệu dừng lại trước mặt, y mới biết người mình hẹn đã tới.

Chiếc kiệu dừng lại, một giọng nói thánh thót từ trong kiệu vang ra.

“Thẩm Thăng Y?”

“Người tới có phải Tuyết Y Nương không?”, Thẩm Thăng Y thông thả từ dưới đất đứng lên.

“Người ta đều gọi ta như thế”.

“Cô tới muộn rồi”.

“Ủa?”

“Ít nhất ta cũng đã chờ cô ba giờ rồi”.

“Nam nhân chờ nữ nhân, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà”.

“Thật à?”

Tuyết Y Nương nói “Người nhẩn nại như thế, nhất định sẽ cưới được vợ đấy”.

“Ta chờ cô tới hoàn toàn không phải muốn cưới cô làm vợ”.

Trong kiệu lập tức vang lên một giọng cười trong như lục lạc bạc khua “Cho dù ta tình nguyện lấy người, người cũng không muốn cưới ta đâu”.

“Ủa?”

“Tuy ta vẫn chưa tới mức có thể làm mẹ người, nhưng làm thư thư của người thì đại khái không thành vấn đề”.

Câu ấy nói xong, vị thư thư kia vén rèm lên, từ trong kiệu bước ra.

Thẩm Thăng Y lập tức thấy trước mắt sáng rực lên.

Vị thư thư này quả thật rất xinh đẹp, có điều xem tuổi tác thì đúng là thừa sức làm thư thư của Thẩm Thăng Y.

“May mà cô hoàn toàn không phải là thư thư của ta, chứ cùng đi với cô thì cho dù trên đường nóng bức có thể chín cả trứng gà, ta cũng mặc thêm một cái áo”.

“Tại sao thế?”

“Lúc nào cô bước ra khỏi kiệu, ta sẽ đưa cô mặc thêm cái áo ấy”.

Tuyết Y Nương cười lớn.

Y phục trên người vị thư thư này quả thật hơi ít một chút, áo ngoài quả thật mỏng như cánh ve, sắc hương rõ rõ, từng phân từng tác đều đầy vẻ gợi cảm.

Loại nữ nhân như thế này, Thẩm Thăng Y từ khi sinh ra đến nay mới gặp lần đầu.

May là tuy y chưa đọc hết danh tác của Khổng lão nhị, nhưng tính ra cũng đã đọc qua vài chương.

Y càng không quên lần này mời Tuyết Y Nương tới đây là để làm gì.

Y hoàn toàn không cười.

Cười một mình quả thật chẳng có gì thú vị, nên Tuyết Y Nương rất mau lẹ thu tiếng cười lại.

Nàng nhìn Thẩm Thăng Y từ trên xuống dưới vài lượt, chợt hỏi “Nghe nói người trên đường lên bắc, trước sau đã đánh bại Kim Ty Yên, Liễu Mi Nhi, Mãn Thiên Tinh, Ứng Kiếm công tử?”

“Ồ”, Thẩm Thăng Y gật đầu “Trong năm đại cao thủ nổi tiếng nam bắc Đại Giang ta đã lãnh giáo bốn người, chỉ còn Tuyết Y Nương cô, cặp Phi Sương kiếm của cô”.

“Cho nên người hẹn ta tới đây phải không?”

“Đúng thế”.

“Người làm như thế rốt lại vì cái gì? Vì danh à?”

“Ta có danh rồi!”

“Vì lợi à?”

“Làm gì có lợi”.

“Thật không sao hiểu được”.

“Ta làm thế này chỉ vì võ đạo”, Thẩm Thăng Y lấy vẻ mặt nghiêm trang “Lúc đầu mục đích của ta quả thật là vì cầu danh, nhưng hiện tại điều ta mong cầu chỉ là dùng một thanh kiếm trong tay gấp hết cao thủ trong thiên hạ, tìm kiếm chỗ áo bó của võ đạo”.

“Thiên hạ lại có loại người thế này”, Tuyết Y Nương sững sờ nhìn Thẩm Thăng Y.

“Thiên hạ rộng lớn, không điều kỳ lạ nào không có”. Thẩm Thăng Y giũ áo “Huống hồ con người ta vốn hoàn toàn không kỳ lạ, vốn không thể coi là một chuyện kỳ quái”.

“Nếu người vì nguyên nhân khác thì ít nhất ta còn có thể tìm ra lý do cự tuyệt”. Tuyết Y Nương thở hắt ra một hơi “Nhưng chỉ vì nguyên nhân ấy thì quả thật ta không tìm được lý do nào để cự tuyệt người”.

“Cô vốn không cự tuyệt, nếu quả thật cô có ý ấy thì hiện tại cũng không ở đây”.

“Ta tuy là một nữ nhân, nhưng trong đời ta vẫn chưa biết cái gọi là né tránh”. Tuyết Y Nương lại thở hắt ra một hơi “Đã biết rõ trong năm đại cao thủ nổi tiếng Đại Giang nam bắc trước sau có bốn người bại dưới kiếm của y, trận đánh này có thể ta cũng không phải là ngoại lệ, nhưng người đã hẹn, thì ta vẫn phải tới”.

“Rất hay”.

“Người cũng rất hay”.

“Nhưng có một chuyện có thể không phải rất hay”.

“Là người nói ta tới quá muộn phải không?”

Thẩm Thăng Y gật đầu “Hiện tại đã là buổi tối, tuy ta thì không hề gì, nhưng chỉ e cô không quen, nếu thấy khó khăn thì sáng sớm ngày mai cô trở lại cũng không có gì không được”.

“Đã tới đây thì cứ ở lại đây thôi”, Tuyết Y Nương duyên dáng mỉm cười “Ta cũng biết lần này ắt tới chậm, nên trên đường đã chuẩn bị cả rồi”.

“Ừa?”

“Lên đèn”, Tuyết Y Nương lập tức quát khê một tiếng.

Đám thiếu nữ cầm đèn đi cùng ứng tiếng xé toạc giấy bọc đèn lồng, tản ra bốn phía.

Ánh đèn vừa sáng lên, mớ sa trắng mỏng như cánh ve trên người Tuyết Y Nương cũng như sương tuyết, chớp chớp lóa mắt.

Trong tay Tuyết Y Nương cơ hồ cũng đồng thời có thêm một cặp đoản kiếm dài hơn một thước.

Hai thanh đoản kiếm này lại có một dải lụa trắng sáng như sương tuyết nối với nhau.

Tay phải Tuyết Y Nương lập tức khua một vòng, thanh kiếm bên tay trái nối với dải sa trắng như một làn sương trắng vọt tới Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y không ngờ Tuyết Y Nương không hề lên tiếng đã ra tay, bất giác sửng sốt.

Nhưng tuy sửng sốt, thân hình của y vẫn tránh qua.

Loại phản ứng ấy quả thật rất mau lẹ.

Trong chớp mắt thanh kiếm lướt qua cạnh vai Thẩm Thăng Y, rồi lập tức cuốn lại phóng vào hậu tâm y.

Thẩm Thăng Y tựa hồ đã sớm biết có chuyện ấy, vừa tránh lại tránh.

Kiểm lại đánh trượt, bay trở về trong tay Tuyết Y Nương.

Trong chớp mắt ấy, kiếm của Thẩm Thăng Y cũng đã tuốt ra khỏi vỏ, đã cầm trong tay.

Y chậm rãi xoay người lại, đối diện với Tuyết Y Nương, khuôn mặt thật tiêu sái.

Tuyết Y Nương lại bật tiếng cười “Người là nam nhân, ta là nữ nhân, đương nhiên người không tiện ra tay trước, trước sau gì người cũng nhường ta ra tay trước, thì ta ra tay lúc nào cũng có khác gì nhau đâu?”

“Ừa?”, Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng “Vây là nói hiện tại ta ra tay thì không cần sợ không tiện rồi”.

Câu nói vừa dứt, thân hình cao gầy của y đã sấn lên, thanh kiếm trong tay trái vươn ra, phóng tới một kiếm.

Một kiếm này tô mờ vẽ nhạt, quả thật giống như đùa giỡn.

Khuôn mặt Tuyết Y Nương lại lập tức trắng bệch, thân hình yếu điệu lập tức bay ngược lại phía sau, bay một lần ra một trượng tám.

Nhát kiếm tô mờ vẽ nhạt ấy của Thẩm Thăng Y trong chớp mắt ấy ong một tiếng biến thành hàng ngàn bóng kiếm, như mưa rào đột nhiên trút xuống.

Nếu Tuyết Y Nương không lùi ra thì ắt phải đứng trong làn mưa kiếm chụp xuống, nếu chỉ hơi có ý khinh địch, thì đó không phải là Thẩm Thăng Y đùa giỡn với nàng, mà là nàng đùa giỡn với tính mệnh của chính mình.

Nàng rút lại không hề đùa giỡn với tính mệnh của chính mình.

Ánh mắt của nàng sắc bén, thân thủ của nàng cũng mau lẹ, vừa lùi ra một trượng tám, song kiếm cũng đồng thời đánh ra.

Dải sa trắng vẫn trong tay nàng, nàng cầm dải sa trắng múa lên, hai thanh kiếm nối liền hai đầu dải sa lại như sương bay phóng tới Thẩm Thăng Y.

Tà áo múa tuyết, tay áo lật mây.

Điệu múa đẹp đẽ, thế kiếm đẹp đẽ, đường kiếm phóng ra, góc kiếm phóng tới lại không chỉ đẹp đẽ mà còn nguy dị.

Thẩm Thăng Y quả thật chưa từng nhìn thấy loại kiếm thuật này, thanh kiếm trong tay thu lại, toàn thân phảng phất như ngưng kết trong không khí.

Hai thanh Phi Sương kiếm của Tuyết Y Nương lại chưa dừng lại, đan chéo vào nhau trên đầu Thẩm Thăng Y rồi sa xuống.

Trong chớp mắt ấy hai mắt Thẩm Thăng Y mở to, thanh kiếm đồng thời đẩy ra.

Leng keng hai kiếm, hai thanh Phi Sương kiếm của Tuyết Y Nương lẳng không bật lên.

Kiểm bật lên thành một hình vòng cung rồi bay vòng trở lại.

Tuyết Y Nương dải sa trắng bay tung, hai thanh đoản kiếm cũng theo đó bay lượn trên không, bốn phương tám hướng phóng vào Thẩm Thăng Y.

Ánh đèn cũng từ bốn phương tám hướng chiếu tới, soi vào hai thanh đoản kiếm đang bay múa làm bắn ra muôn vạn điểm hàn quang, giống như sương bay, giống như mây trôi.

Tuyết Y Nương tới muộn như thế, Tuyết Y Nương mang theo bốn thị nữ ấy, bốn ngọn đèn lồng ấy, xem ra cũng không có tác dụng.

Kiểm chưa tới, ánh kiếm đã làm người ta lóa mắt.

Trong mắt của Thẩm Thăng Y cũng chỉ có sương bay, chỉ có đom đóm bay.

Hai mắt y mở càng to hơn, không hề chớp một cái, giống như muốn nhìn thấy rõ lộ số kiếm pháp của Tuyết Y Nương.

Mắt y tuy không động, nhưng tay y càng chuyển động mau hơn.

Y chỉ chuyển động tay trái.

Thanh kiếm trong tay trái y bay lượn khêu hát.

Dưới ánh đèn sáng, bên ngoài thân hình y trong chớp mắt ấy giống như có thêm một màn ánh sáng.

Choang choang keng keng một tràng tiếng sắt thép chạm nhau liên tiếp vang lên.

Làn ánh lạnh vừa bay tới màn ánh sáng thì bật tung ra.

Hàng trăm hàng ngàn điểm ánh lạnh không có điểm nào bay xuyên được qua màn ánh sáng.

Tuyết Y Nương trong mắt bất giác lộ vẻ kinh ngạc, hai tay vung múa càng gấp.

Tiếng sắt thép chạm nhau cũng càng dày hơn.

“Chẳng qua cũng chỉ đến thế”, Thẩm Thăng Y đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười vươn tay trái ra một cái, màn ánh sáng bao quanh thân hình càng dày.

Bốn điểm ánh lạnh lập tức bay tung ra.

Thân hình Thẩm Thăng Y cũng đồng thời vọt lên, cả người lẫn kiếm bay ra khỏi đám ánh lạnh, uốn lượn một cái trên không, thanh kiếm rạch ra một nhát.

Vèo vèo hai thanh đoản kiếm lập tức bay lên không, Tuyết Y Nương la hoảng lùi lại, trong tay chỉ còn một dải sa trắng.

Thẩm Thăng Y không truy kích.

Tuyết Y Nương lùi một cái ra ba trượng mới dừng lại.

“Nếu hai thanh kiếm của cô nối với nhau bằng thiết liên thì tuy hiện tại không có được đáng về tiêu sái nhẹ nhàng thế này, nhưng nếu ta muốn song kiếm của cô rời khỏi tay nhất định cũng không dễ dàng như hiện tại đâu”. Thẩm Thăng Y cười cười nhìn Tuyết Y Nương, thông thả tra kiếm vào vỏ.

“Lần sau ta sẽ làm như thế”, Tuyết Y Nương vẫn còn cười được.

Nàng cũng đang nhìn Thẩm Thăng Y.

Đôi mắt của nàng rất đẹp rất đẹp, nhưng trong mắt chợt có ý tươi cười, lại càng thu hút, lại càng động người.

* * * * *

Trong mắt hoàn toàn không phải không có ý tươi cười.

Nhưng đôi mắt ấy đã không thấy thu hút bao nhiêu, động người bao nhiêu.

Người không còn trẻ nữa, đôi mắt ấy cũng đã không còn trẻ nữa.

“Đã năm năm rồi”, nhìn chằm chằm vào Thẩm Thăng Y, chủ nhân đôi mắt ấy không kìm được một tiếng thở dài.

“Ồ”, Thắm Thăng Y nhìn Tuyết Y Nương, trong ánh mắt kinh ngạc cũng không tìm được thoáng vẻ cảm khái.

Năm tháng vô tình không chỉ khắc nếp nhăn lên trán Tuyết Y Nương, mà còn lưu lại vết nhăn ở đuôi mắt nàng.

“Năm năm trước gặp người, năm năm sau gặp người, dường như không khác gì nhau, chẳng trách người ta nói nam nhân lâu già hơn nữ nhân”.

“Năm năm trước ta mười chín tuổi, năm năm sau ta hai mươi bốn tuổi, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, thì mười chín tuổi với hai mươi bốn tuổi cũng không khác nhau bao nhiêu”.

“Té ra người còn trẻ như thế”.

Thắm Thăng Y còn chưa trả lời, Tuyết Y Nương đã thở dài một tiếng “Ta thì khác, năm năm trước xem ta còn là thư thư của người, hiện tại thì quả thật ta giống mẹ người rồi”.

Tuyết Y Nương ăn nói vẫn buông thả như năm năm về trước.

“May mà cô không phải”.

“Ừa?”

“Ta còn nhớ rất rõ...”, Thắm Thăng Y đột nhiên im bặt.

“Người muốn nói chuyện gì ta đã biết, sự thật là sự thật, cho dù người nói ra ta cũng không trách người đâu”, Tuyết Y Nương cười lớn.

Giọng cười vẫn như năm năm về trước.

Thắm Thăng Y sững sốt nhìn Tuyết Y Nương “Xem ra cô cũng không thay đổi nhiều lắm đâu”.

“Ít nhất thì y phục của ta cũng đứng đắn hơn”.

Thắm Thăng Y lúc ấy mới phát giác ra Tuyết Y Nương tuy vẫn mặc quần áo trắng, nhưng không phải mỏng như cánh ve giống năm năm về trước.

“Một người già rồi, y phục cũng không khỏi phải đứng đắn một chút mới không bị gọi là yêu quái già, nhưng không phải là một chuyện đáng vui mừng”, Tuyết Y Nương càng cười lớn hơn.

Thắm Thăng Y không nói gì.

Tuyết Y Nương chợt thu tiếng cười lại “Tại sao người biết ta ở đây?”

“Ta không biết, ta cũng không phải tới đây để tìm cô”.

“Không phải tìm ta à? Vậy người tìm ai?”

“Đây là Trùng Nhị các phải không?”

“Người không lầm chỗ đâu”.

“Ta là tới tìm chủ nhân Trùng Nhị các”.

“Năm năm trước ta đã là chủ nhân Trùng Nhị các rồi”.

Thắm Thăng Y sững sốt.

“Người không biết sao?”

“Hiện tại ta biết rồi”.

“Người cũng biết Trùng Nhị các là nơi nào chứ?”

“Biết”.

“Ừa, đây mới là chuyện kỳ quái đây, con người người trước nay nghe nói rất là quân tử, không ngờ cũng có hứng thú với những nơi loại này”.

“Ta tới đây chỉ là để giải quyết một vấn đề...”.

“Người tới chỗ này đều có một vấn đề cần giải quyết”. Tuyết Y Nương khanh khách cười rộ.

Thẩm Thăng Y cũng cười, cười gượng “Cô đừng hiểu lầm mà”.

“Người cần gì phải giải thích nhiều”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

“Đã tới đây thì cứ ở lại đây, cho dù người quen biết ta, cũng không cần ngại ngần gì đâu”.

Thẩm Thăng Y lại thở dài một tiếng “Cô có thể nghe ta nói không đã?”

“Xem ra quả thật người vì chuyện khác mà tới đây rồi”.

“Vốn là thật mà”, Thẩm Thăng Y lấy vẻ mặt nghiêm trang “Nói thật nhé, ta tới đây lần này là vì vụ án Họa Mi Điếu”.

“Họa Mi Điếu? Người là nói gã đại đạo hái hoa ấy à?”

“Ồ”.

“Người làm việc giúp quan phủ từ lúc nào thế?”

“Sáng sớm hôm nay”.

“Không ngờ được”.

“Chính ta cũng không ngờ”.

“Theo chỗ ta biết thì Trùng Nhị các không có quan hệ gì với Họa Mi Điếu”.

“Theo chỗ ta biết thì đã có”.

“Ừa?”

“Đêm qua Họa Mi Điếu cưỡng gian rồi giết chết Trương Kim Phượng con gái duy nhất của Trương Hồ Hẫu tại Phi Mộng tiên”.

Tuyết Y Nương sững sốt, chợt cười một tiếng “Con chim ấy kể ra cũng biết chọn mồi mà ăn, Trần Châu, Giả Như Hoa, Hồ Kiều, lại thêm Trương Kim Phượng này nữa, không người nào không phải là con gái vừa trẻ tuổi, vừa xinh đẹp khó mà với tới, khó mà được tiếp tục nhón nhơ ngoài vòng pháp luật rồi”.

“Lần này y gây ra rắc rối rồi”.

“Người là nói y đụng chạm vào Trương Hồ Hẫu chứ gì?”

“Trương Hồ Hẫu nêu ra tiền thưởng một vạn lượng vàng để truy tầm hung thủ cưỡng gian giết chết con gái y”.

“Một vạn lượng vàng quả là một con số ghê người, chứ thêm vào hai con số hai mươi lăm, chín mươi chín, tựa hồ cũng không ghê người”.

“Cái gì mà hai mươi lăm, chín mươi chín?”

“Trần Châu rốt lại là một ca nữ, về phía cô ta thì không có phiền phức gì, nhưng Hồ Kiều thì khác”.

“Cô là nói Hồ Kiều có biết vài chiêu”.

Tuyết Y Nương nói “Nếu không có vài chiêu, làm sao cô ta có thể làm nữ tiêu sư độc hành trên giang hồ”.

“Chỉ đáng tiếc vài chiêu của cô ta vẫn không bằng vài chiêu của Họa Mi Điếu”.

“Cô ta không bằng, nhưng Công Tôn Tiếp chưa chắc đã không bằng”.

“Công Tôn Tiếp?”, Thẩm Thăng Y sững sốt “Có phải là Công Tôn Tiếp cầm kỳ thứ nhất, thơ rượu thứ hai, ám khí thứ ba, kiếm thuật thứ tư không?”

“Chính là Công Tôn Tiếp ấy đấy”.

“Y là thế nào với Hồ Kiều?”

“Hồ Kiều là vợ chưa cưới của y, người nói y là người thế nào với Hồ Kiều?”

Thẩm Thăng Y sững sốt.

“Hiện tại y đang ở Lạc Dương”.

“Ủa?”

“Đương nhiên người biết rõ y tới Lạc Dương để làm gì rồi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu.

“Loạn Phi Phong kiếm pháp của Công Tôn Tiếp hoàn toàn không dễ đối phó, theo chỗ ta biết trong vài năm nay chỉ có Vô Trường công tử đánh nhau ngang tay với y”.

Chuyện ấy Thẩm Thăng Y đã nghe chính Vô Trường công tử nói ra.

“Công Tôn Tiếp bàn về kiếm thuật chỉ là thứ tư, còn ám khí thì là thứ ba, Họa Mi Điều mà gặp y, ngoài việc đối phó với thanh kiếm của y, còn phải đồng thời đối phó với hai mươi bốn mũi Phong Linh tiêu của y nữa”.

“Một thanh kiếm, hai mươi bốn mũi Phong Linh tiêu”, Thẩm Thăng Y sực hiểu ra “Đó là hai mươi lăm, vậy chín mươi chín là cái gì?”

“Kiếm”.

“Chín mươi chín thanh kiếm à?”

“Vốn là một trăm thanh, Giả Như Hoa chết rồi, nhà họ Giả kể như thiếu mất một thanh, một trăm giảm một, còn lại không phải chín mươi chín sao?”

“Nhà họ Giả tính ra cũng có thể nói là người đông thế mạnh”.

“Giả Nhân Nghĩa có tất cả có ba mươi ba con trai, sáu mươi sáu con gái, may mà vợ y đều không phải là người trong võ lâm, nếu không con số ấy còn phải tăng thêm đấy”.

“Còn Giả Nhân Nghĩa?”

“Một trong mười hai cao thủ phái Linh Nam”.

“Năm nay y bao nhiêu tuổi?”

“Nghe nói khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu”.

“Khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi mà đã có chín mươi chín đứa con, thật cả ta cũng có phần khâm phục y đấy”.

“Về khoản sinh con thì người này quả thật là một thiên tài”. Tuyết Y Nương cười một tiếng “Đứa con trai nhỏ nhất của y năm nay cũng đã biết dùng kiếm”.

“Ai dạy họ?”

“Chính y, y vốn chỉ biết sinh con, nhưng trong mười năm nay, y lại biết đốc thúc con cái luyện kiếm, y cho rằng chỉ có cách ấy mới có thể khiến con cái nhà họ Giả không bị người ngoài khinh rẻ”.

“Đó quả thật là một cách hay”.

“Ồ, ta lại không biết y làm sao để giải quyết vấn đề hôn nhân cho sáu mươi sáu con cạp cái trong nhà y”.

“Cô là nói y đã gả một đứa con gái rồi à?”

“Một đứa cũng chưa gả được”.

“Y có tất cả sáu mươi sáu con gái, cô chỉ nói tới sáu mươi lăm con cạp cái”.

“Còn có một con dê con, con dê con ấy nghe nói không thích luyện võ lắm, tính cách cố nhiên ôn nhu, tướng mạo lại rất xinh đẹp”.

“Người ấy đặc biệt thật, tại sao lại không gả được? Chẳng lẽ toàn bộ bọn thiếu niên trong thành Lạc Dương này của các cô đều bị kiếm trận oai hùng của nhà họ Giả làm cho chết khiếp rồi sao?”

“Đó cũng là lý do, nhưng vẫn có người cầu hôn, thật ra thử một lần cũng chưa chắc đã không phải là chuyện hay, chỉ đáng tiếc là Giả Nhân Nghĩa đặc biệt coi trọng việc hôn nhân của con gái, mà bọn thiếu niên trong thành Lạc Dương quả thật vẫn chưa có ai lọt vào mắt y”.

“Về việc ấy ta tin chắc Giả Nhân Nghĩa vô cùng đau đầu”.

“Thế há không phải là nói Họa Mi Điều giúp y gỡ rối sao?”

“Cô là nói con dê con kia là Giả Như Hoa à?”

“Người cho rằng Họa Mi Điều lại chọn một con cọp cái sao?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu cười gượng.

“Nhưng người cũng đừng vì thế mà coi thường nhà họ Giả, không sai, con cái nhà họ Giả đều là loại cực cứng biết tiêu tiền, nhưng về kiếm thuật thì dưới sự đốc thúc dạy dỗ nghiêm khắc của Giả Nhân Nghĩa cũng tuyệt đối không hàm hồ đầu, cho nên trước nay quả thật vẫn không có ai dám gây chuyện với nhà họ Giả”.

“Họa Mi Điều là ngoại lệ à?”

“Cũng vì thế nên người nhà họ Giả đều vô cùng căm hận, người nào cũng cả ngày kiếm không rời tay, dốc toàn lực truy tầm, làm việc còn nhiều hơn cả quan phủ”.

“Nghe cô nói như thế, thì đúng là Họa Mi Điều tự chuốc lấy rắc rối rồi”.

“Hiện tại y còn đụng chạm tới Trương Hổ Hầu, với tiền bạc của Trương Hổ Hầu, thế lực của Giả Nhân Nghĩa, Công Tôn Tiếp, còn có võ công, đầu óc của Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp nhà người từng trong vòng một đêm tới phủ Ứng Thiên bắt được Bạch Tri Thù, ta cũng lo lắng giùm cho Họa Mi Điều đấy”.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

Trong vòng một đêm mà phá được vụ án Bạch Tri Thù chỉ có y biết đó là chuyện tình cờ thế nào, may mắn thế nào.

Sự tình cờ ấy, sự may mắn ấy, y hoàn toàn không cho rằng còn tới với mình lần nữa.

Tuyết Y Nương lại hỏi “Mới rồi người tới chỗ nào?”

“Phi Mộng hiện chỗ Họa Mi Điều cưỡng gian giết chết Trương Kim Phượng”.

“Vậy có liên quan gì tới Trùng Nhị các của ta?”

“Ở hiện trường còn sót lại một chiếc cúc vàng”, Thẩm Thăng Y thông thả rút chiếc cúc vàng trong bọc ra “Cổ đại lão bản ở Phi Mộng hiện nhân chiếc cúc vàng này mà nói với ta hai câu”.

“Tặng chàng một cặp cúc vàng, Chỗ tim trước ngực mong chàng mãi treo”.

“Ồ”.

“Cho nên người mới tìm tới chỗ ta”.

“Ồ”.

“Đây là nói con chim họa mi ấy từng là khách chỗ ta chứ gì?”

“Ồ”.

“Ta lại không biết con chim họa mi ấy từng tới đây chưa”.

“Con chim ấy không nhất định là Họa Mi Điều”.

“Câu ấy là có ý gì?”

“Lúc ta đang ở Phi Mộng hiên, con chim họa mi ấy đã xuất hiện rồi”.

“Chẳng lẽ đầu óc con chim họa mi ấy lại có vấn đề gì sao?”

Thẩm Thăng Y nói “Không có vấn đề, chẳng qua y muốn biện hộ một câu cho mình”.

“Câu gì?”

“Vụ Trương Kim Phượng không có quan hệ gì với y”.

“Vậy thì y không biết ba vụ Trần Châu, Giả Như Hoa, Hồ Kiều à?”

“Ba vụ ấy thì y vẫn chưa phủ nhận”.

“Ủa?”, Tuyết Y Nương sững sốt, chợt lại bật tiếng cười “Nhưng bất kể thế nào, cho dù con chim họa mi ấy giả mạo Họa Mi Điểu thì cơ hội tốt như thế, tại sao người không bắt y trước đã?”

“Ta cũng muốn bắt y, chỉ đáng tiếc ta vừa động thủ, y đã bay mất”.

“Rồi người trở mắt ra nhìn y bay đi à?”

“Ít nhất ta cũng đuổi theo năm sáu dặm”.

“Khinh công của y còn cao minh hơn người sao?”

“Từ thân hình của y mà nói, ít nhất cũng nhẹ hơn ta gấp một trăm lần, y lại có một đôi cánh, ta đuổi theo năm sáu dặm mới nhìn thấy y, thì đã biết là khó rồi”.

Tuyết Y Nương ánh mắt sững sờ dừng lại trên mặt Thẩm Thăng Y “Hiện tại ta lại hơi nghi ngờ là đầu óc người có vấn đề”.

“Đầu óc ta không có chút vấn đề gì”. Thẩm Thăng Y sờ sờ gáy “Nhưng muốn ta trong một hai câu mà kể lại sự việc cho rõ ràng, thì không phải cái đầu này của ta có thể làm được”.

“Người là đuổi theo con chim họa mi ấy tới đây à?”

“Y không chạy tới đây, ta tới đây chẳng qua để tìm hung thủ giết Trương Kim Phượng”. Thẩm Thăng Y nhắc chiếc cúc vàng trong tay lên “Hung thủ ấy không nhất định là Họa Mi Điểu”.

Tuyết Y Nương nhìn Thẩm Thăng Y, lắc lắc đầu “Trên cúc áo vàng của Trùng Nhị các đều có khắc tên”.

“Chiếc cúc này của ta cũng không phải là ngoại lệ, ở trên có khắc tên Thụy Thụy”.

“Thụy Thụy à?”

“Có phải là người chỗ cô không?”

“Là người chỗ ta, người số đỏ”.

“Cô ta có nhiều khách lắm phải không?”

“Nhiều lắm”.

“Đương nhiên cô ta đã tặng không ít loại cúc này”.

“Đương nhiên không ít, có điều theo chỗ ta biết, đàn ông rất ít người giữ loại cúc này trong người, nếu giữ trong người thì chắc y chỉ tới đây trong vòng hai tháng gần đây thôi”.

“Cô nương Thụy Thụy kia hiện có ở đây không?”

“Các cô nương của Trùng Nhị các trước nay đều ở trong Trùng Nhị các”.

“Có thể mời ra gặp một lần được không?”

“Chuyện đó phải hỏi Hoa đại gia”.

“Hoa đại gia à?”

“Hôm qua Thúy Thúy là người của Hoa đại gia, hôm nay cũng là người của Hoa đại gia, ngày mai cũng còn là người của Hoa đại gia”.

“Ừa?”

“Hoa đại gia là một thương nhân buôn trà ghé qua, tính rất nóng nảy, thân thể lại rất không khỏe, cũng phải đến giờ cơm trưa mới dậy, chỉ sợ người không chờ được”.

“Dường như ta cũng không có được sự nhẫn nại ấy”.

“May mà tất cả việc ứng thù của những người số đỏ trong Trùng Nhị các trước nay đều do ta sắp xếp, người hỏi ta cũng thế mà”.

“Vậy ta cứ hỏi cô là được”.

Tuyết Y Nương trầm ngâm một lúc “Tháng này khách của Thúy Thúy không nhiều không ít, vừa đúng mười người, trong đó có một hán tử trung niên, ba thiếu niên, còn sáu người kia đều là lão già chết giẫm”.

“Ừa?”

“Sáu lão già ấy theo như ta thấy, đại khái người có thể không cần đếm xỉa tới”.

“Ừa?”

“Sáu lão già ấy cộng lại ít nhất cũng năm trăm tuổi, bất cứ người nào cũng thừa sức làm cha Thúy Thúy”.

“Theo chỗ ta biết, trong các cao thủ võ lâm cũng có không ít các lão già chết giẫm”.

“Sáu lão già ấy tuyệt đối không phải là cao thủ võ lâm, nói một câu khó nghe thì nếu tới đây lần nữa, chỉ e ta phải sai người khiêng họ ra ngoài”.

“Còn ba thiếu niên thì sao?”

“Cũng không hơn bao nhiêu, túi tiền tuy vẫn chưa bị móc sạch, nhưng thân thể đại khái đã loạn choạng, nếu tiếp tục, thì như một câu tục ngữ nói - Thằng mù nghe mùi thối, bãi phân không còn xa”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu cười khở “Vậy hán tử trung niên kia thì sao?”

“So với chín người ta mới nói, ít nhất cũng mạnh hơn gấp vài mươi lần”.

“Cô là nói về mặt nào?”

“Mặt nào cũng đúng thế”.

“Về võ công thì sao?”

“Cũng thế”.

“Là cao thủ à?”

“Ta thấy đúng thế”.

“Tên gì?”

Tuyết Y Nương cười một tiếng, nụ cười này vô cùng thần bí.

Thẩm Thăng Y sửng sốt “Chẳng lẽ ta cũng biết người ấy à?”

“Ít nhất cũng đã gặp mặt một lần”.

“Ai?”

“Chủ nhân Lạc Nguyệt đường”.

“Nghe nói Lạc Nguyệt đường là một đồ trường lớn, theo như ta nhớ thì dường như không có người bạn nào mở sòng bạc”.

“Người này không phải là bạn của người”.

“Vậy là ai?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết trước nay người ấy chỉ muốn biến người thành một con nhím”.

“Dường như người ấy vẻ là một cao thủ ám khí”.

“Ồ”.

“Ai?”, Thẩm Thăng Y lại hỏi riết.

“Mãn Thiên Tinh”.

3. Chương 3: Liệt Diệm Truy Hồn Tiễn, Phong Linh Đoạt Phách Tiêu

Mãn Thiên Tinh đứng dưới một gốc cây lớn trong hậu viện.

Trong viện trắng toát, sắc mặt Mãn Thiên Tinh cũng trắng bệch.

Tuyết đọng trên cây trong gió rơi xuống rào rào, lá thư trong tay Mãn Thiên Tinh cũng phản phật thành tiếng trong gió tuyết.

Mãn Thiên Tinh cũng vừa nhận được lá thư ấy.

“Thẩm Thăng Y đã biết người ở đây khổ luyện một loại ám khí để về sau tìm y rửa mối nhục bị thua dưới kiếm của y năm xưa, đương nhiên y không dám mạo hiểm chờ đến khi người luyện thành ám khí ấy, hôm qua y đã tới Lạc Dương, hiện đang tìm người, nghe y nói chẳng qua chỉ muốn lấy của người một cánh tay phải thôi”.

Vừa đọc xong lá thư, Mãn Thiên Tinh đã biến sắc.

“Chẳng qua chỉ muốn lấy của người một cánh tay phải thôi!”, Mãn Thiên Tinh cười gằn một tiếng, bàn tay cầm lá thư siết chặt lại.

Lá thư biến thành một viên giấy trong tay y.

Tay phải của y ít nhất cũng linh hoạt gấp đôi tay trái, không có cánh tay phải này, công phu ám khí của y nhiều lắm cũng chỉ còn ba thành.

Như thế thì y đừng mong còn được xưng hùng bằng ám khí nữa.

Quả thật là y đang khổ luyện một loại ám khí.

Loại ám khí ấy quả thật cũng là chuẩn bị để đối phó với Thẩm Thăng Y.

Năm năm trước thua dưới kiếm Thẩm Thăng Y là một điều sỉ nhục, y hoàn toàn không quên. Y còn nhớ rất rõ, năm năm trước y vừa dùng ám khí đánh bại Công Tôn Tiếp, tin tức vừa truyền ra, Thẩm Thăng Y đã tìm tới, dùng kiếm đánh bại thủ pháp ám khí của y.

Một trận thắng một trận thua ấy có thể nói là phát sinh gần như cùng lúc, nên cảm giác ấy cũng đặc biệt nhức nhối.

Y hoàn toàn không có khí độ như Công Tôn Tiếp.

Công Tôn Tiếp tuy thua dưới tay y nhưng mặt vẫn có nét tươi cười, thậm chí còn cùng y uống rượu trò chuyện, thỉnh giáo y đủ chuyện về ám khí.

Y thua dưới kiếm Thẩm Thăng Y thì khuôn mặt lập tức xám xanh, quay đầu bỏ đi, cả một câu nói cũng không để lại.

Tâm lý báo phục ấy của y đương nhiên càng mãnh liệt, mãnh liệt như một đồng lửa thiêu đốt trong lòng y.

Y chỉ mong có ngày dờn được đồng lửa ấy qua lòng Thẩm Thăng Y.

Cho nên y chuẩn bị Liệt Diệm tiễn cho Thảm Thăng Y.

Ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiễn.

Ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiễn này chỉ cần một ngọn đánh trúng người Thảm Thăng Y, thì Thảm Thăng Y không khó gì mà biến thành một người lửa.

Muốn chế tạo loại Liệt Diệm tiễn này hoàn toàn không dễ dàng, muốn luyện loại Liệt Diệm tiễn này tới mức tùy ý cũng là một khó khăn.

Mãn Thiên Tinh cơ hồ đã hoàn toàn khắc phục được khó khăn ấy.

Đại khái nếu thêm ba tháng nữa, cho dù Thảm Thăng Y không tới tìm y, chắc chắn y cũng sẽ đi tìm Thảm Thăng Y.

Hiện tại, Thảm Thăng Y lại tới tìm y!

Trong mắt Mãn Thiên Tinh lập tức giống như có ngọn lửa đang bốc cháy.

Nếu lá thư này là do một người khác gửi, có thể y còn nghi ngờ, vấn đề là người gửi lá thư này lại không phải là một người khác.

Người gửi lá thư này cho y không những có quan hệ gần bó với y, mà còn cùng có số phận như y, bại dưới kiếm Thảm Thăng Y lúc tiếng tăm đang như mặt trời giữa trưa.

Điểm quan trọng nhất chính là chỗ ấy.

Điều khiến y tin tưởng cũng chỉ là chỗ ấy.

Gió thổi tuyết bay.

Lá thư trong tay Mãn Thiên Tinh rơi xuống trong tuyết, bay đi trong gió.

Hai bàn tay không thọc sâu vào túi chiếc áo khoác bằng lông, nét cười tàn khốc hiện ra trong mắt Mãn Thiên Tinh.

Nét cười tàn khốc đột nhiên biến mất.

Một giọng nói lập tức trong gió tuyết truyền tới.

“Mãn Thiên Tinh?”

Mãn Thiên Tinh quay phắt đầu lại.

Một người lật qua đầu tường, lướt xuống dưới viện.

“Thảm Thăng Y!”. Nét cười tàn khốc lại hiện ra trong mắt Mãn Thiên Tinh.

“Ta còn cho rằng ngươi sẽ kêu Có trộm”.

“Muốn ta quên ngươi quả thật không thể đâu”.

Thảm Thăng Y sững sốt, lúc ấy mới để ý tới nét cười tàn khốc hiện ra trong mắt Mãn Thiên Tinh.

Băng tuyết lạnh lẽo.

Nét cười trong mắt Mãn Thiên Tinh so với băng tuyết còn lạnh lẽo hơn.

Thảm Thăng Y bất giác rung mình một cái.

“Khu viện lạc này hoàn toàn không phải bốn phía đều có tường”.

“Ta biết”, Thảm Thăng Y phủi áo một cái “Vốn là ta theo cổng lớn đi vào, nhưng gian đồ trường Lạc Nguyệt đường này của ngươi làm ăn quả thật rất khá, vừa vào tới cổng, tiếng âm ĩ đã khiến ta vấp đầu”.

“Đánh bạc là một sự khoái lạc, lúc đánh bạc la hét âm ĩ cũng là một sự khoái lạc”.

“Loại khoái lạc ấy ta vẫn chưa thể hiểu được”.

“Thẩm đại hiệp là hạng người nào, làm sao mà thưởng thức trò chơi ấy”, trong lời của Mãn Thiên Tinh dường như còn có lời.

Thẩm Thăng Y không hề để ý “Ta vốn muốn tìm người hỏi một câu, chỉ đáng tiếc kẻ ấy chỉ là một người làm, mà cũng không sao kéo ra”.

“Những người không hứng thú với trò chơi này căn bản không thể làm được việc này, đã rất hứng thú thì khó có thể giữ cho mình không góp vào một phần tiền, đã góp vào một phần tiền thì đương nhiên cả thân phận của mình cũng quên luôn”.

“Khó khăn lắm ta mới tìm được một người từng sống ở đây, mới biết người ở hậu viện, đang định hỏi y đường vào hậu viện, thì đã không thấy y đâu nữa”, Thẩm Thăng Y cười một tiếng “Đó rốt lại không phải là cách, ta chỉ còn cách tự mình đi tìm”.

“Hậu viện đương nhiên ở sau nội thất, lúc ấy người vòng qua hậu thất, lật người qua tường, vào đây tìm ta chứ gì?”

“Nhưng ta không ngờ vừa lật qua đầu tường thì gặp người ngay”.

“Ta cũng không ngờ người lại tới tìm ta mau lẹ như thế”.

Thẩm Thăng Y khẽ thở dài một tiếng “Tại sao người phải làm như thế?”

“Chẳng lẽ ta không thể làm như thế?”, Mãn Thiên Tinh cười nhạt.

“Vậy ta không còn gì để nói nữa”, Thẩm Thăng Y lại thở dài một tiếng.

“Ta cũng không còn gì để nói nữa”, Mãn Thiên Tinh lại bật tiếng cười nhạt “Người tìm tới đây, ta cũng chỉ có cách cho người một sự rõ ràng”.

Mãn Thiên Tinh chỉ cho rằng Thẩm Thăng Y đang nói về bí mật khổ luyện Liệt Diệm tiền của y.

Thẩm Thăng Y thì cho rằng Mãn Thiên Tinh thừa nhận mình giả mạo Họa Mi Diệu, cường gian rồi giết chết Trương Kim Phụng.

Nói chuyện mà hơi không rõ ràng thì rất dễ dẫn tới hiểu lầm, giữa hai người đều mang tâm bệnh sự hiểu lầm ấy càng dễ phát sinh.

Bây giờ mà im bật thì đã quá muộn.

Mãn Thiên Tinh không nói gì, chỉ vì y đã không còn lòng dạ nào mà nói chuyện, tâm trí của y, khí lực của y, tất cả đã tập trung vào hai bàn tay.

Y đang chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Thẩm Thăng Y cũng nhận ra rằng Mãn Thiên Tinh đã chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Y vốn chỉ là không còn lời gì để nói, mà hiện tại cho dù y có lời gì để nói cũng không thể nói được nữa.

Thủ pháp ám khí của Mãn Thiên Tinh y từng lãnh giáo một lần từ năm năm trước.

Hôm nay sau năm năm, thủ pháp ám khí của Mãn Thiên Tinh đương nhiên không thua kém so với năm năm trước.

Y quả thật không muốn phân tâm.

“Người còn chờ gì nữa?”, Mãn Thiên Tinh đột nhiên lên tiếng.

“Chờ người”.

“Được”, Mãn Thiên Tinh quát lớn một tiếng, rung mạnh hai tay.

Chiếc áo khoác lông trên người Mãn Thiên Tinh bay vào gió tuyết.

Ngoài chiếc áo khoác lông là một bộ quần áo chỉ chít khuy cúc, ngoài vai, cạnh bắp chân, hai bên hông, hai bên trước ngực mỗi nơi đều có một cái túi da báo.

Hai tay Mãn Thiên Tinh xoay tròn di động từ trên xuống dưới.
Động tác của y vô cùng chậm rãi, chậm rãi tới mức khiến người ta đứng tim.
Thẩm Thăng Y thì không dám có chút sơ suất, tay phải đề lên chuôi kiếm.
Kiếm đột nhiên tuốt ra khỏi vỏ.
Keng keng keng keng bốn tiếng sắt thép chạm nhau đồng thời vang lên.
Trên không lập tức bắn ra bốn đốm lửa đỏ.
Mũi kiếm cũng bốc lên một dây lửa đỏ.
Thẩm Thăng Y giật nảy mình!
Y còn chưa kịp giật mình, thân hình Mãn Thiên Tinh đã lửng không vọt lên, người ở trên không, quanh thân đã rào rào bắn ra tia sáng, phóng ra gần hai mươi mũi đoản tiễn đen bóng.
Tiếng xé gió ghê rợn vang lên, từng mũi đoản tiễn trên không nổ tung ra thành một đốm lửa đỏ.
Lửa đỏ trong chớp mắt biến thành quả cầu lửa, rơi xuống đầu Thẩm Thăng Y.
Cơ hồ đồng thời, trong tay Mãn Thiên Tinh lại phóng ra mười mấy ngọn Liệt Diệm tiễn.
Mười mấy ngọn Liệt Diệm tiễn này về góc độ hoàn toàn khác nhau, nhưng trước sau hô ứng rất ăn khớp, phong chết thân hình Thẩm Thăng Y.
Cũng đúng lúc ấy, Thẩm Thăng Y chợt hú dài một tiếng.
Ánh kiếm trong tiếng hú dài bay lên, tiếng vải xé vang lên soàn soạt, một đám mù trắng bay vào đám lửa chung quanh.
Trong chớp mắt ánh kiếm lóe lên, làn mù trắng biến thành một quả cầu lửa, bay ra chân tường bên cạnh.
Bụp một tiếng, khói trắng lập tức tuôn ra, tuyết trắng chung quanh xèo xèo tan ra dưới quả cầu lửa.
Trên mặt tuyết lại thêm một lớp chất cháy loang ra.
Lớp chất cháy rất mau lẹ đông lại thành băng.
Mồ hôi trên mặt Mãn Thiên Tinh cũng theo đó rơi xuống trước ngực, nhỏ xuống dưới bụng.
Mồ hôi trên góc trán Thẩm Thăng Y cũng không ngưng kết, hai tay y cũng đầy mồ hôi lạnh.
Mồ hôi đông lại, trên người y lại có chút cảm giác lạnh lẽo.
Trong thời tiết thế này, thêm hay bớt một tấm áo thì cảm giác cũng đều khác hẳn nhau.
Trên người y hiện tại chỉ còn một bộ kinh trang bó sát trong người, chiếc áo trường sam khoác bên ngoài đã biến thành lửa.
Y thà để cho chiếc áo trường sam ấy biến thành lửa.
Trong chớp mắt ấy, nếu y không mau lẹ dùng chiếc áo trường sam cuốn một mớ Liệt Diệm tiễn kia, thì hiện tại cái biến thành lửa không phải là chiếc áo trường sam, mà là y.
Chung quanh chỗ y đứng, có hơn mười mũi Liệt Diệm tiễn cắm xuống, bốc lên hơn mười ngọn lửa.
Mãn Thiên Tinh khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt xa xôi, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa tắt dần trên mặt đất, lớp chất cháy chảy tràn trên mặt tuyết, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài như không biết làm sao.
“Người tới không khỏi quá sớm!”
Thẩm Thăng Y sửng sốt.
“Loại Liệt Diệm tiễn này ta vẫn chưa khống chế được hoàn toàn, hiện tại mà nói một lần ta chỉ có thể phát ra nhiều lắm là mười tám ngọn, về mặt thời tiết căn bản cũng không thích hợp, nhưng nếu cho ta thêm ba tháng, thủ pháp phối hợp của ta ổn thỏa hơn, ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiễn ấy có thể đồng thời cùng

phóng ra, mà sau ba tháng nữa, hết đông đến xuân, uy lực của Liệt Diệm tiến ít nhất cũng mạnh hơn hiện tại gấp hai lần, người hoàn toàn không biết, lúc ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiến của ta đồng thời phóng ra, cho dù người phản ứng mau lẹ, không bị Liệt Diệm tiến đốt thành người lửa, cũng khó mà không trọng thương dưới lửa đỏ”.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

“Ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiến này ta vốn là dùng để tặng người, chỉ có điều không phải là hiện tại, sau ba tháng nữa, ta cũng sẽ tìm tới người”.

“Ừa?”

“Ta đánh ra một đòn át trùng”.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

Điều đó quả thật có thể trở thành sự thật.

“Hiện tại bí mật ấy đã không còn là bí mật nữa rồi”, Mãn Thiên Tinh ngừng lên ười thở dài “Người đương nhiên sẽ không cho ta còn cơ hội nữa”.

Thẩm Thăng Y đang định trả lời, trong tay Mãn Thiên Tinh đã xuất hiện thêm một ngọn Liệt Diệm tiến.

Thẩm Thăng Y lập tức im bặt.

Trong tình hình này, ai cũng phải biết cẩn thận đề phòng.

Nhưng ngọn Liệt Diệm tiến ấy của Mãn Thiên Tinh lại hoàn toàn chưa phóng ra.

Đó là ngọn Liệt Diệm tiến thứ ba mươi sáu của y.

Cũng là ngọn Liệt Diệm tiến cuối cùng.

Y cười lớn “Người muốn lấy một cánh tay phải của ta, rõ ràng chính là muốn lấy cái mạng của ta, ta chỉ còn cách giao cái mạng này của ta cho người thôi”.

Thẩm Thăng Y nghe thấy lại sửng sốt.

Y quả thật không hiểu tại sao Mãn Thiên Tinh lại nói thế.

“Vốn là người phải chết, người không chết thì ta phải chết”. Câu ấy nói ra xong, Mãn Thiên Tinh lập tức lật tay vỗ một cái, vỗ ngọn Liệt Diệm tiến ấy đâm vào bụng mình.

Liệt Diệm tiến nổ tung, máu tươi vọt ra.

Người ngã xuống trong lửa đỏ.

Không ai có thể ngăn chặn.

Thẩm Thăng Y cũng không thể.

Ở đây vốn không có ai khác, ở đây vốn chỉ có một mình Thẩm Thăng Y.

Một người dốc lòng muốn chết, thì căn bản không ai có thể ngăn chặn được.

Chết dễ hơn sống nhiều.

Thẩm Thăng Y ngẩn ra tại đương trường.

Ngọn lửa đang nhai nuốt Mãn Thiên Tinh.

Băng tuyết bên cạnh người Mãn Thiên Tinh xèo xèo tan ra.

Thẩm Thăng Y lại không cảm thấy sức nóng, cái ấm của ngọn lửa.

Trong lòng y chỉ có cảm giác lạnh buốt, rất là rất là lạnh buốt.

Toàn thân y mừng tượng như đã ngưng kết trong sự lạnh buốt ấy.

Chỉ là một chớp mắt.

Thân hình Thẩm Thăng Y trong chớp mắt ấy nghiêng đi một cái.

Một làn ánh kiếm mang theo bóng người đồng thời từ sau mái ngói bên cạnh vọt ra, vù một tiếng lướt qua đầu Thẩm Thăng Y, rơi xuống một cành cây trong viện.

Trong chớp mắt ấy nếu Thẩm Thăng Y vẫn còn ngẩn ra, thì cái đầu không khó khăn gì bị bay tung ra trong ánh kiếm.

Đầu Thẩm Thăng Y tính ra cũng chưa bay tung, y ngẩng đầu lên, trong mắt đã nhìn thấy thanh kiếm ấy, con người ấy trên cây.

Họa Mi Điều!

Thẩm Thăng Y lại ngẩn ra tại đương trường.

Con chim này vốn đã xa chạy cao bay, hiện tại lại tìm tới mình, Thẩm Thăng Y quả thật rất ngạc nhiên.

Gió đang thổi, tuyết đang rơi.

Gió cũng sắc nhọn như tên, tuyết vẫn lấp lánh như lụa.

Họa Mi Điều vẫn mặc y phục màu trắng, trên mặt vẫn bị tẩm sa trắng, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Đôi mắt chim lấp lánh hơn cả tuyết, sắc nhọn hơn cả gió.

Đôi mắt ấy đang nhìn vào mặt Thẩm Thăng Y.

“Dường như ngươi không nhận ra ta”, giọng nói sắc nhọn giống hết tiếng chim họa mi lập tức vang lên.

“Họa Mi Điều?”, Thẩm Thăng Y như nằm mơ vừa tỉnh.

“Vốn ngươi còn nhớ, mới rồi thấy ngươi cứ nhìn ta ngơ ngác, ta lại cho rằng ngươi đã quên rồi”.

“Ta chỉ là cảm thấy ngạc nhiên”.

“Có chuyện gì kỳ quái?”

“Không phải sáng sớm hôm nay ngươi chỉ dốc lòng bỏ chạy sao?”

“Ồ, tuy còn chưa biết về võ công của ngươi, nhưng tóm lại cũng đã nghe tới oai phong của ngươi, không nắm chắc đánh đổ được ngươi, đương nhiên chỉ có cách trốn tránh ngươi thôi”.

“Không phải ngươi đã thành công rồi sao?”

“Ồ”.

“Vậy tại sao ngươi lại quay lại tìm ta?”

“Ta không thể không tới tìm ngươi”.

“Tìm ta làm gì?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là để giết ngươi thôi”, Họa Mi Điều cất tiếng cười “Một kiếm mới rồi tuy đánh trượt, nhưng mục đích của nhất kiếm ấy là chỗ nào, ta vẫn cho rằng ngươi đã hiểu rõ”.

“Quả thật ta nghĩ không ra”, Thẩm Thăng Y khẽ thở dài một tiếng “Trước sau không đầy ba giờ, mà ý nghĩ của ngươi đã phát sinh sự thay đổi to lớn tới mức như thế”.

“Ý nghĩ vốn không phải là cái nhất định, chuyện đó có gì là khó hiểu?”

“Sáng nay ngay cả ý tứ, can đảm động thủ với ta ngươi cũng không có, hiện tại lại lớn mật tới đây giết ta, rốt lại là lý do nào khiến ngươi thay đổi ý nghĩ ban đầu?”

“Mới rồi ta thấy ngươi thân thủ cũng mau lẹ, không ngờ ngươi ăn nói lại lằng nhằng như thế, không có chút nào là sáng khoái cả”.

“Hỏi rõ sự thật rốt lại vẫn là chuyện hay chứ, con người ta không sợ rõ ràng, mà sợ nhất là hồ đồ”.

“Có một câu nói chắc người đã nghe qua”.

“Ta đang lắng nghe đây”.

“Khó mà được hồ đồ”.

“Ừa?”

“Còn một câu nữa”.

“Câu gì?”

“Đó là...”, tiếng “là” vừa buông ra, Họa Mi Điều cả người lẫn kiếm đột nhiên rời cành cây bắn vào Thẩm Thăng Y.

Nhát kiếm này quả thật rất bất ngờ với Thẩm Thăng Y.

Nhát kiếm này của Họa Mi Điều quả thật không khó mà đắc thủ.

Chỉ tiếc loại bất ngờ này Thẩm Thăng Y đã trải qua không phải chỉ một lần, tuy không kịp phản kích, nhưng né tránh thì vẫn kịp.

Chỉ nghiêng người một cái, Thẩm Thăng Y lại tránh qua nhát kiếm ấy của Họa Mi Điều.

Họa Mi Điều cả người lẫn kiếm vù một tiếng lướt qua đầu Thẩm Thăng Y, bay lên mái ngói chỗ mới núp vừa rồi.

Ánh mắt Thẩm Thăng Y cũng theo đó rơi xuống mái ngói, hỏi “Là gì?”

“Sét đánh không kịp bưng tai”, Họa Mi Điều lại vẫn có thể cười được.

“Ừa?”, Thẩm Thăng Y nãy giờ lại không nghĩ tới điều đó, chợt hỏi “Tin tức của người cũng linh thông lắm”.

“Người là nói chuyện gì thế?”

“Chuyện ta ở hậu viện Lạc Nguyệt đường”, Thẩm Thăng Y ngạc nhiên nhìn Họa Mi Điều “Ngay cả ta cũng không biết làm sao vào đây, mà người lại biết, ta quả thật có chỗ khâm phục”.

“Chuyện đó thì có gì đáng phục? Ta là theo sau người, từ lúc bắt đầu ở Trùng Nhị các, ta luôn luôn theo phía sau người”.

“Người biết ta đã tới Trùng Nhị các à?”

“Chuyện đó thì không khó đoán ra”.

Thẩm Thăng Y như nghĩ ngợi điều gì, trầm ngâm một lúc, chợt hỏi “Một nhát kiếm mới rồi của người cũng gọi là Sét đánh không kịp bưng tai à?”

“Không phải”.

“May mà không phải, nếu không một kiếm này của ta cũng không biết gọi là gì nữa”.

Nói tới tiếng “gì”, Thẩm Thăng Y thân hình đã trên không, tiếng “nữa” vừa buông ra, thanh kiếm trong tay trái y đã phóng tới Họa Mi Điều.

Một kiếm biến thành hàng ngàn thanh.

Trên không lập tức có một vàng lưới kiếm.

Họa Mi Điều đã cẩn thận đề phòng, nhưng Thẩm Thăng Y lẳng không phóng ra một kiếm lập tức biến thành một màn lưới kiếm vẫn là điều bất ngờ với y.

Y la hoảng một tiếng, thanh kiếm vội vàng hất lên.

Thẩm Thăng Y một kiếm biến thành hàng ngàn thanh đồng thời chụp xuống.

Hàng ngàn thanh đột nhiên lại biến thành một thanh.

Họa Mi Điều lại có thể đón đỡ được nhát kiếm ấy.

Hai cái bóng người vừa hợp đã phân.

Thẩm Thăng Y điểm mũi chân lên mặt ngói một cái, lại phóng trở lại một kiếm.

Nhát kiếm này uy lực càng ghê người, kiếm vừa động kiếm phong đã rít lên, tuyết động trên mái ngói bị kiếm phong quét tung lên lả tả như hoa bay.

Họa Mi Điều lúc ấy mới thực sự hoảng sợ, hai chân giẫm mạnh một cái, mái ngói răng rắc vỡ ra một khoảng vuông ba thước, thân hình y lập tức không thấy đâu nữa.

Người vừa biến mất, ánh kiếm đã tới khoảng trống trên mái ngói, đâm phá ra thành một khoảng vuông năm thước, Thẩm Thăng Y cả người lẫn kiếm bay luôn xuống dưới, bay vào trong phòng.

Trong phòng lập tức hỗn loạn.

Gian phòng ấy chính là chuồng nuôi gà vịt trong nhà bếp của Lạc Nguyệt đường.

Thẩm Thăng Y xuyên qua chỗ vỡ bay xuống, chân còn chưa chạm đất, ít nhất cũng đã có ba cái lồng gà, bốn cái lồng vịt bay vào mặt y.

Lồng tre tan nát trong ánh kiếm.

Gà vịt quang quác bay tung, lồng gà lồng vịt bay đầy phòng.

Vẫn có mấy cái lồng gà lồng vịt rơi xuống đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y chân tay luống cuống.

Họa Mi Điều lẽ nào chịu bỏ qua cơ hội này, cả người lẫn kiếm bay tới.

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra trước mắt, một làn ánh kiếm đã bay tới trước ngực.

Một kiếm này của Họa Mi Điều nhân lúc y luống cuống mà ra tay, nếu là người khác, quả thật không biết đối phó thế nào.

Chỉ tiếc đối tượng của nhát kiếm ấy lại là Thẩm Thăng Y.

Nhìn thấy nhát kiếm ấy đã sắp đâm vào ngực Thẩm Thăng Y, chợt lại biến thành đâm qua bên cạnh Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y xoay người tránh qua, lật tay đánh trả một kiếm.

Bộp một tiếng, máu tươi tung tóe.

Một con vịt lớn rơi vào ánh kiếm, đứt đôi trong ánh kiếm.

Họa Mi Điều ném con vịt lớn vào Thẩm Thăng Y, thân hình cũng lập tức lùi ra.

Hai bên đều là lồng gà lồng vịt.

Họa Mi Điều vừa chui vào phía sau mớ lồng gà lồng vịt, một cái lồng đã tung lên, ném xuống đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm trong tay mau lẹ vung ra, nhát kiếm này toàn dùng xảo kinh.

Mũi kiếm điểm vào dưới cái lồng một nhát, cái lồng xoay tròn trên không, vù một tiếng bay ngược trở về.

Cái lồng chưa bay về tới chỗ cũ, Họa Mi Điều đã lật người ra chỗ khác, đập vỡ một khung cửa sổ bên cạnh, lật người ra ngoài phòng.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất rõ, thân hình cũng bật tung lên không.

Trên mái nhà đã có một cái lỗ lớn, Thẩm Thăng Y ung dung vọt qua đó, vừa khéo nhìn thấy Họa Mi Điều đang trong viện tung người lướt qua đầu tường.

Y hú dài một tiếng, thân hình như chiếc pháo thăng thiên bắn từ mái ngói qua đầu tường.

Họa Mi Điểu ứng tiếng quay đầu nhìn một cái, đã thấy Thấm Thăng Y cả người lẫn kiếm như chiếc pháo thăng thiên lẳng không bắn tới, vội vàng từ đầu tường lật người xuống.

Xem tình hình là y tự biết hiện tại không những không thể giết được Thấm Thăng Y, mà thậm chí còn có thể bị Thấm Thăng Y bắt sống, chỉ có chạy là thượng sách.

Ngoài tường là một con hẻm nhỏ, Họa Mi Điểu nhô lên hụp xuống ba cái, rẽ qua trái ra tới con hẻm nhỏ ấy, phóng vào một con hẻm nhỏ khác, lại nhô lên hụp xuống hai ba cái, vòng qua phải, chuyển vào một con hẻm nhỏ khác.

Y tựa hồ cũng biết muốn thoát khỏi Thấm Thăng Y hoàn toàn không phải dễ, này giờ đều không hề quay đầu, đến hiện tại mới quay lại nhìn một cái.

Vừa nhìn đã thấy Thấm Thăng Y đang vòng vào con hẻm nhỏ ấy.

“Thằng tiểu tử này lợi hại thật”, Họa Mi Điểu lẩm bẩm, thân hình lập tức lại vọt lên, vọt ra khỏi con hẻm.

Ra khỏi con hẻm nhỏ ấy, chính là đường lớn.

Trên đường lớn đương nhiên đã có người đi lại.

Bất kể là ai, đột nhiên nhìn thấy một người như Họa Mi Điểu bên cạnh vọt ra, đều khó có thể không giật nảy mình.

Trong mười người ít nhất cũng có sáu bảy người thu bước chân lại.

Bước chân của bấy nhiêu người còn chưa thu lại, Họa Mi Điểu đã vượt qua đường lớn, phóng vào một cửa hiệu.

Một cửa hiệu chuyên bán chim chóc.

Trong cửa hiệu có một ông già.

Ông già còn chưa kịp giật mình, Họa Mi Điểu tay trái đã quờ một cái lồng chim họa mi bên cạnh, chân phải phóng cước đá tung cánh cửa sổ bên cạnh, cả người lẫn lồng chim bay vọt ra.

“Ăn cướp!”, ông già tiếng la vừa bật ra, Thấm Thăng Y đã từ ngoài cửa xông vào.

“Họa Mi Điểu ở đâu?”, Thấm Thăng Y lập tức hỏi ngay.

Ông già ứng tiếng bất giác đưa tay chỉ lên một cái.

Thấm Thăng Y nhìn theo hướng ngón tay, chỉ thấy phía đó đều là lồng chim, trong mỗi lồng đều là một con chim họa mi, bất giác sửng sốt.

“Ta là hỏi người vừa phóng vào đây!”

“Người à? Người nói người mới rồi là đại đạo hái hoa Họa Mi Điểu à?”

Ông già vừa dứt lời, Thấm Thăng Y đã vọt ra chỗ khung cửa sổ không còn cánh cửa.

Bên ngoài lại là một con hẻm nhỏ.

Thấm Thăng Y thân hình rơi xuống lại vọt lên, vọt lên bức tường cao bên cạnh.

Từ trên nhìn xuống, bóng Họa Mi Điểu đang chạy nhanh ra đầu hẻm lại lọt vào mắt y.

Y không nói tiếng nào, thân hình cao gầy lại như pháo hoa bắn ra.

Cho dù y không lên tiếng, Họa Mi Điểu cũng biết không thể dễ dàng thoát khỏi tay y như thế, bên tai gió rít vù vù, cước bộ càng nhanh.

Con chim họa mi này về mặt khinh công rõ ràng đã qua một phen khổ luyện, có điều so với Thấm Thăng Y thì vẫn còn một khoảng cách.

Nhưng nói tới việc thông thạo hoàn cảnh chung quanh, thì Họa Mi Điểu hơn Thấm Thăng Y.

Đường lớn trong thành Lạc Dương cố nhiên không ít, hẻm nhỏ cũng rất nhiều.

Họa Mi Điểu chui chui lỏn lỏn qua phố lớn hẻm nhỏ, chột đông chột tây, còn có mấy lần lật người qua tường, vòng một vòng lớn trong hậu viện nhà người ta rồi mới vòng ra.

Nhưng cứ vòng ra thì y lại thấy Thẩm Thăng Y từ xa xa giám thị, chờ đợi, kể đó y đã thấy Thẩm Thăng Y như một chiếc pháo hoa lẳng không vọt tới.

Sự nhần nại ấy khiến cả Họa Mi Điểu cũng bắt đầu cảm thấy khâm phục.

Y thở hắt ra một tiếng, rẽ qua trái, vòng qua phải, lại lỏn vào một con hẻm nhỏ, chuyển ra một con đường lớn.

Con đường lớn này rất đặc biệt, con hẻm nhỏ đối diện chỉ có một ngôi nhà.

Ngôi nhà này có một cánh cửa rất lớn, dưới cửa là ba bậc thềm đá.

Hai bên thềm đá là hai con sư tử đá.

Hai bên cổng là hai bức tường cao.

Hai bức tường cao hai bên ít nhất cũng phải dài hai ba mươi trượng.

Con đường lớn kia chẳng qua chỉ dài sáu bảy chục trượng.

Ngôi nhà lớn thật.

Cổng lớn đóng chặt, Họa Mi Điểu đứng lại trên bậc thềm đá.

Y lại chờ Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cũng không bắt y phải chờ lâu, y vừa dừng bước trên bậc đá bên này, thì Thẩm Thăng Y ở hẻm nhỏ bên kia đã vọt ra, xuất hiện giữa đường lớn.

“Khinh công của thằng tiểu tử này càng lúc lại càng nhanh”.

Họa Mi Điểu trừng mắt nhìn Thẩm Thăng Y, kể đó chột quát khê một tiếng “Cho ngươi đây!”, tay trái đẩy ra một cái, cái lồng chim họa mi trên tay bay vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y sững sốt, chụp lấy cái lồng chim.

Trong lồng là một con chim họa mi, run rẩy giữa gió tuyết, kêu thảm trong lồng.

Tiếng kêu thảm của con chim họa mi này lập tức bị một tiếng quát của Họa Mi Điểu cắt ngang.

Tiếng con chim họa mi này ít nhất cũng vang dội gấp mười gấp trăm con chim họa mi kia.

Vừa thấy Thẩm Thăng Y chụp cái lồng chim, con chim họa mi này đã quát lớn một tiếng “Họa Mi Điểu tới rồi!”

Tiếng quát vừa vang lên, dưới chân Họa Mi Điểu, trên bậc thềm đá trước cổng ngôi nhà lập tức có một đồng tuyết trắng bay tung lên.

Đám tuyết trắng còn đang trên không, thân hình Họa Mi Điểu đã mất hút.

Thẩm Thăng Y lại sững sốt, chột phá lên cười “Cho dù ngươi có quát to hơn, cho dù ngươi hất tung một đám tuyết lớn như thế, cũng không che giấu được mắt ta, ta đã nhìn thấy ngươi chui vào phía sau con sư tử đá bên phải”.

Câu nói vừa dứt, tiếng áo xé gió phản phật vang lên!

Thẩm Thăng Y lại sững sốt.

Tiếng áo xé gió từ vang lên từ phía sau bức tường cao.

Ba bốn bóng người như chim én vọt lên đầu tường, đáp xuống ngoài tường.

Tường bên trái ba người, tường bên phải bốn người.

Bảy người đều là thiếu niên khoảng hai mươi tuổi.

Lưng mỗi người đều giắt một thanh kiếm.

Tiếng áo xé gió vẫn vang lên không ngớt.

Không đầy một khắc, hai bên Thẩm Thăng Y đã có thêm mười bốn thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi giắt kiếm bên hông.

Hai mươi một thiếu niên nam nữ này tướng mạo đều có chỗ giống nhau, thiếu niên thì không mấy tuấn tú, thiếu nữ cũng không mấy xinh đẹp, nhưng cũng đều không đến nỗi khó coi.

Nhưng vừa nhìn thấy Thẩm Thăng Y cầm kiếm đứng trước cổng, vừa nhìn thấy Thẩm Thăng Y cầm chiếc lồng chim trong tay, vừa nhìn thấy con chim họa mi trong lồng, vẻ mặt của hai mươi một thiếu niên nam nữ này đều bắt đầu trở thành khó coi.

“Không phải vừa rồi ngoài cổng có người kêu lên là Họa Mi Điều tới rồi sao?”, một thiếu niên bên trái đột nhiên cất tiếng.

“Đúng thế”, ít nhất có bốn người đồng thời gật đầu.

“Ai ra trước nhất?”

“Ta”, ba thiếu niên nhất tề ứng tiếng.

“Vừa ra tới là các người đã thấy người này cầm kiếm đứng trước cổng phải không?”

“Đúng”.

“Có ai nhận ra người này không?”

Không có ai gật đầu, không có ai lên tiếng.

“Người này trong tay cầm lồng chim, trong lồng là chim gì, chúng ta đều biết”.

“Chim họa mi!”, hai mươi một thiếu niên nam nữ khác miệng cùng lời đồng thanh kêu lên.

Thẩm Thăng Y đến hiện tại mới biết dụng ý của Họa Mi Điều lúc ném cái lồng chim họa mi cho mình.

Trong thời gian họ nói mấy câu ấy, ngoài cổng lại có thêm hơn hai mươi thiếu niên nam nữ!

Hơn bốn mươi giọng nói nhất tề vang lên, quả thật giống như trời quang đột nhiên có tiếng sét nổ.

Cánh cổng lớn của ngôi nhà cũng ầm ầm mở ra, lại thêm vài mươi thiếu niên nam nữ như châu chấu từ trong vọt ra.

Tính ra không phải là một trăm thì ít nhất cũng chín mươi tám người.

Đúng là chín mươi tám người!

Chín mươi tám thiếu niên nam nữ này, một trăm chín mươi sáu ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Thẩm Thăng Y.

Nếu là một trăm chín mươi sáu mũi tên sắc, Thẩm Thăng Y hiện tại đã biến thành một con nhím.

Nhưng tuy chỉ là ánh mắt, Thẩm Thăng Y cũng đã không chịu nổi.

Vừa tiếp xúc với bấy nhiêu ánh mắt, Thẩm Thăng Y bất giác thấy trong lòng lạnh buốt.

Đây là lần đầu tiên y gặp phải hoàn cảnh này.

Điều làm y hoảng sợ không phải là như thế, y hoàn toàn không phải một người chưa nhìn thấy quang cảnh đông người.

Chín mươi tám thiếu niên nam nữ ấy quả thật trong lòng đều chứa thù hận.

“Người này vào lúc tiết trời thế này, giờ giấc thế này, cầm một cái lồng chim họa mi, cầm một thanh kiếm, tới trước nhà chúng ta, các người biết y định làm gì không?”. Thiếu niên lên tiếng lúc này lại lên tiếng.

Một tràng tiếng cười nhạt tiếng hằm hừ chỗ này tắt chỗ kia nổi lên.

“Người này xem ra hoàn toàn không giống một thằng điên”.

“Không giống chút nào”.

“VẬY GIỐNG AI?”

“HỌA MI ĐIỂU”.

Chín mươi bảy giọng nói cơ hồ đồng thời gầm lên.

Thanh âm ấy quả thật khiến người ta hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y giống như cũng hoảng sợ ngẩn ra.

Người đi trên đường vốn thưa thớt, đến lúc ấy đột nhiên đông gấp mấy lần.

Họ đều từ hai phía đổ tới.

Một tiếng HỌA MI ĐIỂU ấy quả thật rất vang dội.

Bấy nhiêu người lập tức dừng chân chỗ đầu đường.

Những người ấy chẳng qua là tới xem nhiệt náo.

Chỉ có một người là ngoại lệ.

Người ấy khoảng trên dưới ba mươi tuổi, ăn mặc kiểu nho sĩ, người khác dừng bước, nhưng y vẫn tiếp tục đi tới.

Có mấy người tốt bụng đang định gọi y dừng lại, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của nho sĩ trung niên ấy, lại nhìn thấy thanh trường kiếm bên hông nho sĩ trung niên ấy, lời nói đã ra tới cổ họng không hện mà đều nuốt trở vào.

Nho sĩ trung niên vẻ mặt xám xanh, bàn tay phải đang đặt lên chuôi kiếm!

Nghe thấy một tiếng “HỌA MI ĐIỂU”, nho sĩ trung niên khuôn mặt đã xám xanh, bàn tay phải đã đặt lên chuôi kiếm.

Y đi về phía trước mấy bước, từ dưới đất vọt lên bức tường cao bên cạnh.

Lúc ấy chín mươi tám thiếu niên nam nữ dĩ nhiên đã triển khai thân hình, vây chặt chung quanh Thẩm Thăng Y vài trượng.

Chỉ có nho sĩ trung niên trên cao nhìn xuống mới có thể nhìn thấy người đứng giữa vòng vây là ai.

Trên tường cao quả nhiên nhìn một cái là thấy ngay.

Nho sĩ trung niên rốt lại đã nhìn thấy Thẩm Thăng Y, rốt lại đã nhìn thấy Thẩm Thăng Y cầm một cái lồng chim trong tay.

“HỌA MI ĐIỂU!”, nho sĩ trung niên lảo bẫm, trong mắt giống như có ngọn lửa bốc lên.

Trong mắt chín mươi tám thiếu niên nam nữ cũng đã có lửa bốc lên.

Chín mươi bảy đều mím môi, chỉ có một người đang nói chuyện với Thẩm Thăng Y, cũng chính là thiếu niên đầu tiên lên tiếng.

Thiếu niên này xem ra chính là lão đại.

Giọng nói của lão đại phi thường khích động, trong lời lẽ lại càng chứa sự oán độc.

“Bọn ta đang tìm người, không ngờ người lại tìm tới cửa, người cho rằng con cái nhà họ Giả quả thật có thể khinh rẻ như thế à!”

Câu nói ấy buông ra, thanh kiếm của lão đại cũng tuốt ra khỏi vỏ.

Cho dù Giả lão đại không nói tới, hiện tại Thẩm Thăng Y cũng biết mình đang đứng ngoài cổng lớn nhà họ Giả, đối diện với con cái nhà họ Giả.

Ngoài Giả Nhân Nghĩa, y quả thật không nghĩ ra người nào có bản lĩnh cao cường như thế, có được bấy nhiêu con cái như thế.

Giả Nhân Nghĩa có tất cả ba mươi ba con trai, sáu mươi sáu con gái, trừ Giả Như Hoa ra, tất cả còn chín mươi tám người.

Chín mươi tám người!

Kiểm của Giả lão đại tuốt ra khỏi vỏ, chín mươi bảy thanh trường kiếm còn lại cũng đồng thời tuốt ra.

Tiếng rỗng ngậm nhất thời vang lên bất tuyệt.

Ánh kiếm che hết hoa tuyết.

Trời đất dường tượng như càng lạnh lẽo.

Thẩm Thăng Y bắt giác rung mình một cái.

Mãn Thiên Tinh tặng y ba mươi lăm mũi Liệt Diệt tiễn, y tặng lại Mãn Thiên Tinh một chiếc áo trường sam, y phục còn lại trên người vốn đã không còn nhiều.

Lại thêm đứng giữa gió tuyết lâu như thế, tay chân y tựa hồ đã bắt đầu cứng đờ.

Trong tình hình như thế, tốt nhất đương nhiên là vùng quyền đạp cước, vận động khí huyết gân cốt một lúc.

Nhưng hiện tại y chỉ nghĩ tới việc phân bua vài câu.

“Đúng là trong tay ta là một cái lồng chim họa mi”.

Lão đại cười nhạt “Bọn ta cũng không đến nỗi hoàn toàn chưa nhìn thấy chim họa mi”.

“Nhưng cái lồng họa mi này vốn không phải của ta”.

“Thế thì của bọn ta à?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Ta căn bản cũng không phải là Họa Mi Điểu”.

“Bất kể là ai, trong tình hình này, cũng sẽ xảo quyết phân bua vài câu”, Giả lão đại cười nhạt một tiếng.

Mấy mươi tiếng cười nhạt cũng vang lên.

Thẩm Thăng Y trong lòng càng thêm lạnh buốt.

Hiện tại rốt lại chắc y cũng đã rõ tại sao con gái nhà họ Giả rất khó lấy chồng.

Muốn thuyết phục một người đã không dễ, muốn thuyết phục chín mươi tám người lại càng khó.

Anh em chị em nhà họ Giả xem ra đều vô cùng đoàn kết.

Một người lên tiếng, chín mươi bảy người kia sẽ phụ họa.

Một người nói là đúng, chín mươi bảy người kia sẽ không nói là sai.

Đây cho dù căn bản là sai, cũng sẽ biến thành đúng.

Nam nhân có tài ăn nói hoặc giả còn có thể có biện pháp, còn ứng phó được.

Nam nhân khéo ăn nói trong hàng vạn người chỉ e tìm không ra được một hai người, một hai người ấy chỉ e cũng không dám với cao tới cầu thân với nhà họ Giả.

Một người thường xuyên phải ứng phó với chín mươi tám cái miệng sắc bén, rốt lại cũng là một sự đau khổ, huống hồ ngoài chín mươi tám cái miệng sắc bén còn có chín mươi tám thanh kiếm sắc bén.

Phần lớn những người ăn nói khéo đều là người thông minh.

Người thông minh đời nào chịu dấn thân vào cảnh nguy hiểm như thế?

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không có tài ăn nói.

Chỉ tiếc cho dù y hoàn toàn không có ý đối phó với con cái nhà họ Giả, thì hiện tại cũng phải đối phó với chín mươi tám thanh kiếm sắc bén, chín mươi tám cái miệng sắc bén.

Y hít sâu một hơi, nói “Ta...”.

Tiếng “ta” vừa vang lên, đã có mấy giọng nói ứng tiếng cắt ngang “Người cái gì?”

Thẩm Thăng Y lại hít sâu một hơi “Ta chẳng qua chỉ muốn biết rốt lại các người có muốn cho ta phân bua vài câu đã không?”

“Còn có gì nữa mà phân bua!”, lão đại lại cười nhạt một tiếng, thanh kiếm đột nhiên đâm ra.

Kiểm nhanh mà độc!

Lão đại không then là lão đại.

Chỉ đáng tiếc vị lão đại này lần này lại gặp Thẩm Thăng Y.

Kiểm đâm ra, tay phải cầm lồng chim của Thẩm Thăng Y đã đẩy ra.

Keng một tiếng, thanh kiếm xuyên qua cái lồng.

Cái lồng chim đã dính vào thanh kiếm.

Con chim họa mi trong lồng hoảng sợ kêu lên âm ỉ.

Lão đại cũng bật ra một tiếng kêu kỳ quái, thân hình đột nhiên nhảy vọt lên không.

Trong chớp mắt ấy, Thẩm Thăng Y đã rún người lách qua bên cạnh lão đại, cánh tay phải lật lại nắm vào hông lão đại, một nắm một đẩy, lão đại lập tức lảo đảo không.

Thẩm Thăng Y kể đó lập tức đứng thẳng lên, thở dài một tiếng “Kiếm thuật đã đủ hỏa hầu, nhưng kinh nghiệm thì vẫn chưa đủ”.

Chín mươi bảy thiếu niên nam nữ chung quanh nhất thời vừa sợ vừa giận, trong chín mươi bảy thanh kiếm sắc bén ít nhất cũng có bảy mươi chín thanh nhắc lên.

Bảy mươi chín thanh kiếm sắc bén đang định xuất thủ thì ào một tiếng, lão đại bay ra đột nhiên bay trở về.

“Người trẻ tuổi không khỏi còn thiếu kinh nghiệm”, một giọng nói đột nhiên vang tới.

Tiếng tới người tới, bên cạnh lão đại chợt có thêm một nho sĩ trung niên.

Nho sĩ trung niên tay phải cầm kiếm, tay trái nắm hông lão đại, lão đại thân hình to lớn như thế mà y dễ dàng lẳng không đón lấy, về phần công lực ấy quả thật khiến người ta lác mắt.

Thẩm Thăng Y bất giác nhìn qua một cái.

Ánh mắt của nho sĩ trung niên cũng đang rơi lên mặt Thẩm Thăng Y.

Bốn luồng ánh mắt chạm nhau trên không.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y lạnh lùng như băng.

Ánh mắt của nho sĩ trung niên lại rừng rực như lửa.

Trong ngọn lửa đầy vẻ oán độc, đầy vẻ thù hận.

Thẩm Thăng Y chợt sửng sốt.

Y hoàn toàn không biết người này.

Y quả thật rất ngạc nhiên vì người này lại tỏ vẻ oán độc như thế, thù hận như thế với mình.

Nho sĩ trung niên nhìn Thẩm Thăng Y trừng trừng, thông thả đặt lão đại xuống đất.

“Đa tạ”, lão đại vẫn còn biết nói một tiếng cảm ơn.

“Không cần cảm ơn ta”.

“Các hạ trường nghĩa ra tay giúp đỡ, bọn ta vô cùng cảm kích, nhưng đây rốt lại là công việc của nhà họ Giả bọn ta, đến đây là thôi, xin tạm dừng một bước, hôm nay cho dù máu chảy đầy phố, người họ Giả bọn ta đều cam lòng”, lão đại ưỡn ngực rất cao.

“Đây hoàn toàn không chỉ là việc của nhà họ Giả các ngươi đâu”, nho sĩ trung niên lạnh lùng ứng tiếng.

Lão đại chợt sững sốt “Còn chưa thỉnh giáo...”.

“Công Tôn Tiếp”.

Lão đại lại sững sốt, chín mươi bảy thiếu niên nam nữ kia cũng bất giác ngẩn ra tại đường trường.

Thẩm Thăng Y cũng không phải là ngoại lệ “Là Công Tôn Tiếp cầm kỳ thứ nhất, thơ rượu thứ hai, ám khí thứ ba, kiếm thuật thứ tư phải không?”

“Ngươi cũng biết ta sao?”, Công Tôn Tiếp hai mắt mở to.

“Ồ”, Thẩm Thăng Y gật đầu.

“Bây giờ à?”

“Không phải là bây giờ”.

“Lúc giết Hồ Kiều à?”

“Hồ Kiều không phải là ta giết”, Thẩm Thăng Y cười gượng.

Công Tôn Tiếp cười nhạt, tay trái kéo vạt áo trường sam lên giắt vào dây lưng, ở hông có một cái túi da báo.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất rõ, lại cười gượng một tiếng “Ta vốn không phải là Họa Mi Điếu”.

“Ngươi không phải là Họa Mi Điếu thì là cái gì?”

“Không phải là cái gì cả mà là người”.

“Hiện tại đương nhiên ngươi là người, nhưng chỉ lúc trước nữ nhân thì là súc sinh”, ngọn lửa trong mắt Công Tôn Tiếp tựa hồ phun ra.

Lửa hoàn toàn chưa phun ra, cái phun ra là thân hình Công Tôn Tiếp, thanh kiếm của Công Tôn Tiếp.

Kiếm tuốt ra khỏi vỏ là lập tức nối với người thành một đường thẳng, như một mũi tên bắn vào Mi tâm Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, thanh kiếm trong tay trái cũng phóng ra.

Hai thanh kiếm như ngọc chạy trên mâm leng keng chạm nhau trên không.

Công Tôn Tiếp trong một hơi đâm ra năm mươi sáu kiếm, Thẩm Thăng Y cũng trong một hơi đón đỡ năm mươi sáu kiếm.

Sắc mặt Công Tôn Tiếp càng lúc càng ngưng trọng.

Trên mặt Thẩm Thăng Y cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn thiếu niên nam nữ chung quanh lại càng hoảng sợ.

“Không trách Hồ Kiều lại chết dưới kiếm của ngươi”, Công Tôn Tiếp lại vẫn có thời gian để nói chuyện.

Câu ấy nói ra, thanh kiếm trong tay y ít nhất cũng nhanh gấp đôi.

Thẩm Thăng Y vẫn ứng phó được.

Y chỉ chiết chiêu hóa giải từng kiếm từng kiếm, không hề trả đòn, tựa hồ chỉ có sức đón đỡ chứ không có sức đánh trả.

Bọn thiếu niên nam nữ chung quanh cũng cho rằng như thế.

Nhưng Công Tôn Tiếp thì hoàn toàn không cho rằng như thế.

Sắc mặt y càng ngưng trọng, thanh kiếm trong tay đột nhiên thu lại, thân hình đột nhiên lẳng không vọt lên, vọt lên máng xối trên cổng lớn nhà họ Giả.

“Họa Mi Diệu, lên đây!”

Công Tôn Tiếp vừa nói tới tiếng “lên”, Thẩm Thăng Y thân hình đã lẳng không, tiếng “đây” vừa buông ra, Thẩm Thăng Y đã đứng trên máng xối.

Thân hình Công Tôn Tiếp cơ hồ cũng đồng thời vọt lên.

Cái vọt ấy lẳng không ba trượng.

Công Tôn Tiếp người ở trên không, quát lớn một tiếng “Cẩn thận ám khí”, tay trái vung một cái, tiếng lục lạc leng keng, ba điểm ánh lạnh từ tay bay ra.

Người này quả nhiên danh bất hư truyền, cho dù là đối với kẻ thù cũng không chịu dùng thủ đoạn bất ngờ tập kích.

So với Mãn Thiên Tinh, Công Tôn Tiếp hơn nhiều.

Ít nhất Mãn Thiên Tinh cũng không có được lòng dạ như thế.

“Được”, Thẩm Thăng Y quát khẽ một tiếng, rê kiếm, ngẩng đầu lên nhìn.

Trong chớp mắt ấy lại có thêm mấy điểm ánh lạnh từ tay trái Công Tôn Tiếp vọt ra.

Trên không lập tức vang lên một tràng tiếng lục lạc.

“Phong Linh tiêu!”, Thẩm Thăng Y trong óc lập tức lóe lên một ý niệm như thế.

Đúng là Phong Linh tiêu.

Ba mũi trước chín mũi sau, mười hai mũi tiêu ba cạnh treo lục lạc bắn vào Thẩm Thăng Y.

Ba cạnh tiêu chớp chớp, lục lạc leng keng thành tiếng, đoạt phách người, lóa mắt người.

Thủ pháp ám khí của Công Tôn Tiếp quả không tầm thường.

Cầm kỳ thứ nhất, thơ rượu thứ hai, ám khí thứ ba, kiếm thuật thứ tư.

Thủ pháp ám khí của Công Tôn Tiếp còn cao hơn kiếm thuật.

Thẩm Thăng Y đã thấy kiếm thuật của Công Tôn Tiếp, đương nhiên càng không dám coi thường ám khí của y.

Chỉ thấy y cả người lẫn kiếm đột nhiên hợp thành một vầng sáng, lặn tròn trên máng xối.

Một tràng tiếng keng keng keng kỳ lạ vang lên, ánh kiếm tiếng lục lạc chợt tắt.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm bên tay phải rũ xuống, đứng ở một góc máng xối, trước người có mười hai mũi Phong Linh tiêu cắm thành một hàng.

Công Tôn Tiếp thân hình cũng rơi xuống, liếc thấy năm mũi Phong Linh tiêu, sắc mặt trắng bệch.

“Thân thủ cao cường thật, có thể tiếp được mười hai mũi Phong Linh tiêu của ta như thế”, y cười thầm “Nhưng cho dù không phải là địch thủ của người, trận này ta cũng phải đánh tới cùng, hôm nay không phải người chết thì là ta chết”.

“Không phải người chết, thì là ta chết”.

Công Tôn Tiếp nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng sấn tới, liều mạng vung kiếm.

Lần này y hoàn toàn không đếm xỉa tới sự an nguy của bản thân, kiếm nào phóng ra cũng có thể có đi không về, giống như muốn liều mạng để đổi mạng với Thẩm Thăng Y.

Một người muốn liều mạng, thì võ công ít nhất cũng mạnh gấp ba lần.

Thẩm Thăng Y căn bản không có hứng thú với tính mạng của Công Tôn Tiếp, cũng căn bản không có ý liều mạng, ra đòn tự nhiên có phần nhường nhịn, nhất thời bị thanh kiếm của Công Tôn Tiếp đánh cho tay chân luống cuống.

Đầu óc y cơ hồ lùnh bùng.

Cũng đúng lúc ấy, hai giọng nói đột nhiên từ phía dưới vang lên.

“Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, mau dừng tay, mau dừng tay”.

“Đều là người mình, đừng đánh nhau nữa”.

Hai giọng nói ấy với Thẩm Thăng Y mà nói hoàn toàn không xa lạ, y liếc mắt nhìn xuống thấy Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất hai viên Bồ đầu đang rẽ đám đông vừa kêu lên vừa chạy tới.

Công Tôn Tiếp cũng liếc mắt nhìn xuống, thấy hai người đều mặc trang phục bổ khoái, bất giác cũng ngạc nhiên.

“Hoang đường hoang đường, tại sao các người lại coi Thẩm đại hiệp là Họa Mi Điểu?”, Khâu Lão Lục quát lên, mau lẹ chạy tới dưới máng xối.

Tào Tiểu Thất cũng mau lẹ tới cạnh Khâu Lão Lục.

Giọng nói của Tào Tiểu Thất tuy không thể kể là vang dội, nhưng đám người nhà họ Giả cũng nghe thấy rất rõ, Công Tôn Tiếp cũng nghe thấy rất rõ, y ngạc nhiên thu kiếm, trừng mắt nhìn Thẩm Thăng Y, chợt hỏi “Xem ra dường như người hoàn toàn không phải là Họa Mi Điểu”.

“Vốn hoàn toàn không phải”.

“Nếu người là Họa Mi Điểu, lẽ nào lại chịu ở lại trong hoàn cảnh này, mà bằng vào võ công của người, chỉ cần người muốn, thì lúc nào cũng có thể xa chạy cao bay”.

“Hiện tại người thông minh hơn rồi đấy”.

“Một người bình tĩnh trở lại, sẽ thông minh hơn một chút”.

“Hiện tại người đã hoàn toàn bình tĩnh rồi à?”

“Ờ”.

“Vậy thì ta có thể yên tâm thu kiếm về rồi”, Thẩm Thăng Y quả thật tra kiếm vào vỏ.

Công Tôn Tiếp cũng thu kiếm về “Dường như hai vị Bồ đầu này gọi người là Thẩm đại hiệp”.

“Họ muốn gọi ta như thế, ta cũng không còn cách nào”.

“Quý tính?”

Thẩm Thăng Y cười “Thẩm đại hiệp đương nhiên là họ Thẩm”.

Công Tôn Tiếp cũng không kìm được bật cười “Ta là muốn thỉnh giáo tên người”.

“Thẩm Thăng Y”.

“Thẩm Thăng Y!”, Công Tôn Tiếp bật tiếng la hoảng.

Câu ấy của Thẩm Thăng Y chỉ e chưa vang xuống dưới máng xối, nhưng giọng nói của Công Tôn Tiếp thì cơ hồ vang xa mười dặm.

Chín mươi tám cục cưng của nhà họ Giả lập tức trợn mắt há miệng tại đương trường.

Tên tuổi của Thẩm Thăng Y vốn còn vang dội hơn Họa Mi Điểu.

“Là Thẩm Thăng Y nào?”, Công Tôn Tiếp lập tức hỏi tiếp.

“Dường như không có Thẩm Thăng Y thứ hai đâu”.

Công Tôn Tiếp chợt buông tiếng cười lớn.

Thẩm Thăng Y ngạc nhiên nhìn Công Tôn Tiếp “Đầu óc người có vấn đề gì không vậy?”

“Vấn đề gì cũng không có”, Công Tôn Tiếp cười lớn phất tay áo, chênh chếch cuốn hết mười hai mũi Phong Linh tiêu dưới đất “Người đón đỡ mười hai mũi Phong Linh tiêu của ta như thế, tuy ta có phần khâm phục, nhưng trong lòng quả thật cũng khó mà chịu được, nhưng hiện tại biết người hoàn toàn không phải là Họa Mi Điều mà là Thẩm Thăng Y, thì không chỉ không thấy khó chịu mà còn thấy vui vẻ”.

“Ừa?”

“Trước đây ta tỉ kiếm với Vô Trường công tử, chỉ đánh ngang tay, Vô Trường Quân cha Vô Trường công tử, Chương môn Vô Trường môn lại bại dưới kiếm người, Vô Trường Quân không phải là đối thủ của người, Vô Trường công tử thì càng không phải là đối thủ của người, ta đương nhiên cũng không phải là đối thủ của người”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng.

“Năm năm trước ta từng bị Mãn Thiên Tinh đánh bại về ám khí, Mãn Thiên Tinh lại thua người, Phong Linh tiêu của ta không làm gì được người, hoàn toàn không phải là chuyện kỳ lạ”.

Thẩm Thăng Y chỉ hững hờ cười một tiếng.

“Tại sao người không nói sớm ra?”

“Dường như ta không có cơ hội ấy”.

Công Tôn Tiếp ngẩn ra rồi cười lớn “Đó đều vì ta hơi hấp tấp, nhưng cũng không thể trách được ta”.

“Ta hoàn toàn không trách người”.

“Muốn trách thì người đã cho ta một kiếm, thật ra lẽ ra ta phải nghĩ tới chuyện ấy, ta trước sau đâm người hai trăm bảy mươi ba kiếm, nếu người là Họa Mi Điều, thì chắc chắn không bao giờ cả một kiếm cũng không đánh trả”.

“Người đâm ta tất cả hai trăm bảy mươi ba kiếm à?”

“Ồ”.

“Người lại nhớ được rõ ràng như thế à?”

“Ta là đếm số lần ra tay”.

Thẩm Thăng Y cười một tiếng “Nếu người không đếm số lần ra tay, thì ít nhất cũng có thể nhanh hơn gấp mười”.

Công Tôn Tiếp lại sững sốt, chợt cười ồm lên “Chẳng trách mấy năm nay ta không tiến bộ được nhiều về mặt kiếm thuật, dường như là vì điều đó, nào, ta mời người đi uống vài chén”.

“Người đâm ta hai trăm bảy mươi ba kiếm, mà chỉ mời ta vài chén thôi à?”

“Vậy thì hai trăm bảy mươi ba chén”.

“Được, thì đi”, Thẩm Thăng Y không kìm được hào khí bốc lên.

Công Tôn Tiếp còn chưa trả lời, một giọng nói đã từ dưới vang lên “Ở đây thì thế nào?”

Giọng nói ấy vô cùng vang dội.

Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp theo tiếng nhìn xuống.

Giọng nói ấy vang ra trước cổng, người ấy đứng trên thềm đá trước cổng nhà họ Giả.

Người ấy xem tuổi tác tựa hồ đã hơn bốn mươi, tướng mạo dường như có phần giống một đứa con trai trong nhà họ Giả, ánh mắt sáng quắc làm người ta khiếp sợ, tay dài mà có sức, đứng ở đó có một uy thế riêng.

Công Tôn Tiếp ánh mắt chớp lên, quay lại Thẩm Thăng Y “Người biết người này không?”

Thẩm Thăng Y còn chưa kịp lắc đầu, Khâu Lão Lục phía dưới đã chen vào “Vị này là Giả Nhân Nghĩa đại gia”.

“Ừa?”

“Trong nhà Giả đại gia có rất nhiều rượu ngon lâu năm”, Khâu Lão Lục giống như là khách mời thường xuyên của nhà họ Giả.

Giả Nhân Nghĩa lập tức nổi lời “Rượu ngon lâu năm hoàn toàn không nhiều, nhưng hai trăm bảy mươi ba chén thì không thiếu, chỉ không biết hai vị có chịu nể mặt không?”

Thẩm Thăng Y liếc Công Tôn Tiếp một cái “Vị Giả đại gia này dường như quả thật muốn mời chúng ta uống vài chén, nếu chúng ta từ chối, không khỏi thiếu sáng khoái, người thấy thế nào?”

“Con người của ta vốn đi tới chỗ nào thì ăn ở chỗ ấy”, Công Tôn Tiếp cười lớn “Có điều ăn mà không uống dường như không thú vị gì”.

“Công Tôn Tiếp đại hiệp mới rồi giúp đỡ ta rất nhiều, ta đang muốn tìm cơ hội để bày tỏ lòng cảm ơn mà”. Giả lão đại bên cạnh lập tức nói “Cho dù gia phụ không mời, ta cũng phải mời mà”.

“Đúng là thế đấy”, Giả Nhân Nghĩa cười lớn “Bọn trẻ mới rồi nhất định có rất nhiều chỗ đắc tội, nếu hai vị không nể mặt thì ta rất áy náy”.

“Nếu bọn ta không từ chối, kẻ áy náy lại chính là bọn ta”, Công Tôn Tiếp ứng tiếng từ máng xối nhảy xuống. Thẩm Thăng Y cũng nhảy xuống.

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất vội vàng bước lên đón.

“Bọn ta đuổi ra khỏi Phi Mộng tiên, tìm khắp một dải chung quanh, đều không thấy dấu vết Thẩm đại hiệp. Lúc ấy mới vòng lại vào thành, nào ngờ vừa vào cổng thành, thì nhận được tin ở đây có chuyện, vội vàng tới xem, không ngờ lại gặp Thẩm đại hiệp ở đây”.

“Lần này tính ra các người tới rất đúng lúc”.

“Tại sao Thẩm đại hiệp lại ở đây?”

“Họa Mi Điều bay tới đây, đương nhiên ta đuổi tới đây”.

“Con chim họa mi ấy ra sao?”, Khâu Lão Lục hỏi riết tới.

“Chắc y bị ta đuổi quá gấp, cả cái lồng chim cũng không cần nữa, vung tay ném cho ta, còn mình thì nhảy một cái, nhảy vào phía sau con sư tử đá kia”.

Thẩm Thăng Y câu ấy vừa buông ra, ít nhất có mười mấy cái bóng người nhảy xổ về phía con sư tử đá bên phải.

Đều là con trai nhà họ Giả.

“Phía sau con sư tử quả nhiên có vết người ẩn nấp”, một đứa con trai nhà họ Giả lập tức kêu lên.

“Người đâu?”, Giả lão đại vội hỏi.

“Không có người!”

“Đương nhiên không có người! Họa Mi Điều có thể không hồ đồ như các người, các người lằng nhằng với Thẩm đại hiệp, y không nhân cơ hội trốn đi thì còn đợi đến lúc nào!”. Giả Nhân Nghĩa một bên đột nhiên quát một tiếng “Đừng có chường mặt ở đây nữa, rút hết ra cho ta!”

Đối với người cha này, đám con cái nhà họ Giả dường như đều có một phần kính sợ, tất cả vội vàng thu kiếm lại, đầu cúi gằm, xếp hàng một đi vào trong cửa.

Ánh mắt của Giả Nhân Nghĩa lúc ấy mới chuyển qua Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp “Mời!”

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp còn chưa nhấc chân, một chiếc xe bốn ngựa hoa lệ đã từ góc phố vòng ra phóng mau tới.

Trong thành Lạc Dương có nhiều nhà giàu.

Đó vốn không phải là chuyện gì lạ, vốn cũng không ai để ý, nhưng chiếc xe ngựa này lại dừng lại trước cổng nhà họ Giả, điều đó khiến cả Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp cũng bất giác ngoái nhìn.

Giả Nhân Nghĩa cũng mở to mắt, trong mắt đầy vẻ nghi cảm, giống như ngay cả y cũng không biết chiếc xe ngựa này vì sao tới đây.

Nhưng lại lịch chiếc xe thì y biết.

“Quái, tại sao xe ngựa của Trương Hồ Hầu lại tới trước cổng nhà ta”, y lẩm bẩm một mình, bất giác dời ra hai bước.

“Là xe ngựa của Trương Hồ Hầu à?”, Thẩm Thăng Y sững sốt quay lại.

Giả Nhân Nghĩa còn chưa lên tiếng, một người trung niên ăn mặc lối quần gia đã từ chỗ đánh xe nhảy xuống, lập tức hỏi “Vị nào là Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp?”

Công Tôn Tiếp quay mặt lại cười “Té ra là tới tìm người đấy”.

“Có chuyện gì?”, Thẩm Thăng Y bước lên một bước.

Người trung niên vội vàng khom lưng “Chủ nhân nhà ta mời Thẩm đại hiệp tới gặp nhau một lần”.

“Gặp nhau ở đâu?”

“Bích Ngọc trai”, người trung niên lại khom lưng lần nữa “Chủ nhân nhà ta đã chuẩn bị rượu ngon nhắm tốt ở Bích Ngọc trai”.

Thẩm Thăng Y đang định hỏi thêm, Công Tôn Tiếp bên cạnh đã chen vào “Xem ra bản lĩnh của Thẩm đại hiệp người quả thật cao hơn ta rất nhiều, ngay cả vị tài chủ lớn nhất Lạc Dương cũng tìm cơ hội gặp người một lần, mời người vài chén”.

“Ta đã gặp y rồi”.

“Ừa?”

“Nhưng rượu thì chưa có cơ hội uống”.

Giả Nhân Nghĩa cũng mở to mắt, trong mắt đầy vẻ nghi cảm, giống như ngay cả y cũng không biết chiếc xe ngựa này vì sao tới đây.

Nhưng lại lịch chiếc xe thì y biết.

“Quái, tại sao xe ngựa của Trương Hồ Hầu lại tới trước cổng nhà ta”, y lẩm bẩm một mình, bất giác dời ra hai bước.

“Là xe ngựa của Trương Hồ Hầu à?”, Thẩm Thăng Y sững sốt quay lại.

Giả Nhân Nghĩa còn chưa lên tiếng, một người trung niên ăn mặc lối quần gia đã từ chỗ đánh xe nhảy xuống, lập tức hỏi “Vị nào là Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp?”

Công Tôn Tiếp quay mặt lại cười “Té ra là tới tìm người đấy”.

“Có chuyện gì?”, Thẩm Thăng Y bước lên một bước.

Người trung niên vội vàng khom lưng “Chủ nhân nhà ta mời Thẩm đại hiệp tới gặp nhau một lần”.

“Gặp nhau ở đâu?”

“Bích Ngọc trai”, người trung niên lại khom lưng lần nữa “Chủ nhân nhà ta đã chuẩn bị rượu ngon nhắm tốt ở Bích Ngọc trai”.

Thẩm Thăng Y đang định hỏi thêm, Công Tôn Tiếp bên cạnh đã chen vào “Xem ra bản lĩnh của Thẩm đại hiệp người quả thật cao hơn ta rất nhiều, ngay cả vị tài chủ lớn nhất Lạc Dương cũng tìm cơ hội gặp người một lần, mời người vài chén”.

“Ta đã gặp y rồi”.

“Ủa?”

“Nhưng rượu thì chưa có cơ hội uống”.

“Rượu của vị tài chủ lớn nhất thành Lạc Dương ấy đương nhiên cũng không kém ở đây đâu”.

“Cho dù là nước sông, nhưng y đã mời thì ta cũng phải đi”.

“Ủa?”

“Y đưa ta năm ngàn lượng vàng, muốn ta đưa tới cho y một con chim họa mi, nhưng hiện tại ta vẫn chưa tìm được con chim họa mi ấy cho y”.

“Năm ngàn lượng vàng? Chẳng trách gì người lại ra sức như thế”.

“Không có năm ngàn lượng vàng, ta cũng ra sức như thế thôi”.

“Ủa?”

“Tối hôm qua Trương Kim Phụng con gái Trương Hồ Hầu chết dưới kiếm của Họa Mi Điều ở Phi Mộng hiên, thi thể mờ sáng lại đi vào khách sạn chỗ ta ở trọ, nằm lẩn ra trên giường của ta”, Thẩm Thăng Y trừng mắt nhìn Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất “Nếu ta tìm không ra con chim họa mi ấy, thì hai vị Đại bổ đầu này là kẻ đầu tiên không chịu bỏ qua cho ta!”

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất không chờ Thẩm Thăng Y nhìn tới đã cúi gằm xuống.

Công Tôn Tiếp liếc Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất một cái, rồi đưa mắt nhìn qua mặt Thẩm Thăng Y “Quả nhiên người gặp không ít phiền phức, có điều có năm ngàn lượng vàng thì hay rồi, loại phiền phức này cả ta cũng cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc là ta không có bản lãnh như người”.

Công Tôn Tiếp còn đang định nói gì nữa, người trung niên kia chợt quay qua vái y một vái “Vị này có phải là Công Tôn đại hiệp không?”

Công Tôn Tiếp lập tức ngăn ra “Người cũng biết ta à?”

Người trung niên lắc đầu “Chủ nhân nhà ta biết”.

“Ủa?”

“Chủ nhân nhà ta thích kết giao với anh hùng hào kiệt, nên đã phân phó, nếu gặp Công Tôn đại hiệp, cũng mời tới gặp nhau một lần”.

“Ủa?”, Công Tôn Tiếp vội hỏi “Chủ nhân của người hiện tại ở đâu?”

Người trung niên cười một tiếng không đáp.

“Ta lại có chút nghi ngờ rằng hiện tại y đang trên xe”.

Người trung niên vẫn chỉ cười không đáp.

Công Tôn Tiếp nhìn qua Thẩm Thăng Y “Xem ra khí vận của ta không kém gì người, biết đâu vị Trương đại gia kia cũng tặng ta năm ngàn lượng vàng”.

Thẩm Thăng Y cười.

“Cho dù không có năm ngàn lượng vàng ta cũng phải đi một chuyến”.

“Người cũng hứng thú đối với vụ này à?”

“Rất hứng thú”.

Công Tôn Tiếp bên này vừa dứt lời, người trung niên bên kia đã bước tới cạnh thùng xe, mở cửa xe ra “Mời hai vị lên xe”.

Giả Nhân Nghĩa lập tức bước lên ba bước “Hai vị...”.

“Có cơ hội bọn ta sẽ trở lại”, Công Tôn Tiếp câu ấy buông ra, chân đã nhấc lên bước tới ba bước, nhấc chân bước vào trong xe.

Bước chân vừa nhấc lên, thân hình Công Tôn Tiếp đột nhiên khựng lại, nhưng cũng chỉ khựng lại một thoáng, lại tiếp tục bước vào trong xe.

Thẩm Thăng Y cũng bước theo vào trong xe.

Người trung niên đóng cửa xe xong, mới vòng lên trước xe, nhảy lên chỗ đánh xe.

Một tiếng quát khê, bốn con ngựa cất vó phóng đi.

Giả Nhân Nghĩa vẫn không cản trở, đến lúc chiếc xe vòng qua góc đường, y mới quay lại nhìn vào hai người Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất, da cười thịt không cười nói “Hai vị đại hiệp không nề mặt, hai vị Đại bổ đầu thì sao?”

“Thẩm đại hiệp mà có ở đây, bọn ta ăn theo uống một chén còn có chuyện mà nói, nhưng Thẩm đại hiệp không có ở đây, bằng vào hai người bọn ta, làm sao dám làm phiền Giả đại gia”. Khâu Lão Lục cũng là một người hiểu rõ việc đời, lập tức vội vàng cáo lui.

Tào Tiểu Thất đương nhiên cũng theo Khâu Lão Lục.

Giả Nhân Nghĩa cũng không nói gì nhiều, cũng tùy ý Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất, ánh mắt lại chuyển qua phía chiếc xe ngựa phóng đi.

“Rốt lại Trương Hổ Hâu tìm họ để làm chuyện gì?”. Y mắt đầy vẻ nghi cảm, mặt đầy vẻ nghi cảm.

* * * * *

“Rốt lại người tìm ta để làm gì?”, Thẩm Thăng Y cũng nghi cảm.

Y vẫn đang ngồi trong xe.

Ngoài Công Tôn Tiếp, trong xe còn có một người nữa.

Người này này giờ vẫn trong xe.

Công Tôn Tiếp một bước bước lên xe, thì nhìn thấy người ấy, nên thân hình y mới đột nhiên khựng lại.

Nếu không phải người ấy trên mặt đầy vẻ tươi cười, thì cho dù ám khí không phóng ra, thân hình y cũng đã lật trở ra.

Hiện tại y ngồi trong xe, đối diện với người ấy.

Người ấy hiện vẫn đầy vẻ tươi cười.

Câu ấy của Thẩm Thăng Y là nói với người ấy.

Người ấy cũng chính là chủ nhân Bích Ngọc trai, tài chủ đứng đầu Lạc Dương Trương Hổ Hâu.

Trương Hổ Hâu cười cười nhìn Thẩm Thăng Y “Ta biết người vất vả suốt một buổi sáng, trong bụng nhất định đã rất đói, nên tới mời người, cũng để giải quyết vấn đề này cho người”.

“Người biết à?”

“Sáng nay ta gặp người, người vẫn ăn mặc chỉnh tề, hiện tại thì thậm chí chỉ còn một chiếc áo đơn, cho dù ta không đi theo người, chỉ nhìn thấy tình hình hiện tại của người thì cũng đã đoán ra được vài phần”.

“Người đi theo ta à?”, Thẩm Thăng Y sững sốt.

Trương Hổ Hâu thông thả lật tấm chăn gấm đắp trên người ra, chỉ thấy y mặc một bộ y phục màu trắng như tuyết bó sát vào người, ở trên còn thấp thoáng mấy đốm nước.

Sáng nay hoàn toàn không có mưa.

Thời tiết này căn bản cũng không thể có mưa.

Mấy đốm nước ấy đương nhiên chính là tuyết tan ra.

Loại người có thân phận như Trương Hổ Hầu, thì lẽ ra trên người không thể có hiện tượng như thế.

Loại y phục ấy càng không phải là loại y nên mặc.

Rõ ràng y đã đi ra ngoài một chuyến.

Thẩm Thăng Y trở mắt.

Trương Hổ Hầu lập tức thò tay vào góc thùng xe lấy ra một hồ rượu, ba cái chén.

“Chúng ta cứ uống trước một chén rồi sẽ nói chuyện”, y lại đích thân rót hai chén cho Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp, đưa tới trước mặt hai người.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp quả thật có chút được thương thành sợ.

Rượu trong vắt mà thơm lừng.

Uống xong một chén, sắc mặt ba người đều dễ coi hơn rất nhiều.

Trương Hổ Hầu ung dung đặt chén rượu xuống, hít vào một hơi, chợt hỏi Thẩm Thăng Y “Đây là lần thứ mấy người tới Lạc Dương?”

“Lần đầu tiên”.

“Chắc người không biết nhiều về tình hình ở đây”.

“Hoàn toàn không nhiều”.

“Ta nghe nói người vừa vào phủ Ứng Thiên, trong một đêm đã phá được mười tám vụ án, bắt được Bạch Tri Thù”.

“Đó hoàn toàn là tình cờ”.

“Ta cũng nghĩ đó có thể là một sự tình cờ, mà loại tình cờ ấy chưa chắc đã có khả năng phát sinh lần nữa, người có thể bắt được con nhện trắng ở phủ Ứng Thiên nhưng chưa chắc bắt được con chim họa mi ở thành Lạc Dương”.

“Chuyện đó ta lại nghĩ không ra”.

“Cái gì?”

“Nếu đã như thế, tại sao người lại còn phải tốn cho ta một vạn lượng vàng?”

Trương Hổ Hầu cười một tiếng “Quả thật ta có chỗ cần người giúp đỡ”.

“Ừa?”

“Việc người trong một đêm dùng trí bắt được Bạch Tri Thù thì mọi người đều biết, nhưng lời đồn đại lại khác nhau, chỉ nói ở đây cũng đã có tới mấy câu chuyện, theo ta thấy đại danh hoặc chân dung của người sớm muộn gì cũng sẽ được mang tới bàn thờ trong nhà môn”.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

“Cho nên người vừa vào tới Lạc Dương, hai người bạn Khâu Lão Lục Tào Tiểu Thất đã tìm tới người, nếu quả ta là Họa Mi Điếu, biết được người nhúng tay vào vụ này, sẽ tiên hạ thủ vi cường, nhất định ta sẽ tìm cơ hội, nghĩ trước cách đối phó với người”.

“Họa Mi Điếu chưa chắc đã biết chuyện ấy”.

“Người chưa ra khỏi khách sạn, chuyện ấy đã đồn ra khắp Lạc Dương, chuyện ta trọng thưởng một vạn lượng vàng nhờ người tìm hung thủ cũng đã đồng thời đồn đại khắp nơi”.

“Nhanh thế à?”

“Là ta cho đồn đại tin ấy ra, làm sao mà không nhanh?”

“Người à?”

“Ta làm thế vì muốn tin tức ấy mau lẹ truyền tới tai Họa Mi Điều”.

“Ủa?”

“Họa Mi Điều càng biết chuyện ấy sớm, thì sẽ càng tới ám toán người sớm”.

“Thế là sao?”

“Ta rời khỏi khách sạn, rời khỏi Cố Hoàn Ba, tìm một chỗ thay bộ y phục này rồi vội vàng trở lại bên cạnh khách sạn ngắm ngẫm giám thị, Họa Mi Điều không tới tìm người còn khá, nếu tới tìm người, là sẽ rơi vào sự giám thị của ta”.

“Ủa?”, Thẩm Thăng Y sức hiểu ra.

“Đó gọi là Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau”.

“Ta là con ve sầu ấy à?”

Trương Hổ Hâu gật đầu “Thật ra nếu nói Họa Mi Điều bắt Thẩm Thăng Y, Trương Hổ Hâu rình phía sau cũng không có gì không được”.

“Người là lợi dụng ta để dụ con chim họa mi kia xuất hiện à?”, Thẩm Thăng Y không kìm được dở khóc dở cười.

“Phải”, Trương Hổ Hâu thẳng thắn thừa nhận “Chuyện này lẽ ra phải nói trước với người một tiếng, nhưng nếu ta nói ra trước, chỉ e chưa chắc người đã ưng thuận”.

“Ồ”.

“Cho nên ta chỉ đành chờ đến hiện tại mới nói ra, đành chờ việc xảy ra rồi tạ lỗi với người”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu.

“Ta làm như thế hoàn toàn đều vì muốn mau lẹ giết chết hung thủ cường gian giết chết con gái ta”, Trương Hổ Hâu khuôn mặt tươi cười trong chớp mắt đầy vẻ bi phẫn, nghiêng răng nghiêng lợi đập bàn một cái “Ta chỉ có một đứa con gái là Kim Phượng”.

“Ta biết”, Thẩm Thăng Y khẽ chép miệng, lại có chút thông cảm với Trương Hổ Hâu.

“Nếu đổi là ta cũng có thể như thế”, Công Tôn Tiếp bên cạnh cũng khẽ thở dài một tiếng, nỗi bi phẫn trong lòng y hoàn toàn không thua kém gì Trương Hổ Hâu.

“Bây giờ người nói ra thì chắc đã phát hiện được gì rồi”, Thẩm Thăng Y nói ngay.

Trương Hổ Hâu thở dài một tiếng “Những sự việc phát sinh sáng hôm nay quả thật rất nhiều”.

“Đúng là rất nhiều”, Thẩm Thăng Y cũng đồng tình.

“Từ lúc người rời khách sạn, ta luôn luôn theo sau lưng người”.

“Thế mà ta lại không hề phát giác ra”.

“Bộ y phục này, lại thêm băng tuyết che mờ, người muốn phát giác ra quả thật không phải dễ đâu”, trên khuôn mặt bi phẫn của Trương Hổ Hâu thoáng nét cười.

Trong nét cười ấy cũng không biết gói ghém bao nhiêu cay đắng.

Với tuổi tác và thân phận của y, một người luôn luôn ăn sung mặc sướng, lại chịu xông pha gió tuyết, lại chịu núp trong băng tuyết, một phần nhân nại ấy cũng không thể nói là không dễ mà có.

Sự bi phẫn kia sâu nặng thế nào, có thể nghĩ mà biết được.

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn Trương Hổ Hâu, lắc lắc đầu “Xem ra ta còn thoải mái hơn người nhiều”.

“Nhưng phần sức lực người bỏ ra nhất định không ít hơn ta”.

“Thời tiết thế này hoạt động gân cốt một lúc cũng chưa chắc không phải là chuyện không hay”.

“Có điều phương pháp hoạt động gân cốt ấy không khỏi hơi nguy hiểm”.

“Cặp Phi Sương kiếm của Tuyết Y Nương, ba mươi sáu ngọn Liệt Diệm tiền của Mãn Thiên Tinh vốn là trò chơi nguy hiểm”.

“Nhất là Liệt Diệm tiền của Mãn Thiên Tinh phải không?”

“Ồ”, Thẩm Thăng Y hai tay bóp lại, mừng rỡ lại có mồ hôi lạnh “Nhưng bất kể thế nào, hiện tại ta tìm y thì vẫn hay hơn để ba tháng sau y tìm ta”.

“Hay hơn nhiều”.

“Ba tháng sau y tìm ta, thì người chết chưa chắc là y mà có thể là ta”.

“Ba tháng sau cũng thế, ba mươi ngày sau cũng thế, y sẽ không tới tìm ngươi nữa rồi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu.

Mãn Thiên Tinh đã là một người chết.

Người chết không thể sống lại.

“Đó đại khái chính là cái người ta vẫn nói trong cái lùm có cái lùm”.

“Lúc ấy người có ở đó à?”

“Có”.

“Việc Họa Mi Điều tập kích ta ngươi cũng nhìn thấy?”

“Ta vốn là theo dõi y từ phía sau”.

“Đó đúng là Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau”. Thẩm Thăng Y không kìm được cười lớn, cười xong hất mặt lên “Con chim sẻ nhà ngươi lại để cho con bọ ngựa kia đâm con ve sầu ta một kiếm à?”

“Ta biết chắc là con ve sầu ngươi không để cho con bọ ngựa kia đắc thủ mà”.

“Khó nói lắm”.

“Không có chút gì khó nói cả, khiêu chiến với Tổ Kinh Hồng, liên tiếp đánh bại Kim Ty Yến, Liễu Mi Nhi, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ứng Kiếm công tử, một mình giết mười ba sát thủ, về võ công của ngươi ta không có lý do gì mà không tin tưởng”.

“Vậy tại sao ngươi lại trở mặt ra nhìn con chim họa mi kia xa chạy cao bay?”

“Y chạy không được, bay không được đâu”.

“Ngươi đã nói muốn mau lẹ tìm ra hung thủ, tìm được rồi lại để y chạy, ta quả thật không hiểu ngươi có ý gì đấy”.

Trương Hồ Hầu im lặng ngồi nghe, im lặng nhìn qua, đến khi Thẩm Thăng Y nói xong rồi, mới từng tiếng từng tiếng buông ra “Ta tin chắc Họa Mi Điều không phải là hung thủ cường gian giết chết con gái ta”.

“Ừa?”

“Hung thủ là một con chim họa mi khác”.

“Con chim họa mi ấy là người nào, hiện đang ở đâu?”

“Ta còn chưa dám khẳng định”.

“Chỉ là nghĩ trong bụng thôi phải không?”

Trương Hồ Hầu khẽ gật đầu.

“Lúc nào ngươi mới có thể khẳng định?”

“Chiều tối hôm nay”. Trương Hồ Hầu quả quyết gật đầu “Đến chiều hôm nay, sự tình bất kể thế nào cũng phải có một lời giải đáp”.

“Ừa?”

“Lúc Họa Mi Điểu xuất hiện ở Phi Mộng hiên ta cũng có ở đó”, Trương Hổ Hầu chợt nói qua chuyện khác.
“Người nhìn thấy tất cả à?”

Trương Hổ Hầu cười một tiếng “Y mở lồng thả con chim họa mi bay ra, còn mình thì lăn tròn một vòng núp vào phía sau một đồng tuyết bên cạnh”.

Thẩm Thăng Y khuôn mặt dường như đỏ lên “Ta lại đuổi theo...”.

“Bằng vào khinh công của ngươi, ta nghĩ nhất định có thể đuổi kịp con chim họa mi biết bay ấy”.

“Chuyện đó tính ra ta vẫn chưa làm được”.

“Về sau ngươi tới Trùng Nhị các một lúc phải không?”

“Ngươi biết à?”

“Cho dù ta còn chưa nghĩ tới, nhưng đuổi theo con chim họa mi thì ta cũng sẽ tới Trùng Nhị các một chuyến”.

“Ngươi luôn luôn theo sau con chim họa mi ấy à?”

Trương Hổ Hầu nói “Đến lúc ngươi đuổi theo con chim họa mi ấy ta mới thôi”.

“Ừa?”

“Có người đuổi theo là đủ rồi, huống hồ Bích Ngọc trai cách Lạc Nguyệt đường hoàn toàn không xa”.

“Lúc ấy ngươi bèn trở về Bích Ngọc trai tìm xe ngựa tìm tới đây chứ gì?”

“Ngồi xe vẫn tốt hơn đi bộ chứ”.

“Tại sao ngươi biết có thể tìm được ta ở đây?”

“Một phần là đoán, một phần là vì tới chỗ khách sạn trước cổng nhà họ Giả, thì ta sẽ về khách sạn tìm ngươi, chờ ngươi”.

“Xem tình hình thì ngươi đã nắm được đầu mối rồi”.

“Có thể nói như thế, nhưng chỉ là có thể, còn chưa thể khẳng định. Tốt nhất là ngươi kể hết sự tình ở Trùng Nhị các và Lạc Nguyệt đường cho ta nghe đã”.

“Chuyện đó thì tính ra ta vẫn còn nhớ rất rõ”.

* * * * *

Thẩm Thăng Y quả nhiên còn nhớ rất rõ.

Y kể lại vô cùng rõ ràng, Trương Hổ Hầu lại tựa hồ còn hiềm chưa cặn kẽ, thỉnh thoảng lại ngắt lời Thẩm Thăng Y, hỏi thêm vài câu.

Xe ngựa rốt lại đã dừng.

Những điều Thẩm Thăng Y cần nói đã nói hết rồi, Trương Hổ Hầu dường như cũng không còn gì để hỏi thêm, khoanh tay trước ngực, ngơ ngẩn nhìn lên nóc xe.

Đột nhiên y cười vang lên.

“Nghĩ ra rồi à?”, Thẩm Thăng Y vội hỏi.

“Không còn gì đơn giản hơn, trong lòng ta hiện tại quả thật giống như một đồng cỏ rồi, đó là vì nghĩ tới nghĩ lui cũng không có đầu mối, ta mới thấy buồn cười”, Trương Hổ Hầu cười lớn “Nhưng đến chiều nay, sự tình bất kể thế nào cũng sẽ được giải quyết”.

“Chiều hôm nay à?”

“Ờ”, Trương Hổ Hầu sờ sờ cằm “Chiều nay ta phải chuẩn bị rượu thịt ở Phi Mộng hiên, tiếp đón ba người”.

“Ba người nào?”

“Cổ Hoành Ba, Tuyết Y Nương, Giả Nhân Nghĩa”.

“Họ đều tới sao?”

“Nhất định tới mà”, lời lẽ của Trương Hổ Hầu đầy vẻ tự tin.

Thẩm Thăng Y nói “Cổ Hoành Ba là chủ nhân Phi Mộng hiên, cho dù người không mời y, y cũng ở Phi Mộng hiên, nhưng Tuyết Y Nương thì khác”.

“Có gì khác?”

“Tuyết Y Nương là chủ nhân Trùng Nhị các, không phải chủ nhân Phi Mộng hiên”.

“Việc làm ăn của Phi Mộng hiên và Trùng Nhị các đều khá lớn, nhưng người đã từng thấy qua loại chủ nhân làm ăn lớn như thế ở lì trong cửa hàng suốt năm chưa?”

“Chuyện đó thì dường như hiếm thấy”.

“Hai người Cổ Hoành Ba và Tuyết Y Nương đều ở lì trong Phi Mộng hiên và Trùng Nhị các suốt năm”.

“Người là nói họ hoàn toàn không phải chủ nhân thực sự của Phi Mộng hiên, Trùng Nhị các phải không?”

“Thì cũng như Mãn Thiên Tinh hoàn toàn không phải là chủ nhân thực sự của Lạc Nguyệt đường”. Trương Hổ Hầu vuốt râu cười khê “Chưa được sự đồng ý của ta, thì chuyện lớn bằng trời ba người bọn họ cũng không dám tự ý rời xa Phi Mộng hiên, Trùng Nhị các, Lạc Nguyệt đường”.

“Người...”.

“Ta mới là chủ nhân thực sự của Phi Mộng hiên, Trùng Nhị các, Lạc Nguyệt đường”.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp bắt giác sững sờ.

“Với danh dự, địa vị của ta trong thành Lạc Dương thì ba nơi làm ăn ấy không phải là ta nên làm, nên trước nay ta đều chỉ ngậm ngẫm chỉ huy, không chế”.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp hoàn toàn không khó gì để hiểu được tâm lý ấy.

“Ta trước sau mở bốn nơi kinh doanh trong thành Lạc Dương, Bích Ngọc trai còn tính là một nơi đường hoàng chính đáng, nên ta đích thân chủ trì, Phi Mộng hiên thì còn qua qua quýt quýt, nên Cổ Hoành Ba có thể theo ta ra vào khi cần thiết”.

Thẩm Thăng Y đến hiện tại tính ra đã biết tại sao Cổ Hoành Ba lại lấy lòng, lại cung kính Trương Hổ Hầu như thế.

“Hai nơi Trùng Nhị các, Lạc Nguyệt đường thì khác, hai nơi ấy tuy đều là nơi kiếm tiền, nhưng không có gì là vinh dự, đối với ta mà nói, thứ nhất là không hy vọng con gái mình biết cha nó mở sòng bạc, mở kỹ viện”.

Một người chỉ cần còn có nhân tính đều biết suy nghĩ cho con cái mình. Con người Trương Hổ Hầu rõ ràng không phải tốt đẹp gì, nhưng chưa chắc đã không phải là một người cha tốt.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp cùng thở dài một tiếng.

“Muốn kinh doanh hai nơi đó cũng không phải dễ, tuy ta cũng có vài chiêu, nhưng rốt lại cũng không tiện đích thân ra mặt xuất thủ, nhất định phải tìm hai người có thể ra mặt xuất thủ thu xếp giúp ta, hai người ấy không chỉ võ công phải cao cường, mà còn phải làm ăn được về hai mặt ấy, Mãn Thiên Tinh, Tuyết Y Nương đều là ứng viên lý tưởng”.

“Khó mà được họ đều tình nguyện làm việc giúp người”, Thẩm Thăng Y khê chép miệng “Mãn Thiên Tinh, Tuyết Y Nương rốt lại đều là một trong năm đại cao thủ nổi tiếng Giang Nam”.

“Ta hoàn toàn không xử tệ với họ”, Trương Hổ Hầu hững hờ cười một tiếng.

“Cho dù không nói ta cũng biết nhất định người không xử tệ với họ”.

“Bằng vào một thân bản lãnh của họ, nếu không muốn ở lại, ta cũng không có cách nào, nhưng đã chịu ở lại, thì đương nhiên là vì vừa ý với sự đãi ngộ của ta, vừa ý với công việc ấy, vừa ý với một ông chủ như ta,

vậy thì một ông chủ như ta ra lệnh, họ sẽ nghe theo lời ta phân phó, hướng hồ...", Trương Hổ Hầu ngừng lại một lúc "Ta chẳng qua chỉ là mời họ tham gia một bữa tiệc".

"Còn Giả Nhân Nghĩa thì sao?"

"Giả Nhân Nghĩa tuy không phải thuộc hạ của ta, nhưng cũng không tới không được".

"Tại sao thế?"

"Chiều nay người sẽ biết".

"Ta cũng được dự bữa tiệc ấy à?"

"Người không dự không được, người còn chưa giúp ta bắt được hung thủ cường gian giết chết con gái ta".

"Người còn định mời ai nữa?". Công Tôn Tiếp đột nhiên hỏi chen vào.

"Người".

"Chuyện này dường như không có liên quan gì với ta".

"Chẳng lẽ người đã hết hứng thú với con chim họa mi kia rồi à?"

"Mục đích của người hoàn toàn không phải ở con chim họa mi ấy".

"Đến lúc thì con chim họa mi ấy cũng sẽ xuất hiện".

Công Tôn Tiếp hai mắt lập tức sáng lên.

"Tôi Bích Ngọc trai rồi", Trương Hổ Hầu dường như đến hiện tại mới biết xe ngựa đã dừng lại "Trước khi giải quyết một chuyện lớn, ta vẫn thích buông thả cơ thể đầu óc một phen cho thật thoải mái, lúc xe ngựa ra khỏi cửa, ta đã dặn gia nhân chuẩn bị rượu ngon nhắm tốt, đón ca nữ Di Hồng viện tới, ca nữ Di Hồng viện nổi tiếng khắp Lạc Dương, thiếu mất Trân Châu chắc chắn sẽ rất kém vui, nhưng nếu không yêu cầu cao quá thì cũng không phải không có chỗ khả quan".

"Rượu ngon nhắm tốt, hát hay múa nhẹ, cả ta cũng bắt đầu động tâm rồi", Công Tôn Tiếp ánh mắt càng sáng hơn, nghiêng người đẩy cánh cửa xe.

Quả nhiên đã tới Bích Ngọc trai.

Xe ngựa dừng trong tiền viện Bích Ngọc trai, trước đại sảnh.

Khu tiền viện rộng rãi quả thật có thể chứa được xe ngựa, đại sảnh thì quy mô càng to lớn, khí phái hoa lệ.

Hai bên đại sảnh có hai hàng ca nữ, đều là thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Trương Hổ Hầu nhìn thấy cười một tiếng "Tiểu cô nương Di Hồng viện quả nhiên đã tới".

Người trung niên kia ứng tiếng xuất hiện ngoài cửa xe, vái một cái cơ hồ rạp đất "Bẩm lão gia, đã tới lâu rồi".

"Được", Trương Hổ Hầu nhắc chân bước ra khỏi xe.

Bên ngoài xe, ngoài người trung niên, xếp hàng chữ nhất hai bên ít nhất cũng có hai mươi gia đình đứng chờ nghe lệnh.

Gió như đao thổi tới, tuyết như mưa bay lượn, bấy nhiêu người đứng chờ trong gió tuyết, mà không hề có một tiếng hờn oán.

Công Tôn Tiếp là người thứ hai bước ra khỏi xe.

"Gió lớn quá, tuyết lớn quá", y rụt cổ lại, dáng vẻ giống như muốn co người vào trong xe.

Trương Hổ Hầu hỏi một tiếng "Công Tôn đại hiệp từ Giang Nam tới à?"

"Nhà ta ở Giang Nam".

"Giang Nam so với ở đây thì thế nào?"

“Hay hơn nhiều”.

“Vào tối sảnh đường Công Tôn đại hiệp sẽ rất dễ dàng có cảm giác như đang ở Giang Nam lúc tháng ba”.

“Đó giống như chuyện thần thoại”, Công Tôn Tiếp phủi mấy bông hoa tuyết rơi trên vạt áo.

* * * * *

Hoàn toàn không phải chuyện thần thoại.

Giang Nam lúc tháng ba, cỏ cao oanh liệt.

Ở đây tuy không có cỏ cao, nhưng có thảm Ba Tư.

Tấm thảm cơ hồ rộng bằng cả tòa sảnh đường.

Bầy oanh ở Di Hồng viện đang múa liệt trên tấm thảm.

Bốn góc tấm thảm đặt bốn chiếc lò sưởi lớn.

Lửa nóng nhảy nhót, trong sảnh đường quả thật còn ấm áp hơn cả Giang Nam lúc tháng ba.

Công Tôn Tiếp phanh áo ra, nằm xuống tấm thảm, cạnh người là một cái khay cực kỳ tinh xảo, trên khay đặt đầy rượu thịt tinh khiết ngon lành.

Tay trái y đi đi lại lại giữa khay và miệng, tay phải cầm hồ rượu cũng ra sức chào mời miệng y.

“Ta hiện tại chỉ hy vọng có thêm một cánh tay”. Y lại vẫn có thời gian để nói.

“Để làm gì?”, Thảm Thăng Y đang bên cạnh, bộ dạng so ra cũng không khác Công Tôn Tiếp bao nhiêu.

“Mang quạt ra”, Công Tôn Tiếp dốc vào miệng một ngụm rượu lớn “Để thêm một lúc chắc ta sẽ biến thành một con gà, một con gà vừa bị luộc chín”.

Trương Hồ Hạo quay qua cười lớn “Theo như người nói, thì chỗ ta chính là Giang Nam lúc tháng sáu, chứ không phải tháng ba”.

“Ở đây vốn không giống Giang Nam lúc tháng ba”.

“Ừa?”

“Giang Nam lúc tháng ba én kêu oanh hót, ở đây tuy oanh oanh én én nhưng nghe tới nghe lui thì chỉ có ba con bò đực rống”.

“Giọng ta trước nay vốn không kém, tại sao người lại nghe ra là tiếng bò rống?”. Thảm Thăng Y làm ra vẻ bất bình.

“Ta cơ hồ quên mất chuyện ấy”, Trương Hồ Hạo tiếng cười càng lớn “Bọn con gái nhỏ ở Di Hồng viện vốn không phải chỉ biết giờ tay giẫm chân thôi đâu”.

Câu ấy vừa buông ra, một cô gái nhỏ đã quay lại cười “Trương đại gia muốn bọn ta hát bài gì?”

Trương Hồ Hạo như đang suy nghĩ, tiếng cười chợt ngừng “Các cô có biết khúc Mã Ngọc Lang quá cảm hoài ân Thái trà ca của Tăng Thụy Khanh không?”

“Trương đại gia muốn nghe khúc ấy à?”

“Ở đây tuy ấm áp như Giang Nam lúc tháng ba, nhưng rốt lại đã vào mùa đông, hát một khúc mùa đông thì hợp”.

Các ca nữ của Di Hồng viện đều đổi điệu múa, cất giọng cùng hát.

Mây son tằm tối hoa băng nở, mai tươi tả liễu quay cuồng..

Lòng cảm thương, còn vấn vương...

Mòn mỗi tình tiếc nhớ, tha thiết uống tâm trường,

Chưa từng quên, sầu muôn mối, lệ ngàn hàng,

Đóng sánh đường, nhốt mùi hương,

Tiêu sơ cảnh vật giúp thê lương, mai trúc im lời

duyên bề bàng, tâm tình hoài hận tới sầu hương...

“Làng sâu đâu sánh làng say được, Tâm tình hoài hận tới làng say”, Trương Hồ Hẫu lập tức cười lớn, trong tiếng cười dốc cạn một bầu rượu vào miệng, lật tay ném cái bầu ra.

Bình một tiếng, bầu rượu vỡ nát dưới vách.

Một thanh Ngư Luân Tử Kim đao treo trên vách cũng bị hất tung ra, bay xuống tấm thảm, trước tay trái Trương Hồ Hẫu.

Trương Hồ Hẫu cầm đao vào tay, tuốt đao ra tay. Trong lò sưởi lửa nhảy nhót, lửa sáng rực.

Thanh đao chênh chếch phản chiếu ánh lửa, sáng rực hơn cả ánh lửa.

4. Chương 4: Thủy Hiên Quần Hiệp Hợp, Bể Lửa Một Gươm Bay

Trong lò sưởi lửa nhảy nhót, lửa sáng rực.

Nhưng đao đang trong vỏ, ánh đao cũng giấu trong vỏ.

Trương Hồ Hẫu tay trái cầm đao, tay phải hoàn toàn chưa tuốt đao, mà chỉ đặt trên đầu gối.

Đao vốn trong áo, nhưng Trương Hồ Hẫu ngồi xếp bằng trên giường mới lộ ra, đao mới cầm trong tay.

Vừa thấy Trương Hồ Hẫu mang đao trong người, cầm đao trong tay, Cố Hoành Ba lập tức biến sắc.

Tuyết Y Nương sắc mặt hoàn toàn không khó coi như Cố Hoành Ba.

Hai người bọn họ ít nhất cũng đã năm năm không thấy Trương Hồ Hẫu mang đao trong người, cầm đao trong tay.

Giả Nhân Nghĩa tuy không biết chuyện ấy, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của ba người Trương Hồ Hẫu, Tuyết Y Nương, Cố Hoành Ba, cũng đoán ra có thể có chuyện gì phát sinh, đại khái có liên quan tới mình, nên sắc mặt của y dường như cũng có chỗ không được tự nhiên.

Công Tôn Tiếp vui vẻ nhất, vốn đang tươi cười, nhưng hiện tại sắc mặt cũng trở nên căng thẳng, bàn tay cũng không biết đã nắm chặt chuỗi kiếm từ lúc nào.

Động tác ấy khiến cho không khí vốn căng thẳng lập tức trở nên căng thẳng hơn ba phần. Trong sáu người tựa hồ chỉ có Thẩm Thăng Y sắc mặt bình thường nhất, tay trái y chưa đặt lên chuỗi kiếm, tay phải cũng chỉ đặt lên chiếc ghế nhỏ, nghiêng nửa đầu qua, đôi mắt nửa khép nửa mở, giống như còn chưa tỉnh rượu hẳn, lúc nào cũng có thể say lún xuống đất lún nữa.

Tính ra y cũng còn nhận ra trước mắt có bao nhiêu người tới, bấy nhiêu người tới, tính ra Trương Hồ Hẫu hoàn toàn không phải khoác lác.

Lúc xế chiều ba người bọn họ mới lên xe rời Bích Ngọc trai, dọc đường Trương Hồ Hẫu mới phát thiệp mời, nhưng xe ngựa vừa tới Phi Mộng hiên, đã thấy hương xa bảo mã của Trùng Nhị các phóng tới phía sau.

Họ vừa vào tới Phi Mộng hiên, ngồi chưa yên chỗ, Giả Nhân Nghĩa cũng đã phóng ngựa tới. Cố Hoành Ba đương nhiên đã sớm chờ ở Phi Mộng hiên. Sảnh chính trong Phi Mộng hiên rất rộng rãi, nhưng ngoài hai lò sưởi còn thêm hai lò sưởi nữa, lại thêm một chiếc giường thêu, bảy tấm nệm mềm, tám cái bàn, nên sảnh chính tựa hồ vừa đủ dùng.

Trương Hồ Hẫu ngồi xếp bằng trên giường thêu, trong bảy cái nệm mềm đã có Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp, Giả Nhân Nghĩa, Tuyết Y Nương, Cố Hoành Ba ngồi, vẫn còn hai cái để trống.

Số nệm là do Trương Hổ Hâu sai đặt sẵn.

Xem ra y muốn mời tất cả bảy người.

Đã có năm người tới, chỉ còn thiếu hai người.

Ai cũng muốn biết hai người còn lại là ai, Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp cũng không phải ngoại lệ. Hai người bọn họ nhớ rất rõ trên đường Trương Hổ Hâu chỉ ra lệnh phát thiệp mời hai người.

Lệnh miệng là do người trung niên quản gia kia đưa đi, chẳng qua chỉ là sai Cố Hoàn Ba ở Phi Mộng hiên chuẩn bị tiếp khách ở sảnh chính.

Hai tấm thiệp mời kia là đưa tới Tuyết Y Nương, Giả Nhân Nghĩa.

Tính tất cả, chỉ có sáu người.

Hiện tại còn hai chiếc nệm. Hai chiếc nệm này chẳng lẽ được chuẩn bị cho hai con chim họa mi?

Vừa nghĩ tới Họa Mi Điếu, Công Tôn Tiếp tâm thần lại chấn động.

Trong hiên ấm áp, ngoài hiên lạnh lẽo.

Cửa vẫn còn mở rộng, từ trong nhìn ra một màu tối tăm, ngay cả hoa tuyết đầy trời phản chiếu ánh lửa cũng chỉ mờ mờ xám xịt.

Trương Hổ Hâu nhìn lên bầu trời tối tăm, nhìn ra hoa tuyết bay bay, chợt cười một tiếng “Gió bắc lạnh lẽo, hai vị đứng ngoài cửa sao không vào đi?”

Hai người mập mập lùn lùn ứng tiếng xuất hiện ngoài cửa.

Giang Ngư, Từ Khả.

“Bọn ta đang chờ đại gia phân phó”, Giang Ngư, Từ Khả cùng khom lưng “Dám hỏi tối nay đại gia muốn dùng rượu gì, thức ăn gì?”

“Rượu thịt khoan đã, cứ vào đây cho ta”.

“Đại gia đã phân phó, há dám không tuân lệnh?”. Hai người Giang Ngư, Từ Khả nhấc chân bước vào hiên.

“Thế mới phải, đóng cửa lại cho ta, đừng để gió thổi lạnh mắt lò sưởi, rét cóng tay chân đấy”.

“Vâng”, Giang Ngư, Từ Khả uốn bụng ra, lóng ngóng mãi mới đóng được cửa.

“Ngồi xuống đi”, Trương Hổ Hâu lập tức chìa tay mời.

Giang Ngư, Từ Khả sững sốt.

“Hai tấm nệm này vốn là chuẩn bị cho các người đấy”.

Giang Ngư, Từ Khả lại sững sốt, luôn miệng nói “Không dám”.

Trương Hổ Hâu cười một tiếng “Ta không phải là Dương Đại Thủ, các người cần gì sợ ta?”

Câu ấy vừa lọt vào tai, Giang Ngư, Từ Khả lập tức biến sắc.

Tuyết Y Nương, Cố Hoàn Ba cũng theo đó đã biến sắc lại biến sắc.

Giả Nhân Nghĩa dường như cũng không phải ngoại lệ.

Trương Hổ Hâu lại dường như hoàn toàn không nhìn thấy, lại nói tiếp “Công phu Không thủ nhập bạch nhận của Dương Đại Thủ trên giang hồ cơ hồ không có ai bằng được, các người là đồ đệ của y cũng được, em cháu cũng được, trên giang hồ chắc ít nhiều cũng có chút danh tiếng, ta quả thật không thể để các người đứng mà nói chuyện”.

“Bọn ta là sư đệ của y”, Giang Ngư và Từ Khả chợt hừ lạnh một tiếng.

“Thế thì ta lại càng không dám khinh mạn, ngồi, ngồi đi, mời!”

Giang Ngư, Từ Khả nghiêng răng một cái, hiên ngang bước vào ngồi xuống tấm nệm mềm.

“Tốt, tốt lắm, rốt lại người đều tới đủ rồi”, Trương Hổ Hầu buông tiếng cười lớn. Chỉ có một mình y cười. Nhưng uống rượu một mình vô vị, cười một mình không thú, nên y rất mau lẹ thu tiếng cười lại. Giả Nhân Nghĩa là người đầu tiên không nhịn được buột miệng hỏi “Trương huynh mời ta tới đây không biết có điều gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám, ngược lại vị Trương huynh ta đây còn có chuyện muốn thỉnh giáo đây”.

Trương Hổ Hầu bên kia chưa dứt lời, Cố Hoành Ba bên này đã nôn nóng không kìm được nói ngay “Về phía bọn ta, đại gia có gì phân phó?”

“Phân phó à? Ta còn có thể mời được các người, thì đã thỏa mãn lắm rồi”, Trương Hổ Hầu liên tiếp buông tiếng cười nhạt.

“Đại gia nói thế là chỉ chuyện gì?”

“Người còn phải hỏi ta sao?”

Cố Hoành Ba gật đầu.

“Còn Tuyết Y Nương?”, Trương Hổ Hầu nhìn qua Tuyết Y Nương.

“Ta cũng có ý ấy”, Tuyết Y Nương cũng gật đầu.

“Quả thật các người muốn ta phải nói ra à?”, Trương Hổ Hầu đôi mắt chợt mở to.

“Đại gia cứ nói ra là hay”.

“Thế cũng được”, Trương Hổ Hầu giọng nói đột nhiên lạnh băng “Tối hôm qua con gái ta chết ở Phi Mộng hiên này”.

Tuyết Y Nương và Cố Hoành Ba buông ra tiếng thở dài thương tiếc.

“Từ những dấu vết mà nhìn, hung thủ nhất định là Họa Mi Điểu”.

Giả Nhân Nghĩa khước môi đột nhiên co rút lại.

“Họa Mi Điểu làm những việc ấy không phải một lần, khó mà vẫn được nhỡ ngoài vòng pháp luật, chuyện đó ngoài việc quan phủ trong thành Lạc Dương chúng ta bắt tài, thì việc thân thuộc của người bị hại chưa dắc hết toàn lực, cũng khó mà chối lỗi”.

Công Tôn Tiếp nghe tới đó, hai hàng lông mày nhướng lên.

Ánh mắt của Trương Hổ Hầu rơi vào mặt Công Tôn Tiếp, lại nói tiếp “Trần Châu là một ca nữ, không biết làm sao, Công Tôn đại hiệp cũng lạ cảnh lạ người, việc Hồ Kiều cũng có thể nói là có lòng không có sức, còn như Giả Nhân Nghĩa đại gia của chúng ta, nếu quả thật cũng không biết làm sao, cũng có lòng không có sức, thì không thể nói được”.

“Ta đã động viên toàn bộ chín mươi chín thanh kiếm của nhà họ Giả rồi”, Giả Nhân Nghĩa thở dài một tiếng.

“Nói như thế thì chẳng ai trách được ai cả, chỉ trách con chim họa mi kia quá lợi hại thôi”. Trương Hổ Hầu cười một tiếng “Ta cũng biết con chim họa mi ấy lợi hại, nên sự tình vừa phát sinh, ta đã tới phủ riêng của Thẩm đại hiệp bàn bạc, tìm cách dụ con chim họa mi ấy tự mình hiện thân, tự rơi vào lưới”. Trương Hổ Hầu lại còn giữ gìn thể diện cho Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y bên kia nghe thấy, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng lên.

Công Tôn Tiếp hai hàng lông mày nhướng lên đã rơi xuống, xem dáng vẻ giống như đang muốn cười, chỉ suýt nữa là cười phá lên.

Những người khác thì đều biến sắc.

“Thẩm đại hiệp một đêm phá mười tám vụ án, bắt được con nhện trắng ở phủ Ứng Thiên, võ công thì không cần nói, đầu óc linh hoạt, phóng mắt ra khắp thiên hạ, quả thật không tìm ra được vài người đâu”.

Tâng bốc ghê gớm thật.

Thẩm Thăng Y cơ hồ suýt ngất.

Trương Hổ Hầu đằng hắng một tiếng, lấy giọng nói tiếp “Có một người như thế can thiệp vào, nếu ta là Họa Mi Điều, thì ít nhất cũng phải giật nảy mình, ít nhất cũng phải đau đầu”.

“Biện pháp tốt nhất đương nhiên là tránh hung tìu sát, chạy là thượng sách, nhưng nếu bị động, thì không bằng ra tay trước là mạnh”.

“Rất đáng tiếc, biện pháp tốt nhất ấy đối với con chim họa mi của chúng ta mà nói lại là biện pháp xấu nhất, muốn một người mọc rễ, đâm chồi nảy nhánh ở đất này mà xa chạy cao bay quả thật còn khó khăn hơn lấy mạng y, nên chỉ còn cách ra tay trước là mạnh”.

“Ra tay trước là mạnh thì phải ra mặt xuất thủ, nếu ta ngấm ngầm giám thị hai bên Thẩm đại hiệp thì con chim họa mi kia không ra mặt xuất thủ còn khá, chứ nếu ra mặt xuất thủ sẽ lập tức lọt vào mắt ta ngay”.

“Thẩm Thăng Y vốn có cách thức của y, nhưng so ra cách thức của ta vẫn mau lẹ hơn, dễ thu công hơn, nên Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp tiếp nhận đề nghị của ta, y công khai, ta ngấm ngầm, chỉ chờ con chim họa mi kia mắc câu”.

“Ta còn sợ con chim họa mi kia không biết, nên liên tiếp sai người tung tin, để tin tức Thẩm Thăng Y can thiệp vào vụ này mau lẹ truyền đi khắp mọi góc ngách trong thành Lạc Dương, sau đó ta chỉ cần giám thị hai bên Thẩm đại hiệp”.

“Cho nên Thẩm đại hiệp tới Phi Mộng hiền, thì ta có ở đó”.

“Họa Mi Điều bay tới Phi Mộng hiền, thì ta có ở đó”.

“Thẩm đại hiệp lầm đuổi theo con chim họa mi biết bay, ta nhìn thấy rất rõ. Con chim họa mi không biết bay núp mình trong băng tuyết, chỉ chờ Thẩm đại hiệp đi xa mới hiện thân, ta cũng chính mắt nhìn thấy”.

“Vốn là đã đến lúc ta đại hiển thân thủ, đến lúc ra tay thu thập con chim họa mi kia, nào ngờ ta đang định ra tay, thì Cố đại lão bản của chúng ta đã tới. Về chuyện đánh nhau, trước nay ta rất khiêm tốn, Cố đại lão bản đã giành ra tay trước, ta cũng chỉ còn cách đứng bên cạnh xem nhiệt náo, không ngờ lần ấy ta nhìn, lại thấy một chuyện vô cùng bất ngờ”.

Câu ấy nói chưa dứt, ít nhất có bốn người sắc mặt xám xanh.

Cố Hoàn Ba, Giả Nhân Nghĩa, Giang Ngự, Từ Khả.

“Phi Mộng hiền rượu thịt hạng nhất, Cố đại lão bản đương nhiên không bỏ qua, một người sinh hoạt quá thoải mái, ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhất là người luyện võ, thân thủ của Cố đại lão bản đã khác xa ngày trước, nhưng cho dù không bằng, có hai vị sư đệ của Dương Đại Thủ bên cạnh giữ trận, Họa Mi Điều cũng phải gặp rủi ro”.

Giả Nhân Nghĩa thở dài một tiếng, chen vào một câu “Người còn nhìn thấy gì nữa?”

“Cố đại lão bản giật tằm sa trắng che mặt Họa Mi Điều xuống”.

“Đương nhiên người cũng nhìn thấy bộ mặt thật của con chim họa mi ấy rồi”.

“Quả thật khiến người ta khó mà tin được, cho nên về sau, biết con chim họa mi ấy đã bị đuổi tới đường cùng, thoát khỏi tay Thẩm đại hiệp trước cổng nhà họ Giả, ta mới dám khẳng định”.

Giả Nhân Nghĩa hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện cha ruột cưỡng gian giết chết con gái không phải chỉ ta, mà đối là bất cứ ai cũng cho rằng đó là chuyện không thể xảy ra”.

Giả Nhân Nghĩa lại hừ lạnh một tiếng, chợt nói “Ta có tất cả mười phòng thê thiếp, ba mươi ba con trai, sáu mươi sáu con gái”.

“Trước nay ta vẫn khâm phục người có bản lĩnh ấy, hâm mộ người có phúc khí ấy”.

“Trong mười phòng thê thiếp của ta có chín phòng là cam tâm tình nguyện lấy ta”.

“Người có tiền cưới thêm vợ vốn rất dễ dàng, nữ nhân thích làm vợ người có tiền vốn cũng không ít”. Trương Hổ Hầu lại hỏi “Còn phòng kia thì sao?”

“Cơ hồ bắt ta phải tốn hết tâm cơ thủ đoạn”.

“Thật không ngờ người cũng có sự phiền não ấy”.

“Cô ta vốn là Liễu Mi Nhi”.

Tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Thẩm Thăng Y không kìm được hỏi “Liễu Mi Nhi một trong năm đại cao thủ ở Giang Nam à?”

“Chính là Liễu Mi Nhi ấy đấy”.

Trương Hổ Hầu lắc đầu “Tại sao người lại thích quả ớt hiểm ấy?”

“Chỉ có thằng ngốc mới không thích cô ta, ta không phải là thằng ngốc”.

“Cô nhỏ ấy tính tình tuy không hay lắm, nhưng quả thật rất xinh đẹp”, Trương Hổ Hầu vuốt râu cười một tiếng “Nhất là hai hàng lông mày của cô ta, ai đã nhìn thấy quả thật không sao quên được”.

Thẩm Thăng Y gật đầu, y thừa nhận sự thật ấy.

Tuy y gặp Liễu Mi Nhi năm năm trước, tuy Liễu Mi Nhi đã bước vào tuổi trung niên, nhưng hai hàng lông mày vẫn không thay đổi, vẫn rất động lòng người.

“Ta cũng vì hai hàng lông mày ấy mà không quên được cô ta, nhưng cô ta căn bản không coi ta vào đâu”. Giả Nhân Nghĩa hai mắt chợt trở nên xa xôi, đầu óc chợt trở về thuở y còn trẻ tuổi “Lúc ấy ta trẻ tuổi nhiều tiền, trong tay cũng không phải không có vài chiêu, tướng mạo tuy khó coi một chút, nhưng cũng không đến nỗi làm cô ta phải nhục nhã, huống hồ trai tài gái sắc, ta và cô ta chính là một cặp trời sinh”.

“Bản lãnh tự say mê mình của người quả nhiên không nhỏ”, Trương Hổ Hầu cười lớn “Thê thiếp thành hàng, phong lưu thành tính, Liễu Mi Nhi mà ưng ý người mới là chuyện lạ đấy”.

“Lúc ấy ta vẫn chưa hề cưới vợ”, Giả Nhân Nghĩa tròng mắt.

Trương Hổ Hầu ngăn ra tại chỗ.

“Ta chỉ cho rằng thành tâm hết mức thì vàng đá đều tan, nhưng bất kể ta thế nào, cô ta vẫn không đếm xỉa tới, ta cơ hồ đã muốn buông tay, nào ngờ có một hôm như hôm nay, cô ta chợt như biến thành người khác, lại ưng thuận ta cưới cô ta”.

“Xem ra cũng là vì người có bản lãnh”, Trương Hổ Hầu cười ngất.

Giả Nhân Nghĩa lại thở dài.

“Lúc đầu ta cũng tự cho rằng đó là nhờ bản lãnh của mình, nhưng đến khi cưới cô ta về ta mới phát giác có người còn có bản lãnh hơn ta, đã sớm cho Giả Như Hoa vào bụng cô ta trước ta ba tháng”.

“Cái người bản lãnh hơn người ấy là ai thế?”

“Cô ta nói là biểu ca của cô ta”.

“Thật à?”, Thẩm Thăng Y đột nhiên hỏi chen vào.

“Giả đấy”.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

“Theo chỗ ta biết, vị biểu ca ấy của cô ta là Hoa Hoa Thái Tuế đại danh lừng lẫy!”

“Là Hoa Hoa Thái Tuế Bình sinh thích cưới ngựa béo mặc áo cừu nhẹ, già còn hoang đường, chết cũng phong lưu, không rời chén vàng, thường kẻ áo đỏ, quen dựa thanh lâu à?”

“Đúng là Hoa Hoa Thái Tuế ấy đấy”.

Trương Hổ Hầu lại cười lớn “Gã Hoa Hoa Thái Tuế ấy thì mười Liễu Mi Nhi cũng không giữ được”.

“Chuyện đó thì cũng thôi, ai bảo ta chỉ yêu thích cô ta”, Giả Nhân Nghĩa trong mắt đột nhiên như có ngọn lửa bốc lên “Ngờ đâu trong chỗ khuê phòng, giữa đám chăn gối, cô ta mà không nói vị biểu ca kia vẽ lông mày rất đẹp, thì nói vị biểu ca ấy của cô ta về mặt ấy bản lãnh ra sao”.

“Ta nghe thế cũng tức giận giùm cho người”, Trương Hổ Hầu lập tức thu tiếng cười lại “Một nữ nhân đã lấy chồng còn nhưng nhớ không quên chỗ tốt của Lưu lang trước, thì quả thật không nam nhân nào có thể chịu nổi”.

“Ta nổi giận, bèn lấy luôn một hơi chín phòng thê thiếp”.

“Nếu đổi là ta, ta cũng sẽ làm như thế”.

“Bụng họ tính ra đều còn sạch sẽ, liên tiếp sinh cho ta ba mươi ba con trai, sáu mươi sáu con gái”.

“Cao cường, đám con cái ấy đều là con người chứ?”

Giả Nhân Nghĩa sáng khoái cười lớn “Một người lần thứ nhất thiết thòi, lần thứ hai bất kể thế nào cũng đều rất cẩn thận”.

“Đám cục cưng của người quả thật như đều in từ một khuôn”, Trương Hổ Hầu cười hỏi “Liễu Mi Nhi lại để người làm thế à?”

“Cho dù ta nghe theo cô ta, cô ta cũng không có thời gian quản ta, con gái vừa chào đời, cô ta đã vội vàng đi tìm Hoa Hoa Thái Tuế, trong một năm khó mà được vài ngày thấy mặt, lúc ấy ta mới biết cô ta lấy ta chẳng qua để giữ thể diện, muốn con mình có một mái nhà”.

“Người lại vẫn để cô ta như thế”.

“Lúc ấy ta đang nỗ lực sinh con, cũng vừa khéo không có thời gian đếm xỉa tới cô ta”.

“Cô ta tìm được Hoa Hoa Thái Tuế không?”

“Hoa Hoa Thái Tuế không phải là người dễ để cô ta tìm được, có tìm được cũng chưa chắc đã để cô ta lẳng nhẳng bên cạnh, chẳng qua đi lại trên giang hồ như thế, cũng khiến cô ta có được một cái danh vọng không lớn không nhỏ, cái kết thúc ấy cũng bù đắp được chỗ trống trải trong lòng cô ta, cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện hay, vấn đề là về chuyện ấy thì cô ta càng lúc càng thấy hứng thú, người ta không tới tìm cô ta, cô ta cũng tìm tới cửa, ngay Chưởng môn Ngôn gia môn cũng bị cô ta một kiếm đâm ngã, danh vọng đương nhiên càng lúc càng lớn, kết quả rước phải vị Thẩm đại hiệp này của chúng ta, đánh cô ta ngã ngựa”. Giả Nhân Nghĩa nhổ một bãi nước bọt “Nói ra thì đó là chuyện năm năm về trước, sau trận ấy đại khái cô ta cũng biết ngoài trời còn có trời, trên người còn có người, tính ra cũng chịu yên ổn trong nhà”.

“Yên ổn được hơn năm năm, con người của ta lúc trẻ cũng đọc qua mấy bộ văn chương của thánh hiền, cũng biết cái gọi là Biết lỗi mà sửa, không điều hay nào lớn bằng, nên cũng không khích bác gì cô ta, nào ngờ hoàn toàn không phải như thế, trong thánht trước tin tức truyền ra, Hoa Hoa Thái Tuế đang ở Dương Châu, cô ta lại muốn đi tìm. Trái tim con người bằng thịt, lần này chắc cô ta cũng thấy áy náy, rút lại cũng báo với ta một tiếng. Đến lúc ấy ta mới khâm phục Hoa Hoa Thái Tuế”.

“Ta quả thật không rõ một người như y lại có bấy nhiêu con gái nhỏ si mê”.

“Cặp sừng ấy vốn ta đã bị cấm rồi, nên ta không nói gì, nào ngờ lần này cô ta không chỉ đi một mình, còn đòi mang cả con gái đi”.

“Giả Như Hoa?”, Trương Hổ Hầu hỏi chen vào một câu.

“Ờ”, Giả Nhân Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi “Cô ta cho rằng làm như thế có thể kích động tình cảm của Hoa Hoa Thái Tuế, thay đổi tâm ý của Hoa Hoa Thái Tuế, như thế thì cho dù cô ta đã bắt đầu về già, chỉ còn có hai hàng lông mày để vẽ, Hoa Hoa Thái Tuế cũng sẽ không ruồng bỏ, lúc ấy ta mới nổi nóng, vì trong gần hai mươi năm nay, ta cơ hồ đã coi Giả Như Hoa là con mình”.

“Người đương nhiên không ưng thuận phải không?”

“Chỉ có trẻ con mới ưng thuận”, Giả Nhân Nghĩa nghiêng rằng tới mức chảy máu “Ta lớn tiếng cự tuyệt, tức giận rời nhà, chỉ muốn tìm một chỗ trú giận”.

“Kết quả người tới đâu?”

“Phòng khuê của Trần Châu ở Di Hồng viện”.

“Ủa?”

“Trần Châu khác với các ca nữ khác ở Di Hồng viện, trước nay bán nghề không bán thân, giữ khách không giữ qua đêm, lúc ấy ta cũng biết cô ta đã nghỉ ngơi, nên chỉ còn cách lón vào”.

“Bằng vào bản lãnh của người, đó đương nhiên là chuyện dễ dàng”.

“Ta chẳng qua chỉ muốn cô ta hát một khúc để tiêu sầu giải muộn, nào ngờ ta vừa nói ra, cô ta vốn đang sợ hãi lại trở mặt vênh váo, đòi tống cổ ta ra, lúc ấy ta mới tuốt kiếm, lúc ấy cô ta mới chịu hát cho ta nghe một khúc”.

“Ta nghĩ chắc cô ta hát thêm vài khúc cũng khó có thể khiến người hủ giận”.

“Cho nên rốt lại ta trú hết giận dữ vào cô ta”.

Trương Hổ Hầu thở dài một tiếng “Vây Họa Mi Điều rốt lại là chuyện gì?”

Giả Nhân Nghĩa cười “Lúc đầu chẳng qua ta chỉ thấy hai hàng lông mày động lòng người của cô ta cơ hồ giống với của vợ ta, trong lòng tức giận chỉ muốn cạo đi, nào ngờ cô ta lại coi hai hàng lông mày ấy hơn cả tính mạng, muốn cạo lông mày của một người sống quả thật rất phiền phức, nên ta đâm luôn cho cô ta một kiếm”.

“Cạo lông mày cho người chết tự nhiên dễ dàng hơn nhiều”.

“Ta vốn không muốn làm thêm chuyện ấy, nhưng một người không có lông mày quả thật rất khó coi, ngay ta cũng cảm thấy áy náy, cho nên sau đó bèn vẽ lại cho cô ta”.

“Tại sao người lại vẽ hai hàng lông mày trắng?”

“Mắt chim họa mi không phải có hai hàng mi trắng sao?”

“Người vẫn chưa nói Họa Mi Điều rốt lại là chuyện gì”.

“Đó là vì trước cửa sổ phòng cô ta có một cái lồng họa mi, Họa Mi Điều vẽ lông mày là một cái đề tài rất hay, ta đương nhiên không bỏ qua”.

“Thiên tài, thiên tài”, Trương Hổ Hầu lại cười nói qua chuyện khác “Nghe nói người vẽ hai hàng lông mày trắng hoàn toàn không đẹp”.

“Ta đã rất dụng tâm rồi”.

“Thế sau đó thì sao?”

“Ta đã hủ giận, đương nhiên trở về nhà, may mà ta về kịp thời”.

“Ủa?”

“Lúc ấy vợ ta đang giúp Như Hoa thu thập hành trang, đang định ra đi”.

“Cô ta thấy người đương nhiên giật nảy mình”.

“Người giật nảy mình là ta đây”.

“Ủa?”

“Cô ta còn chưa lên tiếng, Như Hoa lại là người trước tiên xin ta cho hai mẹ con ra đi, để vợ chồng cha con họ được đoàn tụ, lúc ấy ta mới hiểu rõ, Như Hoa cũng là con gái của người khác, Liễu Mi Nhi cũng chỉ là vợ người khác”.

“Thế người làm gì?”

“Ta không làm gì, ta chỉ nghiêng người tránh cho họ đi ra”.

“Lần này thì chắc Liễu Mi Nhi phải giật nảy mình rồi”.

“Không chỉ giật nảy mình mà còn cảm kích rơi nước mắt”.

“Người tốt như người tốt lại rất ít thấy”.

Giả Nhân Nghĩa cười nhạt “Cô ta rơi nước mắt không khỏi quá sớm”.

“Ừa?”

“Cô ta vừa xoay người bước ra cửa phòng ta đã sau lưng đánh cho một chưởng, một chưởng đập nát tâm mạch, cả ta cũng không ngờ chưởng lực của mình lại có khí lực ghê người như thế”.

“Còn Giả Như Hoa thì sao?”

“Cô ta đã không phải là con gái ta, thì lúc ấy ta muốn đối xử thế nào thì đương nhiên có thể đối xử thế ấy”.

Trương Hồ Hưu chỉ thở dài “Nghe nói hiện trường chỉ có xác Giả Như Hoa”.

“Nếu cũng lưu lại xác Liễu Mi Nhi thì so với tác phong của Họa Mi Diễm mà đầu tiên ta nghĩ có chỗ trái ngược, rất dễ dẫn tới chuyện phiền phức không cần thiết, loại phiền phức ấy tránh được thì tránh, tại sao ta phải lưu lại. Mà nói lại thì chuyện cô ta thường xuyên biến mất đã quen thuộc, biến mất thêm lần nữa cũng không có ai ngạc nhiên”.

“Rốt lại người làm gì cô ta?”

“Muốn xử trí một cái xác, dường như hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn, trong hậu viện của nhà ta có một cái ao rất lớn, trong ao nuôi rất nhiều cá vàng”.

Trương Hồ Hưu cau mày “Người vứt xác xuống ao à?”

“Người cứ yên tâm, từ lúc con cái còn nhỏ ta đã dạy chúng ngàn vạn lần không được ăn cá vàng, cá vàng trong nhà là để xem, chứ không phải để ăn”.

“Ồ, người nói rất thẳng thắn”.

“Người đã biết Họa Mi Diễm chính là ta, thì nói hay không không thành vấn đề, nhưng nói ra cho rõ ràng thì cũng là một việc thống khoái”.

“Thống khoái hay lắm”, Thẩm Thăng Y đột nhiên chen vào “Ta đang muốn hỏi người một chuyện”.

“Chuyện lần đầu gặp người ta chỉ biết tránh né, lần thứ hai gặp người ta lại muốn giết người phải không?”

“Ồ”

“Ta thất thủ bị bắt, bị giật tẩm sa trắng che mặt, để lộ thân phận của mình, người ta đáp ứng nếu ta giết người thì sẽ giữ kín bí mật ấy của ta, người nói ta nên làm thế nào?”

“Đương nhiên là tới giết ta”, Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng “Có điều người vừa thoát thân thì có thể chạy luôn, bằng vào thân phận của người, cho dù người ta nói ra, quan phủ cũng chưa chắc đã tin, huống hồ ai cũng biết Giả Như Hoa là con gái người, người có thể sang sảng cãi lại, nói là vu cáo”.

“Ngay cả người cũng nghĩ rằng họ sợ sốt như thế à?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu.

“Ta viết giấy đảm bảo, còn để lại chìa khóa tùy thân, người nói ta còn có cách nào khác?”

“Dường như không còn cách nào”.

“Cổ đại lão bản vốn là thần đồng, không nắm chắc mười phần thì đời nào y chịu cho con chim họa mi ta rời đi?”

“Là Cổ Hoàn Ba bảo người giết ta à?”, Thẩm Thăng Y trừng mắt nhìn Cổ Hoàn Ba.

Cổ Hoàn Ba khuôn mặt gần như không hề ngẩng lên.

Trương Hồ Hầu lập tức hỏi “Ta nói với lão Giả nhé, tại sao hiện tại ngươi lại dốc lời gan ruột?”

“Hiện tại ta mới biết kẻ hiểu rõ bí mật của ta còn có vài người nữa, các người đương nhiên không giữ bí mật giúp ta, thế thì tại sao ta lại phải chịu cho kẻ khác khống chế, đằng nào cũng thế, tại sao không tự mình thống khoái nói thẳng ra cho xong?”

Trương Hồ Hầu liên tiếp gật đầu.

“Dường như ngươi hoàn toàn không chỉ cường gian giết chết Trần Châu và Giả Như Hoa”, Công Tôn Tiếp bên cạnh đột nhiên chen vào một câu.

“Ồ, còn có nữ tiêu sư độc hành Hồ Kiều”.

Công Tôn Tiếp đôi mắt lập tức rục lên “Tại sao ngươi làm như thế?”

“Hồ Kiều là quen với vợ ta trên giang hồ, nghe nói còn là bạn thân, cô ta hộ tiêu đi khắp nam bắc Đại Giang, những nơi đi qua so với vợ ta chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn, nên vợ ta trước nay vẫn nhờ cô ta lúc rảnh rồi nghe ngóng giúp tin tức của Hoa Hoa Thái Tuế. Lần này tin tức Hoa Hoa Thái Tuế đang ở Dương Châu là do cô ta đưa tới”.

“Ngươi lại vì lý do ấy mà làm hại cô ta”.

“Muốn đối phó với cô ta quả thật không dễ, đêm ấy quả thật ta đã tốn rất nhiều sức lực”.

Giả Nhân Nghĩa còn chưa dứt lời, Công Tôn Tiếp đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cả người lẫn kiếm vọt qua. Y đã không còn nhịn nổi.

Giả Nhân Nghĩa cười lớn tuốt kiếm đón đỡ.

Soảng một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau trên không, hai người vừa hợp đã phân. Công Tôn Tiếp lại sấn vào, kiếm cũng lập tức chém ra.

Trong một hơi cũng không biết y đã chém ra bao nhiêu kiếm.

Lần này y dường như không tính toán gì, thanh kiếm thi triển so với lúc đối phó với Thẩm Thăng Y ít nhất cũng nhanh hơn gấp đôi.

Kiểm vốn không có tính mệnh, người hiện cũng đã quên hết tính mệnh.

Y tựa hồ chỉ mong một kiếm giết chết Giả Nhân Nghĩa, cho dù Giả Nhân Nghĩa cũng có thể đồng thời chém đứt đầu y y cũng không quan tâm.

Giả Nhân Nghĩa lúc ấy mới giật nảy mình, giẫm chân một cái, thân hình lộn ngược lại thoát ra khỏi màn lưới kiếm, bình một tiếng hất tung một cánh cửa sổ, lật người ra ngoài.

Công Tôn Tiếp cả người lẫn kiếm xuyên qua cửa sổ đuổi theo tới ngoài hiên.

Tiếng quát tháo, tiếng sắt thép chạm nhau lập tức từ ngoài hiên vang lên.

Trương Hồ Hầu không hề nhìn tới một cái, đôi tròng mắt, đôi ánh mắt nhìn lên mặt Cổ Hoàn Ba chăm chăm không chớp. Tròng mắt giống như có lửa, ánh mắt sắc bén như đao.

Cổ Hoàn Ba không biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, nhìn qua Trương Hồ Hầu, ánh mắt của y cũng sắc bén như thế, nhưng tròng mắt của y thì lạnh lẽo như băng tuyết.

Trương Hồ Hầu là người đầu tiên lên tiếng, chỉ là một tiếng xưng hô, giọng nói gấp rút, ghé rợn “Cố đại lão bản”.

“Trương lão gia tử”, giọng nói của Cổ Hoàn Ba khá vang rền.

“Chuyện con chim họa mi Giả Nhân Nghĩa rốt lại đã kết thúc, hiện tại nên bắt đầu giải quyết chuyện giữa chúng ta với nhau thôi”.

“Ngươi định giải quyết thế nào?”

“Ta muốn hỏi ngươi vài việc trước đã”.

“Xin cứ hỏi”.

“Con chim họa mi Giả Nhân Nghĩa kia không cưỡng gian giết chết con gái ta phải không?”

“Đúng là không”.

“Con chim họa mi cưỡng gian rồi giết chết con gái ta là ai?”

“Người cho là ai thì là người ấy”.

“Người còn sợ sệt, còn không muốn nói ra à?”

Cố Hoàn Ba không nói gì.

Trương Hồ Hàu cũng không hỏi tiếp, ánh mắt chuyển qua Giang Ngự, Từ Khả “Hai vị là sư đệ của Dương Đại Thủ à?”

“Mới rồi bọn ta đã nói rõ thân phận”, giọng nói của Giang Ngự còn vang rền hơn của Cố Hoàn Ba.

“Ta và các người ít nhất cũng chưa từng gặp mặt”.

“Nếu đã gặp mặt thì người đã sớm nhận ra bọn ta rồi”.

“Hai vị đương nhiên hoàn toàn không có thù oán gì với ta”.

“Đúng là không có”.

“Hai vị tới đây cũng không phải là chủ ý của Dương Đại Thủ”.

“Chính là chủ ý của sư huynh bọn ta”.

“Ừa?”, Trương Hồ Hàu sững sốt.

“Người buôn bán châu báu, sư huynh bọn ta cũng buôn bán châu báu”.

“Thậm chí có thể nói phần lớn châu báu trong Bích Ngọc trai là của sư huynh người thu mua giùm ta, về mặt buôn bán châu báu, ta và sư huynh các người vốn là bạn hàng rất tốt với nhau, y hoàn toàn không lừa gạt gì ta, ta cũng hoàn toàn không lừa gạt gì y, về mặt tiền bạc cũng rất rõ ràng”.

“Cho nên sư huynh của bọn ta mới ngạc nhiên, lợi nhuận của y so với lợi nhuận của người lẽ ra phải chênh lệch nhau không bao nhiêu, nhưng y buôn tới buôn lui cũng chỉ là một nhân vật hạng hai ở huyện thành Trần Lưu, còn người thì lại trở thành tài chủ đứng đầu Lạc Dương, trong mười năm nay tài sản của người ít nhất cũng gấp mấy mươi lần tài sản của y”.

“Ta biết luân chuyển đồng vốn, ta chịu động não, y không biết, y không chịu, nên ta trở thành người đứng đầu ở đây, còn y buôn tới buôn lui cũng chỉ là một người hạng hai”.

“Không phải không chịu, chỉ là không biết, nên sư huynh ta một mặt khâm phục, nhưng mặt khác muốn thỉnh giáo người, chỉ đáng tiếc Trương lão gia tử người lại không chịu nói”.

“Về chuyện làm ăn thì cả với con gái ta ta cũng muốn giữ bí mật, không muốn cho nó biết”.

“Vì thế sư huynh sai hai người bọn ta ngầm ngầm điều tra”.

“Bọn ta điều tra một thời gian mới phát giác ra rằng...”, Từ Khả nói tiếp “Trương lão gia tử của chúng ta ngoài việc buôn bán châu báu, còn ngầm kinh doanh sòng bạc, tửu lầu, kỹ viện”.

“Đó cũng là một bí mật”, Trương Hồ Hàu trên mặt đầy vẻ nghi cảm.

“Bích Ngọc trai, Lạc Nguyệt đường, Phi Mộng hiên, Trùng Nhị các nổi tiếng ngang nhau ở Lạc Dương, bọn ta muốn điều tra đương nhiên phải bắt đầu từ ba nơi Lạc Nguyệt đường, Phi Mộng hiên, Trùng Nhị các”.

“Ba người bọn họ rốt lại không đến nỗi khinh dị tin tưởng kẻ khác, để lộ bí mật ấy ra cho người ngoài biết”.

“Cái khó chính là chỗ ấy, may mà lúc đầu bọn ta tới hoàn toàn không che giấu thân phận của mình, người đầu tiên gặp chính là Cố đại lão bản, vừa khéo Cố đại lão bản cũng biết sư huynh bọn ta cũng có buôn bán châu báu qua lại với Trương lão gia tử người, trò chuyện rất nhiều”.

“Ta cũng biết người này không kín miệng, nếu có thói tật gì nhất định sẽ để lộ”, Trương Hồ Hầu thở dài “Dương Đại Thủ biết được bí mật ấy rồi sao nữa?”

“Sư huynh bọn ta vừa vô cùng kinh ngạc, vừa vô cùng hứng thú”.

“Y mở bao nhiêu sòng bạc, bao nhiêu kỹ viện ở Trần Lưu?”

“Không mở gian nào”.

“Ừa?”

“Trần Lưu không như Lạc Dương, ba nghề ấy không thể làm lớn, cũng đã có người hao tổn tâm cơ, nhưng đáng tiếc hao tổn tâm cơ mà không kiếm được bao nhiêu”. Từ Khả chợt dẫn giọng “Lạc Dương mới là nơi tập kết của đại gia phú thương, nên sư huynh ta cũng chỉ nghĩ cách đánh dẹp ở Lạc Dương”.

“Đánh dẹp ta à?”

“Mở nghiệp gian khổ, có cái đã thành có thể làm được thì đương nhiên làm cái ấy vẫn tốt hơn”.

Trương Hồ Hầu cười nhạt.

“Vừa khéo hai người thuộc hạ của người cũng cảm thấy làm công không có gì thú vị, tốt nhất cứ tự làm chủ nhân, nên tự nhiên bọn ta hợp thành một bọn”.

“Dương Đại Thủ bàn tay tuy to nhưng dạ dày vốn hoàn toàn không to”.

“Không to, chỉ cần Bích Ngọc trai, Lạc Nguyệt đường là đã thỏa mãn, sư huynh bọn ta ngoài châu báu thì hứng thú nhất là sòng bạc”.

“Hai người thuộc hạ kia ta biết là ai rồi”.

Dương Đại Thủ chỉ cần Bích Ngọc trai và Lạc Nguyệt đường, còn lại là Phi Mộng hiền, Trùng Nhị các.

Hai người ấy không phải là Cố Hoàn Ba và Tuyết Y Nương thì là ai?

Từ Khả hoàn toàn không ngừng lại, vẫn nói tiếp “Hợp sức bọn ta lại muốn đánh ngã người hoàn toàn không khó, nhưng đáng tiếc cũng chưa chắc đã lấy được sản nghiệp của người”.

Trương Hồ Hầu cười “Bốn nơi này ta đã mua rồi, bằng khoán đất là của nhà họ Trương ta, cho dù các người đánh ngã được ta, Phi Mộng hiền, Trùng Nhị các, Lạc Nguyệt đường, Bích Ngọc trai đều đã do các người kinh doanh, nhưng hậu duệ của nhà họ Trương ta lúc nào cũng có thể thu hồi, lúc nào cũng có thể tống cổ các người đi”.

“Bốn nơi này mua ở nơi không đâu sánh bằng, trong thành Lạc Dương có rất nhiều tửu lâu, đồ trường, kỹ viện, cửa hiệu châu báu, nhưng những nơi ấy đều không bằng được người, nên mới bị người lấn át, không có nơi tốt, bọn ta có bản lãnh cũng vô dụng”.

“Bằng khoán đất trong tay ta, viết rõ tên ta”.

“Bước đầu tiên không phải không lấy được bằng khoán đất của người thì không xong”.

“Bằng vào các người mà làm được à?”

Từ Khả lắc đầu một cái “Đối với người thì căn bản không có khả năng, nhưng đối với con cái của người thì khó nói lắm, không thể lấy chỗ người, thì bọn ta sẽ chuyển qua lấy chỗ con cái người”.

“Kim Phượng à?”

“Người chỉ có một con gái là Kim Phượng”, Giang Ngư nói ngay.

“Nó lại để các người vào mắt à?”

“Bằng vào bộ mặt của bọn ta, mà cô ta để lọt vào mắt mới là chuyện kỳ quái, may là trong bọn ta có một trang mỹ nam tử, với kinh nghiệm của y, thủ đoạn của y, muốn chiếm được trái tim của một cô gái nhỏ chưa biết việc đời thì không phải là chuyện khó đâu”.

“Các người thành công rồi à?”

“Vốn là có thể thành công rồi, một cô gái nhỏ cả thân xác cũng giao ra, thì còn cái gì mà không giao ra được”.

Bình một tiếng, cái ghế bên cạnh Trương Hổ Hầu vỡ nát dưới tay quyền.

Trong mắt Trương Hổ Hầu rực rực ánh lửa.

Trong mắt Thẩm Thăng Y dường như cũng có ngọn lửa đang bốc lên.

Một cô gái nhỏ chưa biết việc đời.

Trương Hổ Hầu tuy bị ối, nhưng những người này còn bị ối hơn Trương Hổ Hầu.

“Chỉ đáng tiếc bọn ta sơ suất một điểm”, Giang Ngư lại cũng thở dài một tiếng “Tuy cô ta hoàn toàn không biết những chuyện này, trước tiên cô ta không tin cha mình là hạng người như thế, muốn trở về hỏi cho rõ ràng, thì bọn ta kể như xong, đương nhiên bọn ta không thể để cô ta trở về”.

“Cho nên các người giết nó phải không?”

“Vốn là bọn ta chỉ muốn bắt giữ cô ta, cũng tiện làm con tin, trở lại uy hiếp người, nhưng vô công cô ta quả thật quá giỏi”.

“Các người giết nó xong rồi giá họa cho Họa Mi Điều chứ gì?”

“Cả thân xác thì trang mỹ nam tử của bọn ta cũng có thể chiếm đoạt, muốn mời cô ta tới Phi Mộng hiên, quả thật còn dễ hơn ăn rau cải, mà nói lại một cô gái nhỏ đã giao thân xác ra rồi, thì cũng muốn biết đối phương muốn gì ở mình”.

“Giỏi lắm, giỏi lắm, giỏi lắm!”, Trương Hổ Hầu tức giận tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Hoàn toàn không phải giỏi”, lại là Giang Ngư nói tiếp “Chuyện này đẩy lên đầu Họa Mi Điều vốn đã có thể kết thúc, bọn ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, nào ngờ hai gã khốn khiếp Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất lại tìm ra Thẩm Thăng Y”.

Từ Khả cũng lắc đầu một mình “Thẩm Thăng Y trong một đêm dùng trí bắt Bạch Tri Thủ, chuyện đó mọi người đều đã sớm biết, danh vọng của vị Thẩm đại hiệp này trên giang hồ lại càng làm người ta khiếp sợ, bọn ta quả thật không biết y sẽ dùng cách nào, vào lúc nào tìm tới bọn ta, so với việc chờ y tìm tới cửa, thì chẳng bằng ra tay trước là mạnh, nào ngờ sau đó lại trúng phải quỷ kế của người”.

Trương Hổ Hầu khó khăn lắm mới bình tĩnh được trở lại, hỏi qua chuyện khác “Tại sao các người mời y tới Trùng Nhị các?”

“Tuyệt đại thư tâm tư cẩn mật nhất, bọn ta nhất thời lại không nghĩ ra được cách nào khác, nên tạm thời mời y tới Trùng Nhị các, cũng tiện báo một tiếng cho Tuyệt đại thư”.

“Để lại một chiếc cúc vàng trên giường thêu chữ Phi Mộng hiên của các người đã là một cách rất tốt rồi”, Thẩm Thăng Y nhìn không được lên tiếng “Chỉ có điều đó là bước thứ nhất, bước thứ hai thì do Tuyệt Y Nương tiếp tục tiến hành”.

“Ta đã sớm biết người là một thần đồng”, Tuyệt Y Nương tức tối rút lại đã lên tiếng.

“Người đã sớm nhận được lời thông tri của họ phải không?”

“Ta đã sớm biết người sẽ tới”.

“Người giết mình là giả à?”

“Người cho là thật sao?”

“Nếu không phải cho rằng ta sẽ không đi tìm Mãn Thiên Tinh, rốt lại cô sẽ an bài chuyện giữa ta và Mãn Thiên Tinh thế nào?”

“Ta chẳng qua chỉ sai người đưa tới cho y một lá thư”.

“Trong thư viết những gì?”

“Chẳng qua chỉ nói người đã biết y đang khổ luyện một loại ám khí để chuẩn bị đối phó với người, chuyện đó ta hoàn toàn không nói sai”.

“Còn gì nữa?”

“Ta nói người đã tới Lạc Dương, trưa nay sẽ tìm tới y”.

“Còn gì nữa?”

“Ta nói người không hy vọng có sự tình như thế phát sinh, cho nên người muốn lấy cánh tay phải của y”.

“Chẳng trách được”, Thẩm Thăng Y đột nhiên hiểu ra “Kể Một tên bắn hai con chim hay thật”.

“Ta biết y thà mất mạng dưới tay người chứ không chịu để người lấy cánh tay phải”.

Thẩm Thăng Y gật đầu.

“Ta cũng biết y là một người khí lượng hẹp hòi thể nào, nhất định sẽ tin lời ta, vừa thấy người là nhất định sẽ căm hận không thể lập tức biến người thành một con nhím”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Ta cũng không biết phải giận cô hay cảm ơn cô, hôm nay ta mà không tìm y, sau ba tháng nữa y tìm tới ta, có thể là ta chết chắc”.

“Như thế há không phải là ta cứu người sao?”

“Có thể nói như thế”.

“Vậy thì người đương nhiên không tiện xuất thủ với ta rồi”.

Lại một tiếng thở dài, tiếng thở dài ấy phát ra từ miệng Trương Hổ Hầu “Y căn bản không cần xuất thủ”.

Tuyết Y Nương ánh mắt sáng lên.

“Ta xuất thủ”, Trương Hổ Hầu tay phải nắm chắc chuôi đao.

Tuyết Y Nương lại bật tiếng cười “Ta cũng nghe nói Trương lão gia tử biết một bộ đao pháp, chỉ đáng tiếc trước nay chưa có cơ hội được biết”.

“Hiện tại há chẳng phải cơ hội đã tới rồi sao?”, Trương Hổ Hầu vươn người đứng lên “Nọc rắn Thanh trúc hủ, Kim ong Hoàng phong à. Cả hai đều chẳng độc, Độc nhất dạ đàn bà, tất cả kế hoạch này, chắc hoàn toàn do cô nghĩ ra”.

“Trương lão gia tử nói thế sai rồi”.

Trương Hổ Hầu không đáp, nhìn qua Cố Hoàn Ba “Người trẻ con vô tri, chuyện này rốt lại cũng không trách được người”.

Cố Hoàn Ba gật đầu, trên mặt dường như lại đầy vẻ cảm kích.

Trương Hổ Hầu lại nhìn qua Giang Ngư và Từ Khả “Hai người các người cũng hoàn toàn không phải quá xấu xa, một người thích tiền, mới ra sức hết lòng kiếm tiền, người hết sức hết lòng kiếm tiền thì tương lai mới có ngày thành thoi, mới có tiền đồ huy hoàng”.

Nghe khẩu khí, dường như y hoàn toàn trút hết chuyện này lên đầu Tuyết Y Nương.

Giang Ngư, Từ Khả bắt giắc ngăn ra tại chỗ.

Hai người bọn họ vừa thấy Trương Hổ Hầu cầm đao đứng lên, bốn cánh tay đã đồn thế chờ phát, nhưng hiện tại bất giác lại buông xuống.

Tuyết Y Nương lúc ấy mới biến sắc.

Trương Hổ Hầu lại thở dài một tiếng, tiếng thở dài ấy còn chưa dứt, thân hình y đã như con sư tử tức giận vọt tới, vọt tới Tuyết Y Nương.

Đó lại là điều hoàn toàn bất ngờ.

Tuyết Y Nương tính ra thân thủ cũng rất mau lẹ, lật tay một cái, cặp Phi Sương kiếm đã chuẩn bị lập tức tuốt ra khỏi vỏ.

Trương Hổ Hầu còn mau hơn, Phi Sương kiếm của Tuyết Y Nương vừa tuốt ra khỏi vỏ, thân hình y đã tới.

Tuyết Y Nương tính ra cũng biết thân thủ của Trương Hổ Hầu, cặp Phi Sương kiếm lẽ nào không kịp bay ra khỏi tay công kích?

Song kiếm chưa kịp phóng ra, nhưng cao thủ rốt lại là cao thủ, chỉ thấy hai tay nàng rung lên một cái, một sợi xích bạc nối liền hai thanh kiếm vù một cái bay ra, bắn mau tới mắt Trương Hổ Hầu.

Đó cũng là một điều khiến người ta bất ngờ.

Trương Hổ Hầu tay phải vẫn dè trên chuôi đao.

Thân hình y tuy nhanh nhưng tuốt đao lại chậm.

Hiện tại cho dù y muốn tuốt đao cũng không kịp nữa.

Lùi lại cũng không kịp, nhưng y cũng chưa chắc đã không phải là một cao thủ, tay trái lật một cái, lại vung cả đao lẫn vỏ ra đỡ.

Keng keng keng ba tiếng, sợi xích bạc vừa đập vừa cuốn vừa buộc vào vỏ đao, một phần xảo kinh trên sợi xích giữ chặt thanh đao của Trương Hổ Hầu.

Hiện tại Trương Hổ Hầu muốn tuốt đao lại càng không kịp.

Tuyết Y Nương cả mừng, hai thanh Phi Sương kiếm lập tức đâm ra.

Nàng vui mừng không khỏi quá sớm.

Song kiếm của nàng vừa đâm được nửa đường, một làn ánh đao đã chiếu vào giữa ngực nàng.

Ánh đao chớp lên, máu không tuôn ra ngay.

Đao của Trương Hổ Hầu, máu của Tuyết Y Nương.

Sợi xích bạc vừa đập vào vỏ đao, đao đã tuốt ra khỏi vỏ.

Động tác tuốt đao của Trương Hổ Hầu nhanh tới mức ngay cả Thẩm Thăng Y cũng hoảng sợ.

Xem ra mới rồi y hoàn toàn không phải không kịp tuốt đao, chẳng qua chỉ là không muốn, hiện tại mới muốn.

Hiện tại mới là cơ hội, y rất giỏi nắm lấy cơ hội.

Tuyết Y Nương cũng biết, chẳng qua nàng quên mất một điểm.

Sợi xích bạc là cuốn vỏ đao, chứ không phải thanh đao.

Nàng quả thật cũng vui mừng quá sớm.

“Cô đã thích cái vỏ đao thì ta tặng cho cô”, Trương Hổ Hầu nói xong tay trái đẩy vỏ đao ra, tay phải nắm đao càng chặt.

Địch nhân còn chưa ngã xuống, y tuyệt nhiên không sơ suất.

Y biết lúc báo thù mà sơ suất thì thường mất mạng.

Tuyết Y Nương không đếm xỉa tới, ánh mắt rơi lên mặt Thẩm Thăng Y.

“Ta hoàn toàn không quên, cặp kiếm này của ta đã dùng xích bạc nối lại với nhau”, nàng lại vẫn có thể buông tiếng cười.

Nét cười vừa hiện ra trên môi, vỏ đao rơi xuống đất, song kiếm rơi xuống đất, thân hình nàng cũng đổ xuống đất.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

Trương Hổ Hầu lại đang thở dài, trong tiếng thở dài đưa mắt nhìn qua Giang Ngự và Từ Khả “Hai người các người tuy vẫn chưa phải quá xấu xa, nhưng làm những việc ấy với ta, nếu ta lại để các người rời khỏi đây, thì lại bị Dương Đại Thủ coi thường, cho rằng ta sợ y, chuyện đó cũng thôi, hai người các người mỗi người để lại một cánh tay cho ta”.

Giọng nói vừa dứt, đao đã xuất thủ, một đao chém vào tay trái Giang Ngự.

Đao rất nhanh, Giang Ngự lại rất trấn tĩnh.

Bản lĩnh Không thủ nhập bạch nhận của Dương Đại Thủ đã là thiên hạ đệ nhất, hai sư đệ của y cho dù không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng xếp vào hàng thiên hạ đệ nhị đại khái cũng có thể được.

Cho nên Giang Ngự vẫn rất trấn tĩnh.

Nhát đao ấy của Trương Hổ Hầu chính hợp ý y.

Chỉ cần một đao ấy chém xuống, tay trái của y tự nhiên sẽ theo thế trầm xuống, tránh qua thế đao, tay phải lật lại, có thể nắm giữ sống đao, cho dù nắm không được, thì người ấy cũng bị cản trở, Từ Khả bên cạnh có thể một đòn đắc thủ. Y hoàn toàn không lo lắng gì về Từ Khả, y biết chỉ cần y xuất thủ, tất nhiên Từ Khả cũng sẽ đồng thời xuất thủ.

Hai người bọn họ đã không phải hợp tác với nhau lần đầu.

Quả nhiên đao chém xuống.

Giang Ngự trầm tay trái, quả nhiên tránh khỏi thế đao, tay phải lật lại ắt sẽ nắm được sống đao.

Từ Khả cũng rất hợp tác đồng thời tung người vọt tới, hai tay đánh vào hông Trương Hổ Hầu. Hai chỗ ấy đều là nơi yếu hại, đều là chỗ rất dễ sơ suất.

Giang Ngự, Từ Khả đều luyện công phu Không thủ nhập bạch nhận, hai tay đã có thể phóng vào giữa đao kiếm, thì bề xương đương nhiên càng dễ dàng.

Trương Hổ Hầu nếu một đao ấy đã dùng toàn lực, thì trên hông, trên lưng không khó gì để lộ chỗ sơ hở, Từ Khả một chiêu ấy nếu có thể đắc thủ, thì nửa người bên ấy của Trương Hổ Hầu chỉ e sẽ gãy làm đôi.

Trương Hổ Hầu một đao ấy dường như đã dùng toàn lực.

Từ Khả một chiêu ấy tựa hồ sẽ đắc thủ.

“Ra!”, cho nên y lập tức quát lớn một tiếng.

Trương Hổ Hầu chưa ra, thân hình của Từ Khả đã bay tung lên, đập vào một gốc cột trong thủy hiên.

Ầm một tiếng, tòa thủy hiên bị chấn động, cơ hồ sập xuống. Thân hình Từ Khả ứng tiếng bật tung ra, máu tươi nước mắt phun ra, tứ chi rơi xuống đất đã có phần méo mó, thân hình giống như đã tan nát. Phán đoán của y quả thật hoàn toàn không sai, Trương Hổ Hầu một đao ấy đích xác đã dùng toàn lực, có thể chỉ đi không về, chẳng qua năm ngón tay không nắm chặt, tay phải Giang Ngự lật lại không chỉ nắm vào sống đao, mà còn dễ dàng giật thanh đao ra khỏi Trương Hổ Hầu.

Trương Hổ Hầu toàn thân lập tức thẳng lên!

Đúng lúc ấy, tiếng quát của Từ Khả tan ra.

Trương Hổ Hầu tay phải lập tức dề xuống một cái, chân trái ra chiêu Hổ Vĩ cước đá vào giữa cổ Từ Khả. Một cước ấy cho dù không có sức nặng ngàn cân, thì Từ Khả cũng chỉ có chết.

Một cước ấy đá ra, toàn thân của Trương Hổ Hầu bật lên, thân hình của Giang Ngự vừa khéo xoay một vòng, dừng lại trước mặt y.

Giang Ngự cũng đã dùng hết sức, một đao ấy dễ dàng đoạt được, thân hình y lại mất thăng bằng, như cái bánh xe gió quay đúng một vòng.

Vừa quay đầu y đã thấy khuôn mặt Trương Hổ Hầu, tiếng la hoảng còn chưa kịp bật ra, bụng dưới đã trúng một quyền của Trương Hổ Hầu.

Tiếng la hoảng lập tức biến thành tiếng la thảm.

Một quyền ấy của Trương Hổ Hài lực đạo không kém gì một cước lúc này.

“Các người đã không bỏ được hai cánh tay, thì ta chỉ còn cách lấy mạng hai người các người thôi”, y cười lớn.

Trong một hơi liên tiếp giết chết ba kẻ thù, y quả thật đang rất vui vẻ.

Y hoàn toàn không quên còn có Cố Hoàn Ba, nhưng y hoàn toàn không để ý.

Y cũng không định bỏ qua Cố Hoàn Ba.

Cái Tuyết Y Nương chưởng quản là kỹ viện, là nữ nhân.

Giang Ngự và Từ Khả đối với Lạc Dương căn bản là xa lạ, hiểu biết về y lại càng ít. Trong bốn người chỉ có Cố Hoàn Ba từng ra vào Bích Ngọc trai, có cơ hội, có thể quen biết Trương Kim Phụng con gái y.

Y cũng biết Cố Hoàn Ba là một người thế nào.

Dáng vẻ của Cố Hoàn Ba quả thật cũng khá anh tuấn, trang mỹ nam tử mà Giang Ngự nói, không phải Cố Hoàn Ba thì là ai?

Người này mà y bỏ qua há lại không phải là chuyện cười sao?

Nói chuyện là một việc, không có những lời mới rồi, Giang Ngự, Từ Khả, Tuyết Y Nương, Cố Hoàn Ba bốn người không khó gì đồng thời xuất thủ, y ứng phó nhất định mất sức rất nhiều, tâm nguyện chém chết cừu nhân dưới đao nhất định khó mà hoàn thành.

Có những lời mới rồi, sự tình lại dễ làm hơn rất nhiều.

Y căn bản hoàn toàn không định bỏ qua cho bất cứ ai.

Võ công của ba người Tuyết Y Nương, Giang Ngự, Từ Khả đều cao hơn Cố Hoàn Ba cho nên y phải đối phó với ba người ấy trước.

Y hoàn toàn không đếm xỉa tới Cố Hoàn Ba.

Y biết Cố Hoàn Ba không có bao nhiêu bản lĩnh.

Nhưng dường như y không biết Cố Hoàn Ba đã bí mật mua được một loại ám khí. Đến khi y nghe thấy tiếng lầy nổ vang lên, chợt thấy sau lưng đau nhói một trận, tê rần một trận thì đã quá muộn. Tiếng cười trong chớp mắt ấy ngừng lại, y quay phắt lại, vừa quay người y đã thấy Cố Hoàn Ba cầm một cái ống tròn, đang mỉm cười hung ác nhìn y.

“Giỏi!”, y tay trái lật lại quét một cái, quét xuống bảy mũi đồng châm xanh biếc, tay phải lật lại điểm vào ít nhất chín chỗ huyết đạo.

Nụ cười của Cố Hoàn Ba càng độc ác “Người đối xử tốt với ta, lẽ nào ta lại không đối xử tốt với người?”

“Phong Vĩ châm của Đường môn?”

“Trước nay nhãn quang của người vẫn rất độc đáo”.

Trương Hổ Hài mím môi, khuôn mặt đã xám xanh.

“Giang Ngự, Từ Khả không phải là cái gì, Tuyết Y Nương là một nữ nhân, nữ nhân làm sao có thể cường gian nữ nhân, chuyện ấy đương nhiên là ta làm, người đương nhiên cũng nghĩ tới, chuyện ấy mà người lại chịu tha cho ta à? Động cơ của những lời lúc này ở đâu người quá rõ, ta cũng rõ, người thông minh thì ta cũng không ngu ngốc, nhưng ta còn vô cùng cảm kích, nếu không phải là người, thì ta làm sao có được cơ hội tốt thế này?”

Trương Hổ Hài vẫn im lặng.

Cố Hoàn Ba lắc đầu khẽ thở dài “Người không lên tiếng cũng vô dụng, chất độc trên Phong Vĩ châm của Đường môn không phải tầm thường, cho dù phong tỏa huyết đạo để bức chất độc ra, sau sáu giờ nghĩ ngơi

mới bức ra được, cho dù bức ra được cũng phải nằm liệt một hai tháng, ta quả thật không nỡ để người phải chịu đau khổ như thế”.

Trương Hổ Hầu khuôn mặt từ màu xanh chuyển sang màu trắng.

“Đêm qua ta dùng thuốc độc, dùng kiếm sắc thành toàn cho con gái ngươi, không ngờ đêm nay ta phải thành toàn cho cả ngươi”.

Cố Hoành Ba thông thả rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra.

Lại một tiếng thở dài.

Cố Hoành Ba ứng tiếng quay đầu.

“Dường như ngươi quên mất một chuyện”, Thẩm Thăng Y đang thở dài lắc đầu bên kia.

“Chuyện gì?”, Cố Hoành Ba tay phải cầm thanh nhuyễn kiếm đột nhiên nổi hết gân xanh lên.

“Ngươi tựa hồ quên mất ở đây còn có ta”.

“Ta không quên đâu”, Cố Hoành Ba cười một tiếng “Chuyện này dường như không có quan hệ gì với ngươi”.

“Ngươi lại quên mất một chuyện rồi”.

“Ừa?”

“Người nào đưa cho ta một chiếc cúc vàng, mời ta tới Trùng Nhị các?”

“Ta”, Cố Hoành Ba khẽ chép miệng “Chuyện đó quả thật rất xin lỗi, may mà ngươi không bị tổn thất, vả lại ngươi còn phải đa tạ ta, nếu không Tuyết Y Nương cũng không giúp ngươi giải quyết một chuyện lớn như thế, sau ba tháng có thể ngươi chết chắc”.

“Ừa?”

“Đó là ngươi tự mình nói ra, cho nên có khi trở đi chắc ngươi cũng nhột nhạt với ta”.

“Ngươi lại quên một chuyện rồi”.

“Lần này thì ta quên chuyện gì thế?”

“Ngươi nên biết ta là một người thế nào”.

Cố Hoành Ba lại thở dài “Chuyện này ngươi nhất định phải quản à?”

“Nhất định phải quản”.

“Ngay cả thanh kiếm của ta hiện tại cũng phải quản à?”

“Quản chứ”, Thẩm Thăng Y câu nói buông ra, người đã rơi xuống cạnh Trương Hổ Hầu.

Tay trái y đã tuốt kiếm, nhưng chưa đâm ra, căn bản cũng không có ý đâm ra.

Một kiếm ấy của Cố Hoành Ba chỉ là hư chiêu, kiếm đi được nửa đường, thân hình y đã lảng không lật về phía sau, Thẩm Thăng Y vừa rơi xuống cạnh Trương Hổ Hầu, y cả người lẫn kiếm đã theo chỗ cửa sổ mà Từ Khả đập vỡ vọt ra ngoài.

Thẩm Thăng Y lập tức nhảy xổ tới trước cửa sổ. Y vừa mới tới gần, ngoài hiên đã vang lên một tiếng quát của Cố Hoành Ba “Phát tên!”

Tiếng dây cung ứng tiếng vang lên, một loạt tên lửa rào rào bắn tới.

Thẩm Thăng Y sững sốt, thanh kiếm trong tay trái mau lẹ thì triển, ba mũi tên lửa vừa bay vào song cửa đã bị y gạt ra.

Những mũi tên lửa không bay vào cửa sổ thì y không đỡ.

Tách tách tách một tràng tiếng động vang lên, ngoài cửa trong cửa có mấy ngọn lửa bốc lên.

Chung quanh thủy hiên đồng thời vang lên tiếng lách tách, ánh lửa nhảy nhót.

Chỗ cửa sổ mà Giả Nhân Nghĩa phá vỡ cũng đồng thời có năm sáu mũi tên lửa bắn vào.

Trong hiên lập tức có thêm mấy nơi bốc cháy.

Thẩm Thăng Y lúc ấy mới giật nảy mình.

Y lén nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên mặt tuyết không biết lúc nào đã có mấy chậu lửa đốt lên, bên cạnh mỗi chậu lửa ít nhất cũng có năm sáu đại hán tay cầm cung cứng, lưng đeo nỏ cứng.

Tòa thủy hiên này đã bị vây kín.

Tiếng cười lớn của Cố Hoành Ba lập tức vang lên ngoài hiên.

Tiếng cười lớn đặc ý làm sao.

“Hiện tại chắc người đã biết ta luôn luôn không quên sự tồn tại của người rồi”, giọng nói của Cố Hoành Ba lại càng đặc ý.

Thẩm Thăng Y không thừa nhận cũng không được.

“Bằng vào bản lãnh của người, người muốn xông ra đại khái không thành vấn đề, nhất định không biến thành một con heo quay, nhưng trong hiên còn có Trương Hổ Hầu, vị Thẩm đại hiệp nhà người thì thế nào cũng không chịu bỏ rơi y, nhất định phải mang y xông ra”.

Thẩm Thăng Y thở dài trong lòng.

Cố Hoành Ba rõ ràng lại nhìn thấu tâm ý y.

Trong bốn người, người trẻ tuổi nhất là y, người giỏi tâm kế nhất cũng là y.

“Như thế mà nếu để các người xông ra, ta mới thực sự khâm phục vị Thẩm đại hiệp người, lần này một phen tâm cơ kế như bỏ phí, ta cũng không còn lời gì để nói”, Cố Hoành Ba buông tiếng cười rộ “Ta ở ngoài hiên đã chuẩn bị sẵn một ngàn cánh cung cứng, ba vạn mũi tên sắc đấy”.

Giọng nói vừa tắt, lại một tràng tiếng dây cung bật lên.

Một ngàn cánh cung cứng, ba vạn mũi tên sắc!

Cả Thẩm Thăng Y cũng không nắm chắc là mình xông ra được.

Y nhìn qua Trương Hổ Hầu. Trương Hổ Hầu trên mặt đã không còn sắc máu, chợt lên tiếng “Không cần quản ta”.

Giọng nói gấp rút mà yếu ớt.

Phong Vĩ châm của Đường môn quả nhiên danh bất hư truyền.

Y nói không cần quản, nhưng Thẩm Thăng Y càng không quản không được.

Làm đại hiệp vốn không phải là một việc dễ dàng.

Y lui lại, tay phải xốc nách Trương Hổ Hầu, thanh kiếm trong tay trái hất một cái, hai tấm nệm mềm vù vù bay ra cửa sổ.

Vừa bay ra ngoài cửa sổ, hai tấm nệm mềm đã mau lẹ biến thành hai quả cầu lửa, trên mỗi tấm ít nhất cũng có mười mũi tên lửa cắm vào.

Đầu Thẩm Thăng Y cơ hồ vỡ tung.

Tiếng cười rộ của Cố Hoành Ba lập tức vang lên “Người cho rằng một ngàn cánh cung cứng, ba vạn mũi tên sắc của ta là giả sao!”

“Vốn là giả thôi!”, một giọng nói hào phóng đột nhiên cắt đứt câu nói của Cố Hoành Ba “Ta thấy người ở đây nhiều lắm cũng chỉ có hai trăm người, cứ cho mỗi người có thể mang hai cánh cung, thì thêm vào cũng không có được một ngàn cánh cung cứng, ba vạn mũi tên sắc đâu”.

Tiếng cười lớn lập tức nổi theo vang lên.

Tiếng cười của người này còn vang dội hơn của Cổ Hoàn Ba.

Trong tiếng cười tiếng la hoảng la thảm đột nhiên vang lên.

Thẩm Thăng Y lập tức cấp Trương Hồ Hầu vọt ra phía vang lên tiếng la thảm la hoảng, bình một tiếng hất tung một cánh cửa sổ vọt ra ngoài.

Không có mũi tên nào bắn vào y, bọn cung tiễn thủ phía đó ít nhất cũng đã có một nửa ngã xuống.

Công Tôn Tiếp quyền kiếm cùng thi triển, số còn lại bị y đánh bỏ lê bỏ cang.

Chỉ nghe tiếng cười, Thẩm Thăng Y đã biết là Công Tôn Tiếp, vừa vọt ra ngoài cửa sổ, nhô lên hụp xuống một cái, đã rơi xuống cạnh Công Tôn Tiếp.

Ba cung tiễn thủ bên cạnh Công Tôn Tiếp lập tức giống như điều đứt dây bay tung ra.

“Ba gã ấy vốn là của ta đấy”, Công Tôn Tiếp cười lớn thu kiếm.

Thẩm Thăng Y cũng cười lớn “Người giúp ta lúc bận rộn thế này dù sao ta cũng không thể tự thủ bàng quan”.

Tiếng cười lớn chưa tắt, chung quanh hai người ít nhất cũng có thêm một trăm tám mươi đại hán. Một trăm tám mươi đại hán này cung tên đã trên lưng, trong tay lại có thêm một thanh trường đao lấp lánh.

Cổ Hoàn Ba đứng bên cạnh, vung thanh nhuyễn kiếm một cái quát lớn “Lên!”

Bọn đại hán đang định xông lên, Công Tôn Tiếp chợt buông tiếng cười rộ “Đám người này coi thường Công Tôn Tiếp ta thì cũng thôi, nhưng cả Thẩm đại hiệp mà các người cũng không coi vào đâu, thì ngay cả ta nhìn thấy cũng muốn tức giận thay người đấy”. Câu ấy buông ra một trăm tám mươi đại hán cơ hồ có một nửa dừng bước, ít nhất có mười tám người tan ra bỏ chạy.

Cổ Hoàn Ba lạnh lùng liếc thấy, vội vàng nghiêm giọng quát “Thẩm Thăng Y cũng là người, hai quyền khó địch bốn tay, hai trăm thanh trường đao của bọn ta lại không chống được y à?”

“Mười ba sát thủ cũng là người đấy”, Công Tôn Tiếp lập tức nói ngay “Người của mười ba sát thủ tính ra ít nhất cũng có hai ngàn, nhưng gặp phải hai tay một kiếm của Thẩm Thăng Y Thẩm đại hiệp, há không phải chỉ một lúc là xong cả sao?”

Bản lãnh thổ da bò của Công Tôn Tiếp lại cũng rất không kém.

Đám đại hán chưa dừng lại lại có một nửa ứng tiếng dừng lại, một trăm tám mươi đại hán đã có ít nhất tám chục lùi ra.

Công Tôn Tiếp lại nói tiếp “Kiếm thuật của Công Tôn Tiếp ta nhất định các người muốn biết một phen, xem Phong Linh tiêu của ta đây, xem ám khí!”, Công Tôn Tiếp đột nhiên quát lớn một tiếng.

Tiếng lục lạc leng keng, ánh lạnh chớp lên.

Mười hai mũi Phong Linh tiêu ứng tiếng bay ra khỏi tay Công Tôn Tiếp, số đại hán còn đứng phía trước lập tức có mười hai người đổ xuống.

Số còn lại đều lập tức lùi ra. Một trăm tám mươi đại hán trong chớp mắt ấy đã tan mất một trăm sáu mươi tám người, chỉ còn mười hai người bị thương nằm dưới đất.

Cổ Hoàn Ba hoàn toàn không phải là một thằng ngốc, há lại không biết hiện tại đại thế đã vỡ, y cũng muốn tháo chạy, nhưng người khác lùi lại còn dễ, nhưng y vừa nhấc chân đã phát giác ít nhất cũng có hai người, bốn con mắt đang nhìn y chăm chăm.

Là Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp.

Công Tôn Tiếp vẫn cười “Người này lại muốn chạy”.

Thẩm Thăng Y cũng cười “Người khác thì chạy được chứ y thì không chạy được đâu”.

“Người động thủ hay ta động thủ?”

Thẩm Thăng Y còn chưa lên tiếng đã có người cướp lời nói trước.

“Ta động thủ”.

Trương Hổ Hầu.

Trương Hổ Hầu lưng còng xuống như một con cá chết trên tay Thẩm Thăng Y ứng tiếng đột nhiên như mũi tên vọt tới, một quyền đập vào yết hầu Cổ Hoàn Ba.

Đó quả thật là điều bất ngờ.

Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp nhất tề ngẩn ra.

Cổ Hoàn Ba cũng ngẩn ra.

Nãy giờ y rất cẩn thận với Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp, nhưng đã sớm quên sự tồn tại của Trương Hổ Hầu.

Y quả thật không ngờ Trương Hổ Hầu còn có khí lực xuất thủ.

Một thoáng sửng sốt trí mạng.

Y lập tức cảm thấy chỗ yết hầu mình vang lên âm thanh kỳ quái, nhưng y lại không kêu tiếng nào ngã vật xuống đất.

Một người bị vỡ yết hầu, quả thật không còn khả năng kêu lên.

Một quyền ấy của Trương Hổ Hầu mạnh mẽ đập vào yết hầu Cổ Hoàn Ba. Một quyền ấy quả thật là phát quyền mà y đặc ý nhất trong đời.

Y cười lớn, tiếng cười đứt đoạn mà trầm đục.

Tiếng cười vừa buông ra, thân hình y đã đổ xuống, khuôn mặt ít nhất cũng trắng bệch gấp đôi!

Thẩm Thăng Y vội bước lên trong một hơi liên tiếp điểm vào mười tám huyệt đạo trên người Trương Hổ Hầu.

Lúc ấy y mới quay đầu nhìn Công Tôn Tiếp một cái, thở dài một tiếng “Không ngờ lão tiểu tử này tính tình vẫn còn cứng cỏi như thế, biết rõ như thế sẽ bị độc khí công tâm, ít nhất cũng phải nằm trên giường nửa năm mà vẫn muốn đích thân động thủ”.

“Nếu đổi là ta, ta cũng làm thế thôi”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu hỏi qua chuyện khác “Người làm gì con chim họa mi kia rồi?”

“Ồ đây vừa bốc lửa, ta đã bỏ mặc y quay lại”.

Thẩm Thăng Y có vẻ cảm kích “Người vẫn chưa đánh đổ y”.

“Võ công của y hoàn toàn không kém gì ta”.

“Cao thủ Hải Nam kiếm phái cũng có vài chiêu chứ”.

“Nhưng y cũng không bay thoát được đâu, y là người nào, ta đã biết rồi, vậy cho dù phải đi khắp chân trời góc biển, thì cũng có một ngày sẽ tìm được y”.

“Người không cần đi khắp chân trời góc biển, ta còn ở đây chờ người mà!”, một giọng nói lập tức vang lên.

Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp ứng tiếng quay đầu, nhìn thấy một người đang đứng trên phi kiều chín khúc bên kia.

Giả Nhân Nghĩa!

Cả Công Tôn Tiếp cũng bất giác ngẩn ra tại chỗ.

“Người nhất định muốn đích thân giết ta phải không?”

Công Tôn Tiếp ánh mắt rực lên “Như thế là thống khoái nhất”.

“Thêm chín mươi tám người đương nhiên lại càng thống khoái à?”

“Người nói như thế là có ý gì?”

“Nếu ba mươi ba con trai, sáu mươi lăm con gái của ta mà biết ta chết dưới kiếm của người, thì cho dù người không tìm chúng, chúng cũng sẽ tìm người, cho dù người không muốn giết chúng, chúng cũng muốn giết người, đến lúc ấy thì người cũng phải giết chúng thôi mà”.

Công Tôn Tiếp sững sờ.

“Đại trưởng phu mình làm mình chịu, Công Tôn đại hiệp nhất định minh bạch đạo lý ấy, nhất định chịu cho ta nửa ngày thu xếp mọi việc”.

Công Tôn Tiếp gật đầu.

“Sáng mai người tới trước cổng nhà ta, nhất định ta sẽ có câu trả lời minh bạch cho người”.

“Được”, Công Tôn Tiếp lập tức ưng thuận không hề nghĩ ngợi.

“Người mau lẹ, lời lẽ mau lẹ, khâm phục khâm phục”.

“Chờ thêm nửa ngày so ra vẫn tốt hơn đi khắp chân trời góc biển nhiều”.

“Đa tạ”, Giả Nhân Nghĩa nói xong, quay người bước đi, không hề ngoái đầu.

Công Tôn Tiếp đưa mắt nhìn theo bóng Giả Nhân Nghĩa mờ dần trong gió tuyết.

Thẩm Thăng Y thì trừng mắt nhìn đám người đang chạy tới trong gió tuyết.

Hai người đi đầu chính là Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất.

Thẩm Thăng Y không kìm được cười lớn “Hai vị Đại bô đầu lần này lại tới muộn rồi”.

Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất thở hổn hển bước tới trước mặt Thẩm Thăng Y “Mới rồi huynh đệ thủ thành báo cáo Phi Mộng hiên bên này bốc cháy, nên bọn ta vội tới xem thử, không ngờ lại gặp hai vị đại hiệp ở đây, không biết rốt lại đã phát sinh chuyện gì?”

Công Tôn Tiếp bên cạnh cười lớn đáp ngay “Hai người bọn ta vừa liên thủ đánh tan một đám người của Họa Mi Điểu”.

“Họa Mi Điểu!”, Khâu Lão Lục phấn chấn hẳn lên “Họa Mi Điểu ở đây à? Là người nào?”

“Đó là một người trong bọn kia”, Công Tôn Tiếp giơ tay chỉ Cố Hoàn Ba nằm dưới đất.

“Tình hình chi tiết người cứ hỏi Trương Hổ Hầu, y chỉ là trúng độc hôn mê, thế nào cũng có lúc tỉnh dậy, bọn ta giúp đỡ tới đây là thôi, bây giờ chỉ muốn đi uống một chén”.

“Hai vị đại hiệp giúp đỡ như thế, chẳng lẽ bọn ta lại tiếc rẻ một chén rượu sao”.

Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất vội vàng bước tới.

“Tâm lãnh, tâm lãnh”, Thẩm Thăng Y lắc đầu lia lịa “Các người đừng bỏ xác chết vào phòng ta nữa, để ta được ngủ ngon một giấc, ta đã vô cùng thỏa mãn rồi”.

“Đâu dám, đâu dám”, Khâu Lão Lục, Tào Tiểu Thất bất giác lại cúi đầu xuống.

* * * * *

Khâu Lão Lục và Tào Tiểu Thất quả thật không dám nên tính ra Thẩm Thăng Y cũng được ngủ ngon một giấc trong phòng.

Nhưng vừa tỉnh dậy, vừa mở cửa ra, đã có một cái xác chờ y ở cửa phòng.

Giả Nhân Nghĩa!

Giả Nhân Nghĩa khuôn mặt tím bầm, thất khiếu rỉ máu, máu đã đông lại, đông lại thành mảng cứng màu tím.

Cho dù là người không có kinh nghiệm gì cũng biết ngay Giả Nhân Nghĩa đã trúng độc mất mạng.

Lại một cái xác chết!

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

Bên cạnh Giả Nhân Nghĩa là Giả lão đại, phía sau ít nhất cũng có ba mươi mấy thiếu niên nam nữ.

Thẩm Thăng Y vừa mở cửa phòng ra, Giả lão đại đã bước tới.

“Thẩm đại hiệp”.

“Ồ”.

“Sáng nay gia phụ uống thuốc độc tự sát trước mặt bọn ta”.

“Ừa?”

“Di ngôn nói Như Hoa muội tử chết đi thì người có phần trách nhiệm bảo vệ không chu đáo, Họa Mi Điểu tuy đã chết, nhưng người vẫn thấy xấu hổ trong lòng”. Giả lão đại khuôn mặt đầy vẻ bi ai “Bọn ta nghĩ có thể sự tình không đơn giản như vậy, cái chết của gia phụ có thể là bị người ta bức bách, nên bọn ta tới đây, muốn mời Thẩm đại hiệp giúp đỡ bọn ta điều tra một phen, với sự tinh minh của Thẩm đại hiệp tin chắc nhất định sẽ có biện pháp”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Ngay cha ruột chính miệng nói ra mà các người cũng nghi ngờ à?”

Giả lão đại muốn nói lại thôi.

“Người cha này của các người quả thật rất không kém, đối xử với các người tính ra cũng rất tốt, gánh nặng ấy y đã gánh qua bấy nhiêu năm, hiện tại buông xuống đại khái cũng không thành vấn đề, còn anh chị em các người, trở đi phải có sự nghiệp mới nên”.

Bọn con trai nhà họ Giả nhất thời đều cúi đầu xuống.

Thẩm Thăng Y cũng không nói nhiều, chấp tay sau lưng bước ra ngoài phòng, bước ra ngoài nhà trọ.

Công Tôn Tiếp đang chờ ngoài cửa.

“Giả Nhân Nghĩa uống thuốc độc tự tử rồi”.

“Ta biết rồi”, Công Tôn Tiếp gật đầu “Sáng sớm hôm nay ta vừa tới nhà họ Giả, đã thấy bọn con trai nhà họ Giả khiêng y ra”.

“Sự tình đến hiện tại kể như đã chấm dứt rồi”.

“Cho nên ta tới chào người để lên đường”.

“Người chuẩn bị trở về Giang Nam à?”

“Ồ”, Công Tôn Tiếp khẽ chép miệng “Ở đây đối với ta mà nói quả thật không hợp”.

“Quạ trong thiên hạ đều đen cả, Thù dương khắp chốn thấy hoa dương”.

“Ít nhất Giang Nam hiện tại cũng ấm áp hơn ở đây, nếu người có thời gian, không ngại gì cũng xuống Giang Nam một chuyến”.

“Rồi cũng sẽ có cơ hội thôi”, Thẩm Thăng Y gật đầu.

“Đến lúc ấy chỉ cần người báo cho ta một tiếng, thì bất kể trời gió lớn thế nào, mưa lớn thế nào, phải đi bao xa, ta cũng sẽ tới đón người”.

“Ta mà tới thì nhất định sẽ chọn một ngày không có gió, không có mưa”, Thẩm Thăng Y trong lòng chợt thấy ấm áp, ngược mắt nhìn lên.

Trên trời không có tuyết.

Trong đám mây trên trời thấp thoáng còn có một chút ánh nắng.

Bất kể thế nào, hôm nay vẫn ấm hơn hôm qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mi-dieu>